SAN-ANTONIO

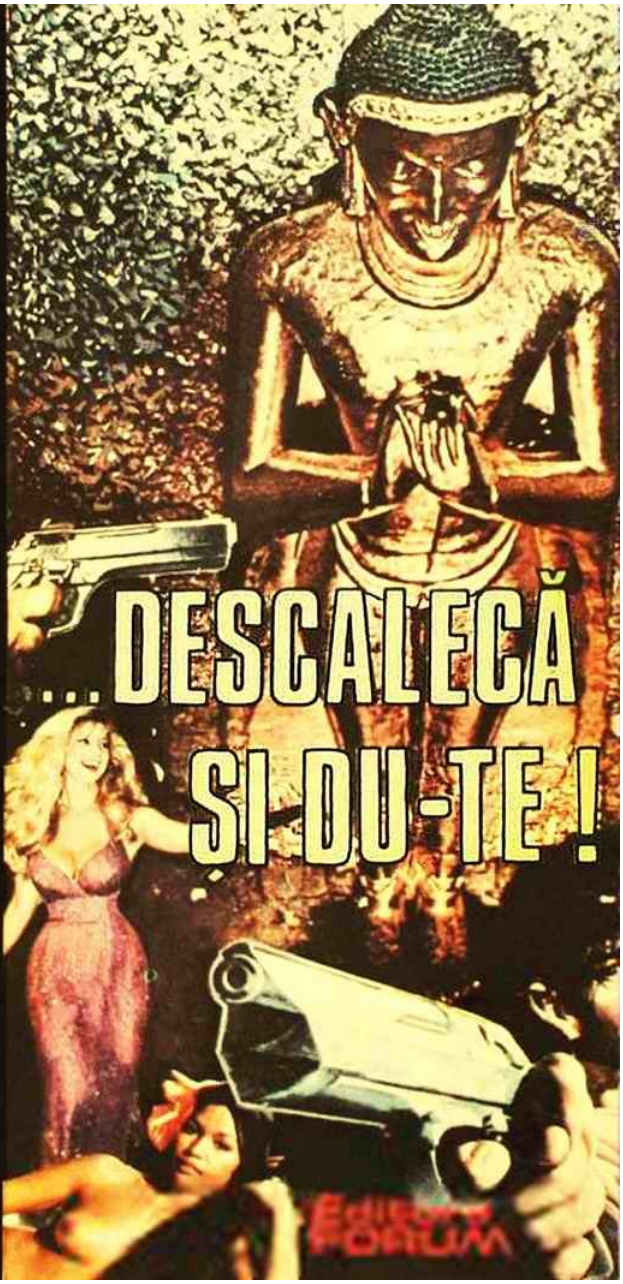

...DESCALECĂ ȘI DU-TE !

Editura FORUM

SAN-ANTONIO
Descalecă şi du-te!

1

Ies de sub arcadă.

Mă îndrept către piscină unde e o bălăceală generală. Mare îngrămădeală de cururi.

Frumoase, nasoale, atârnânde, independente, în formă de pară, în formă de cur; bronzate, palide, grunjoase, flasce, celulitoase, *fluctuat nec vergetures*, din cele care-ţi distilează dorinţa să le doreşti, şi din cele care-ţi distilează dorinţa să borăşti. *Foarte very* impresionant tot acest etalaj. Cururi care se murează între două ape şi altele între două luntrii, sub soarele dogoritor al Thailandei.

Hotel *Oriental* este un aşezământ de mare lux, impec, aer condiţionat, vedere spre tot ce este de văzut, serviciu de clasă (15% remiză), elefanţi statufiaţi în hol, scară maiestuoasă, muzică începând de la *five o'clock*, Santantonio de vânzare la chioşcul din fund; partea veche conservată, stil colonial pur sânge (Siam).

Găsesc că totul e bine. Mă dau în vânt după hotelurile de lucs, eu Antonio, de extradiţie modestă şi probablementy din pricina acesteia. Clasă înaltă, sunt amator. N-au decât să mănânce rahat chinezuţii, popovii, iranienii, zuluşii, cubanezii, concubinezii, cu tonţii, năvălitori cu dinţi lungi şi regim de fakir, eu mi-am înfulecat partea mea de turpitudine – confort, m-am lăfăit în ea până peste gât. Şi chiar peste. Am profitat de tot ce-i posibil, făcând de toate, fiindcă eram aici şi lucrurile erau şi ele aici, nu? Cu ce-ar mai rima, altminteri, a trăi trăire? A trece peste, adică dincolo, este pentru după aceea, după ce cunoşti totul, după ce te sastiseşti, după ce ţi-ai consumat excesele până la cotor. Pentru a te angaja pe calea ascetismului, trebuie să-ţi oferi, în prealabil, cu voluptate lacomă, toate motivele unei ciroze; morala

intimă decurge adesea dintr-o criză de ficat, sau dintr-o dandana vasculară; maşinăria alterează sufletul. Câtă vreme carnea se poate destrăbăla, conştiinţa nu ridică probleme.

Eu îţi debitez chestii deştepte şi ţie ţi se rupe-n paişpe, cioflingar nenorocit? Ei bine, dreptatea e de partea ta, ai o dreptate suverană, atâta dreptate că-mi vine să vomit. Nu-i nimic, şezi blând, nu mişca, încep să-ţi expun tărăşenia.

Ies, deci, de sub arcada umbroasă.

Béru mă flanchează.

Vreau să zic că mă însoţeşte. Adică sunt flancat de Béru!

Care-mi flanchează icnituri în maţe, înţolit cum e, apostolul, într-o bermudache dungată galben şi mov şi o cazacă de pânză albă cu buzunar marsupial. Albul a fost dintotdeauna nefast pentru Béru, slujindu-i invariabil, doar ca fond pentru sosurile ingurgitate. De-abia luasem micul dejun şi iată numitul element vestimentar mânjit cu gălbenuş de ou, urme de specialităţi viticole Côtes-du-Rhône, cafea şi grăsimi variate.

Ne oprim pentru a contempla fauna din scăldătoare, gagicile în special. Sar în ochi nişte manechine din Paris, venite să prezinte colecţia iernii viitoare Bangkokienelor, echipate cu premoniţii de costume de baie (nu se poate folosi nici măcar termenul de bănuite). Aceste costume subliniază exact ceea ce este esenţial pentru cei care ginesc dintr-o ocheadă. Costume din două piese (la acelaşi teatru) într-atât de inexistente, încât se văd fofoloancele cum te văd şi cum mă vezi. Se bănuieşte un fremătat languros de catarge în şezlongurile din care muşterii vizionează naiadele. Lume amestecată. Prezentabili şi nasoi, cu mutre tibulare şi patibulare. Burtoşi păroşi, tembeli bătrâni, varicoşi prăjiţi, cărora li se scoală ochelarii de soare pe frunte pentru a contempla în colorit natur. Le curg balele boşorogilor. Babine garnisite de stalactite umede. Masculul, orice i s-ar întâmpla, rămâne un pofticios. Şi cu zgârciul răsofilit, trebuie să-şi beleasc

ochii pe geografii de domnişorici.

Atenţia mea plimbăreaţă este brusc solicitată de atitudinea unui tip, cel mai apropiat nouă, care, departe de a-şi holba ochii la parizience, priveşte în direcţia opusă, adică a noastră.

Un bărbat bine, deşi vizibil britanic. Părul lins, cărare laterală, fălcile gen sertar prost închis.

Întinde către noi braţul drept, pocnind două din cele cinci degete care-l termină şi zice:

— Ar trebui să vă daţi înapoi, gentleman!

E ceva poruncitor în vocea sa. Deşi nesupus din fire, mă supun instinctiv, amorsând un pas îndărăt, silindu-l, prin împingere, pe Béru să mă imite.

Am fost inspirat acţionând astfel căci, în exact clipa în care terminăm această dublă mişcare, o masă întunecată trece razant pe lângă mutrele noastre şi ni se striveşte la picioare, pe dale, cu un zgomot neplăcut.

Este vorba de un tip solid, îmbrăcat într-un halat de baie brodat *Oriental*, care *Oriental*, nu ţi-o voi repeta niciodată suficient, este un grand-hotel de primisimă categorie, meritând, fie şi numai pentru el singur, o călătorie la Bangkok.

*

* *

Porcăria, în asemenea circumstanţe, sunt împroşcăturile.

Stai frumos, strălucind fercheş ca o vitrină Cartier, faci pe play-boul, te arborezi, te pavoazezi şi deodată un găligan solid se defenestrează şi iată-te într-o clipită pătat ca un paraşutist.

Fir-ar al dracului: dac-ai vedea pantalonul meu de pânză albă, cămaşa mea galben pai, târlicii de pânză imaculată precum sfânta concepţiune, mânjite în halul ăsta te-ar apuca bocetul; ţoale made in de Blausse, la Cannes (06)! În sfârşit, esenţialul este sănătatea, nu? Cum zicea ăla: oricum ai întoarce-o, cu cât trece vremea, cu atât

întâlneşti mai puţini oameni care s-o fi cunoscut pe Sarah Bernhardt (care se numea în realitate Rosine Bernard, dovadă că, după cum vezi, nu numai Blumenthal îşi schimbă numele în Florescu). Iar eu adaug acestei aserţiuni că, pe măsură ce trece timpul, vei găsi din ce în ce mai puţini oameni capabili să-ţi salveze viaţa. Ştiu o mulţime d-ăia care, în locul englezoiului, ar fi contemplat spectacolul, încântaţi de chilipir; aşteptând ca matahala imensă căzută din cer să ne pice în cârcă, mie şi lui Béru, transformându-ne în clătite bretone sau hamburgeri. Un Rosbif trăncăne puţin dar cu temei, să nu mă contraziceţi. Net şi precis, fără să strige păzea, deşi acesta era cuvântul de spus. Atât că, dacă striga păzea, aş fi cercetat motivele exact timpul cât să-l primesc pe mister zbor-planat peste mutră buf! Nu, el, drăguţul de britanicuţ, el a ştiut imediat maniera cu care să ne evite aerolitul: „Ar trebui să vă daţi înapoi, gentleman!” Şi ne-am dat înapoi şi în loc ca lumea să facă cerc în jurul nostru pentru a examina băltoaca compusă din mine şi Gravos, suntem încă vii şi în primul rând al spectatorilor.

Zburătorul s-a plantat cu faţa înainte, astfel că a percutat, mai întâi, cu bărbia, drept care fizionomia sa este oarecum alterată. Trasaţi o linie dreaptă de la sprâncenele răposatului la laringe şi veţi pricepe că ceea ce i-a servit de tărtăcuţă seamănă în prezent cu o caschetă de baie, întrucât amicul pare să fi fost chel ca o carte de credit plastifiată *American-Express*. Zace de o lărgime inumană, cu burdihanul plesnit şi membrele dislocate.

Naiadele scot ţipete, băbătiile leşină sau se prefac că Un boşorog cu mutră de sadic profesionist pipăie în terciul feţei, cu degete groase şi avide, ca unul care-şi caută ochelarii în cutia de mănuşi a tomobilului. Forfotă în toate părţile. Îngreţoşat de viziune şi de mărturiile pe care le poartă ţoalele mele, ocolesc tocătura sângerândă pentru a mă apropia de englez. Acesta, impasibil, stă lungit pe şezlong. Deja macabra poveste nu mai este ceaşca lui de ceai favorită. Demnitatea Sa soarbe, visând, un whisky.

— Mersi very much, îi zic.

Are un aer vag, plictisit, dar nu lipsit de umor. „Pentru puţin, era tot ce puteam face” semnifică mişcarea sa. Insist:

— Aţi văzut de la ce etaj a căzut? Rosbiful leagănă capul în direcţia clădirii.

— Nu este interzis să gândeşti că această persoană a căzut de la balconul unde atârnă cordonul halatului, răspunde.

Număr etajele până la doisprezece.

După care înfrunt contra-sensul spectatorilor, direcţia recepţia hotelului, unde câteva thailandeze delicioase papagalicesc glumiţe. Evident, nu sunt încă informate de tragedie.

Mă îndrept către ele, precedat de un surâs atât de seducător încât vor trebui să-şi schimbe slipul la capătul conversaţiei. (Ai putea să-mi spui cine va sta, atunci, la recepţie, pentru a răspunde clientelei?).

Mă adresez celei mai frumoase dintre ele, o bucăţică ale cărei priviri piezişe te fac să gândeşti la două sexuri apropiate (inimii mele mai ales).

— La etajul doisprezece, un tip chel care ocupă un apartament în faţa piscinei, ştiţi despre cine e vorba? întreb.

Gagicuţa începe să gângurească cu prietenarele, apoi să descifreze un tablou îmbâcsit de cartonaşe purtând nume. Afară zgomotul se înteţeşte. De abia au timpul să-mi spună că, probabil, este vorba de Dl. Johannes Brandt din Hamburg, Germania, apartamentul 1212. E singur în cameră? Da, singur. Bun, hai să vedem. Ajung la ascensor şi intru în el în timp ce papagaliţele cu ochi bridaţi şi slipurile în pericol sunt informate de oroarea de afară.

*

* *

Ajung în faţa lui 1212, anunţ cu voce tare că o caut pe donşoara Angela… Dacă vrei să mă crezi fă-o, dar cheia este în uşă. Intru cu o superbă dezinvoltură. Minusculă

anticameră garnisită cu dulapuri în perete, uşa băii, uşa camerei. Aceasta din urmă larg deschisă.

Accesul către balcon este considerabil degajat şi perdeaua de tul fâlfâie către exterior ca pânza, pe cale de a fi ridicată, a unei ambarcaţii.

Mă bag.

Cordonul halatului de bath e acolo, bălăngănindu-se deasupra vidului.

Mă întorc în cameră. Patul desfăcut, pe o masă joasă un platou cu reliefuri de mic-dejun pentru două persoane. Radioul râşneşte în sardină, cum ar zice Grasu. Muzică de la faţa locului, sfâşietoare, percutantă, smiorcăicioasă, care-ţi sâcâie nervişorii.

Într-un colţ al camerei, o puşcă de vânătoare în husă cu fermoar. Deschid fermoarul. E vorba de un Decoytor 79 cu lunetă, ţeavă trimulcită, expectativă dublă, farniente încorporat şi injecţie directă în obiect. Oţel şlefuit, din cel care zice mulţumesc când e mângâiat. Asta-ţi trage nişte gogoloaie mari cât fuduliile unui ofiţer în marină. Deci, sieurul Brandt era vânător. Dar ce se vânează oare în Thailanda? Tigrul bengalez, struţul amfibiu sau castorul ovipar?

Ajunsesem aici cu auto-chestionarea, când uşa băii se deschide şi o persoană de sex încântător opus mie răsare complet goală, ştergându-se între picioare cu un prosop, ceea ce acoperă momentan o parte esenţială, după mine, a individualităţii sale.

Văzându-mă, se opreşte icnit, pune un picior în faţa celuilalt, cât să ascundă compartimentul-tezaur şi ridică prosopul deasupra unor minunate ţâţulici. Persoana despre care vorbesc este asiatică.

Mi se adresează în englezeşte. O stâlceşte delicios.

— Cine sunteţi? întreabă.

— Un client al hotelului, răspund eu, care urăsc minciuna.

— Şi ce doriţi?

— Treceam, am văzut foc, am intrat.

— Johny nu-i aici? se îngrijorează, după o ocheadă

circulară.

Presupun că Johny este diminutivul de croazieră al seniorului Johannes Brandt.

— A coborât, răspund eu, acelaşi slujitor devotat al adevărului.

Se minunează:

— Bine, dar era complet gol şi hainele lui sunt acolo, îmi arată cuierul în formă de manechin, drapat cu ţoale care, deşi adaptate la căldură, rămân totuşi germanice.

— Şi-a pus un halat de baie, o asigur.

— Doar n-a coborât în halat de baie, se îndoieşte drăguţica.

Înalţ umerii.

— Deşi sunteţi, probabil budistă, aveţi incredulitatea scumpului nostru sfânt Toma, zic. Daţi-vă osteneala să vă duceţi până la balcon şi-l veţi vedea pe Herr Brandt lângă piscină. Nu promit că are strălucirea trandafirului şi prospeţimea iasomiei, ar fi prea cutezător din partea mea, dar veţi constata că e în carne şi oase (dacă pot să zic aşa) acolo.

Se supune.

Contemplu cu admiraţie de nedisimulat silueta acestei încântătoare thailandeze, curişorul ei cu rotunjimi dure şi dulci, coapsele impecabil desenate, de necomparat cu ale majorităţii fetelor din această zonă, mai toate crăcănate de parcă ar fi fost crescute călare pe câte un butoi.

Urmează precipitate exclamaţii în limba thaï, pe care, din nefericire, nu vi le pot traduce, neavând privilegiul de a conversa acest dialect. Sugrumată de oroarea spectacolului, se întoarce spre mine.

— A sărit de la balcon? întreabă.

— Ca un bolid, confirm… şi era cât pe ce să-l recepţionez pe tărtăcuţă.

Nu se formalizează peste măsură. Flegma british nu-i decât muci de şansonetă bleagă, somnolenţă de onanist epuizat, muci de nu ştiu ce altă tâmpenie, n-ai decât să alegi, în comparaţie cu impenetrabilitatea extrem-

orientalilor (care extreme au proasta reputaţie de a se pipăi, după cum ştie toată lumea).

— Nu înţeleg de ce, zice, tocmai făcusem fericire în amor. Părea mulţumit.

— Poate că a cedat unui exces de fericire, emit. Angoase pentru ce va urma, există şi astea. Într-un sens, ca şi în celălalt, paroxismele zămislesc contrariul lor.

Dar această viguroasă incursiune filosofică nu-i face mai mult efect decât o pişcătură de ţânţar unui elefant.

— Ar fi indiscret, domnişoară, să vă întreb cine sunteţi?

Clatină capul, îmi unge un zâmbet proaspăt pentru catalogul *Bronzol* (paginile „ţinuta de plajă”) şi, în chip de răspuns, se duce să-şi deschidă geanta ca să extragă dintr-un teanc strâns cu elastic, o carte de vizită.

Citesc:

„Suzy Wrong”.

„Specialistă”.

Pe dosul jetonului, sunt nomenclaturizate chestiile următoare:

„Masaje thailandeze”.

„Limbi catifelate japoneze”.

„Pipe franţuzeşti”.

„Tuşeu rectal grecesc”.

„Frunze de trandafiri belgiene”.

„Sodomie cu proteză germană”.

„Flagelaţie turcească”.

„Suplicii chinezeşti”.

„Vibromasaje americane”.

„Înjurături italieneşti”.

Ziua, noaptea; cu ora, cu săptămâna. Tarife speciale pentru marii mutilaţi. Preţuri negociate, catalog complementar la cerere. Protecţia profilactică asigurată.

Furnizoarea vărului primar al Maiestăţii Sale Somdet Phra Chao Yu Hua Bhummibol Adulyadej Rama IX al Thailandei[1].

— Foarte interesant, aprob, după studierea detailată

1 Numele complet al suveranului aflat acum în arena locală.

a cărţii de vizită. Deci ai venit pentru o partidă orizontală cu Jojo?

— Exact.

— El te-a contactat?

— Nu: un angajat al hotelului, la cererea clientului.

— Şi totul a mers bine?

— Foarte bine, avea temperament. Am făcut fericire în amor aseară înainte de a dormi şi acum vreo jumătate de oră, când s-a trezit.

— Spui că era în formă?

— Foarte mulţumit, cânta.

— Ai stat mult în baie?

— Un sfert de ceas aproximativ.

— A venit cineva în timp ce te aflai acolo?

— N-am auzit nimic, eram sub duş.

— De ce se afla în Thailanda solidul nostru teuton, pentru vânătoare? întreb, arătându-i puşcoiul.

Defel complicată, copila. Clatină capul.

— Nu ştiu, nu mi-a spus nimic.

Ajunsesem aici cu pipăirea situaţiei, când auzim ciocănituri. În uşă îşi fac apariţia oamenii hotelului, flancaţi de un poliţai în uniformă. Toţi domnii aceştia sunt galbeni, de un galben-şofraniu, cu mutriţe haioase de tipi care au venit la bâlci să se dea în bărci. Aparenţele acestea, după părerea mea, vin de la privirea lor oblică, pentru că în cazul de faţă n-au niciun motiv să se gondoleze.

Poliţistul mă întreabă cine sunt, ce învârt şi ce se mai obişnuieşte în nobila-i meserie…

Îi răspund că mandea era să încaseze pe cocoaşă omul-pasăre, că în ţara numită Franţa sunt şi eu poliţist, că, din deformaţie profesională, am venit să văd de ce masivul nemţotei a descris o traiectorie atât de aiurea. Locuiesc în hotel şi stau la dispoziţia colegului meu din partea locului pentru orice fel de mărturie susceptibilă să-l intereseze.

Ca dovadă a ceea ce avansez, îi arăt sângele regretatului Johannes pe nădragii mei, cu fărâme din

creierul său de păsărică şi, în plus, legitimaţia barată tricolor. Totul subliniat de un zâmbet frumos, franc şi masiv. Dă din cap.

After that, mă cărăbănesc.

Pe culoar, doi lachei înhămaţi la unul din aceste stranii vehicule pentru mari hoteluri, unde găseşti tot ceea ce este destinat confortului clientelei: săpun, cur-papir, săruri de baie, lenjerie de schimb, şerveţele post-coitum, naiba le mai ţine minte pe toate…

Cei doi camerişti au aerul de puştani, dar chestia vine de la specificul morfologiilor locale. Thailanda pare un popor de adolescenţi, biscotte sunt mici, delicaţi şi supli.

Interceptez convoiul.

— Spuneţi, băieţi, n-aţi văzut intrând sau ieşind pe cineva din această cameră, acu vreo zece minute? întreb, acordându-le un bilet de douăzeci de banţi.

Cei doi tăntălăi încep să cotcodăcească şi să se hlizească povestindu-şi tărăşenii din care nu pricep nimic.

Apoi, în sfârşit, unul dintre ei termină prin a-mi răspunde într-o englezească foarte proastă (cine n-a greşit niciodată să le arunce prima piatră), că da, el crede că a văzut ieşind un bărbat de la 1212 sau 1213, dacă nu de la 1211, n-ar şti să spună cu precizie, dat fiindcă era ocupat să-şi plimbe aspiratorul în lesă pentru nevoile de dimineaţa. Cum arăta acest om? Aproape tot atât de înalt cât şi el (adică trebuie că-mi ajunge ceva mai sus de buric), galben, da domnule, cu umerii foarte largi, cu ochelari negri. În plus avea o caschetă de pânză albă cu un cozoroc lung. Şi târa un burdihan imens. Costumul său era din pânză kaki, plin de buzunare inutile, genul să înfunzi în ele tot soiul de lucruri pe care nu le mai găseşti. Asta-i. Omul a luat unul din ascensoare. Şi gata, asta-i tot. Dacă părea grăbit? Nu, deloc. Mergea agale, fluierând, înţelegeţi? Liniştit, a spus chiar „hello” cameristului trecând prin faţa trompei aspiratorului. Asta-i tot. În rest totul în ordine, da, sunteţi mulţumit, dom’le? Nu lăsaţi uşa balconului deschisă, ar putea intra sumedenie de lighioane mici şi păcătoase şi ar lua-o din loc aerul condiţionat.

*
* *

Mă duc să-l caut pe Bérurier la bar.

Instinctul meu infailibil mă avertizează că acolo mă aşteaptă, drăguţul de el. E acolo, într-adevăr, în tête-à-tête cu un whisky dublu.

Mă cocoţ lângă el. O puternică împroşcătură de sânge îi întunecă cazaca.

— Te-ai urcat la pricinat, pariez? întreabă Umflatul.

— Yes, sir.

— Interesant?

— Tocmai onorase o profesionistă cu care-şi petrecuse noaptea. Gagica îşi scălda pământuful în momentul bâldâbâcului. Tipul era, probabil, vânător, am găsit în cameră o archebuză pentru gâdilat fiare sălbatice supradimensionate. Ca suspect posibil; un asiatic burduhănos, cu ochelari negri şi caschetă albă, dar nimic nu-i sigur.

— Crezi în sinucidere, tălică? chestionează înfăşuratul în osânză.

— Nu chiar.

— Nici io. Când sari dă la geam nu ţii cevaşilea în labă.

Îşi scociorăşte boalfa marsupială a cazacei şi-mi întinde un obiect circular, găurit la mijloc. Este de dimensiunea unei monede de cinci franci, din jad de un verde albăstrui. Există nişte striuri atât pe faţa cât şi pe dosul micului disc.

— Ţinea obiectu’ ăsta în căuşu’ mâinii, îmi explică Béru, l-am şterpelit pă şestache. Ce poa’ să fie?

— Semn de întrebare şi de la capăt, suspin, ascunzând discul.

2

Dar a sosit momentul să destăinui – o, cititorul meu de beleaua lumii – că noi n-am venit deloc la Bangkok, Majestatea Sa Bérurier I şi eu, pentru a elucida acest gen de chinezării cu capete plesnite.

Noi suntem aici pentru cu totul altceva, chestie pe care voi avea deosebita onoare să ţi-o aduc la cunoştinţă. Flash-back, vă rog! Mersi.

*
* *

Nemaipomenit, extra, fantastic, incredibil dar adevărat.

Pentru prima dată de la un ştiu care ultimă dată, Bătrânul mi-a fixat o întâlnire într-un bar.

Ai citit corect sau trebuie să-ţi traduc în braille? Într-un bar. Unul adevărat, cu tejghea, mese, scaune, barman înţolit pinguin, miros de cornuri calde, căcăstoarea la subsol, filtru de cafea reproducând zgomotul venerabilului Trans Orient-Expres la intrarea în gara Istanbul, cu pilangiul care dă pe gât calvados, dame care cer fise de telefon, un patron chior cu varice în nas şi hemoroizi altundeva şi, în plus, pe pereţi, afişuleţe privitoare la nişte spectacole datând din ultimul an când mai era bunica fată şi fusese o vreme atât de frumoasă încât i se scula, monumental, până şi barometrului.

Când m-a sunat *in the morning*, Venerabilul, nu-mi crezusem trompelor; îmi zisesem că mi s-au înfundat ascultătoarele şi că se impune de urgenţă o spălătură la otorhino-ceri. Dar nu, ordinul era clar: „La unsprezece la *Barul Amicilor* pe bulevardul Longchamp”. *Barul Amicilor*, el şi cu mine! Ce-i asta fraţilor? Rahat!

*
* *

În dimineaţa aceea, când în toate clopotniţele conştiincioase suna ora unsprezece, împing uşa locantei în chestie şi-l văd pe Mister Big Man în fund, la o masă discretă, pe post de barosan care-i dă întâlnire secretarei ca să şi-o tapeze la aşternut într-o casă onorabilă cu două ieşiri şi oglinzi pe tavan.

Mă îndrept către el, îmi zâmbeşte, binevoieşte să-mi întindă o mână cu cinci degete admirabil întreţinute şi-mi indică scaunul din faţă.

Băga pe jgheab o cafea ţeapănă, cu sorbituri mici de oriental.

— Ia zi-mi dragă prietene, de mult nu ţi-ai mai luat o vacanţă, nu-i aşa?

Ca intrare în materie jos pălăria. O întrebare de să pici în fund. Şi care trebuie să ascundă altă tărăşenie, nici catolică, nici apostolică şi nici romană.

— De vreo zece luni, cred, domnule director…

— Ţi-ar surâde o frumoasă călătorie în cele mai bune condiţii?

— Sunt ca un glonţ pe ţeavă, domnule director. Ştiu bine că cine umblă mult nu prinde cheag, dar mi s-a părut întotdeauna o aiureală să tezaurizezi cheag. Acestea fiind zise, este vorba de o misiune sau de o vacanţă?

Are o tresărire a sprâncenelor care le pune în poziţie de aripi gata să zboare, după care le lasă iarăşi să planeze domol deasupra ochilor cu luciri de scuipat polar.

— Nici total una, nici cu desăvârşire alta, drăguţă. Ai auzit vorbindu-se de întreprinderea Viespea? Lenjerie feminină, centuri şi sutiene?

— Bineînţeles, mint.

— Directorul general al acestei firme, Victor Héatravaire, este un vechi prieten de-al meu; în fiecare an, mă duc să împuşc fazani pe moşia lui sologneză.

Aştept continuarea.

Vine cu încetinitorul. Bătrânul este vizibil jenat că trebuie să formuleze rugămintea pentru care m-a convocat, s-o ascult. Iată de ce mi-a fixat întâlnire într-o crâşmă şi nu în camera mortuară a biroului său de suveran

poncif. Jucăm oficios, în dimineaţa asta. Marginalul confidenţial, extra-profesionalul. Nu prea-i genul lui. Iată de ce se ascunde în dosul cuvântului vacanţă, plasat în deschiderea conversaţiei noastre ca un paravan în faţa unui bideu. Un mare pudic, Babacul. Ipocrit până-n măduva oaselor, bătrânul cotoi, rege al manevrelor limbistice, după mărturia anumitor frumuseţi cărora le-a practicat faimoasa sa tiroleză afonă de reputaţie mondială.

— Luna trecută, reia Messir King, Victor Héatravaire a plecat să facă o călătorie în Extremul Orient. Aceasta era prevăzută pentru o durată de cincisprezece zile: Japonia, Hong Kong, Thailanda şi retur. A petrecut şase zile la Tokio, patru zile la Hong Kong de unde a telefonat acasă de mai multe ori şi a părăsit Hotelul *Peninsul*a pe 24 aprilie către începutul după-amiezii, luând un avion în direcţia Bangkok, unde a debarcat câteva ore mai târziu. Avea un apartament rezervat la Hotelul *Oriental*: nu s-a prezentat niciodată acolo şi de atunci familia sa nu a mai avut nici cea mai mică veste de la el. Am intrat în legătură cu Ambasada Franţei la Bangkok, care a alertat autorităţile. Poliţia locală a făcut o anchetă. Tot ce a putut stabili este că amicul meu a debarcat cu adevărat în Thailanda. S-au găsit fişele de declaraţie vamală scrise de mâna lui. Dar a fost imposibil să se stabilească ce a făcut la părăsirea aeroportului. Niciun şofer de taxi nu-şi aminteşte să-l fi luat. Niciun hotel nu l-a găzduit şi nu cunoştea pe nimeni acolo. Or suntem în 8 mai, San-Antonio. Îţi dai seama de îngrijorarea alor săi…

Tace, atent la un bărbat care se apropie de masa noastră. Un tip de aproape patruzeci de ani, destul de frumos, înţolit a-ntâia şi arborând aerul unuia care se ia drept tot ce există mai important între regina Angliei şi Dumnezeul pe care ţi l-ai ales.

— Ah! dragă prietene, tocmai îl puneam pe comisarul San-Antonio la curent cu situaţia, se grăbeşte directoraşul.

Şi către mandea:

— Ţi-l prezint pe domnul Jean-Michel Héatravaire, fiul excelentului meu prieten a cărui soartă ne îngrijorează

într-atâta. Nimic nou, Jean-Michou?

Celălalt răspunde printr-o mimică care ar merita premiul „Gânsacul de aur” la conservatorul de grosolănie. Dezolare, epuizare cerebrală, disperare stăpânită, resemnare în curs de înfiripare, scepticism cu privire la viitor, iată ce exprimă mutra lui de neisprăvit super-lux, încliftat, pe scenă ca şi în oraş, pe cheltuiala părinţilor.

— Ai înţeles deja unde voiam să ajung, drăguţă? reia Şefu’.

— Mi se pare, domnule director, că doriţi să dau o raită prin Bangkok?

— Bravo! zice Bătrânul, uşurat de a fi ajuns la finalul discursului său.

Chelnerul vine să ia comanda fiului Cutărescu, dar acesta nu se coboară până a-şi uda gâtul într-o cârciumă oarecare. El îngurgitează numai scotchuri vechi de treizeci de ani în cluburi strict închise, încât răspunde întrebării oberului printr-o mimică oripilată care sugerează net, amărâtului, s-o şteargă.

Îl scrutez fără nicio plăcere. Mutră de întreţinut total, de peşte arogant, inspirând antipatie la primul contact. Desfrânatul stil di granda: curvuliţe costisitoare, maşinuţă carosată play-boy, epuizante ieşiri mondene. Aşa numita Jet society, cum îşi zic nulităţile astea. *Very high*! Papa trebuie să fi demarat de la aproape nimic şi-a crăpat băşica muncind, asudând douăzeci şi patru de ore pe zi, muşcând de gât în dreapta şi-n stânga, a întreprins, a riscat, a realizat, a construit. Şi bebeluşul rozaliu s-a fătat în scutece de satin. El a avut parte de camere climatizate, de canapele capitonate cu piele în care se soileşte dulce.

Defectul părinţilor laborioşi este că-şi meşteresc nişte derbedei cu fire de păr în căuşul palmei mai lungi decât barba lui Demis Rusos. O sfidare lansată sorţii pe care ştiuseră, o vreme, s-o domine şi s-o învingă. Îşi venerează descendenţa, o răsfaţă, o clocesc în puf până se împute. E felul lor de a-şi face cadouri prin mijlocirea generaţiei următoare; îşi compensează nopţile albe cu nopţile roz ale progeniturilor. Ei bine, aşa-i natura umană,

ce rahatul mă-sii pot eu să fac?

Jean-Michou declară fără să mă privească:

— Trebuie să ştim ce i s-a întâmplat tatii. Mort sau viu, trebuie găsit, pentru că din punctul de vedere al afacerilor situaţia este intolerabilă.

Afacerile! Sigur că da.

— Dacă ţi-ai lua cincisprezece zile de concediu, San-Antonio? sugerează Bătrânul. Sigur că familia Héatravaire îţi va acoperi toate cheltuielile.

A treia mimică a marelui tolomac pentru a spune că, evident, nu se gândeşte să-i ceară unui sărăntoc de curcan să plece pe speze proprii.

Clatin capul.

— Nu pot să mă duc singur acolo, am nevoie de Bérurier.

— Dacă consideri necesar, murmură Bătrânul.

— Indispensabil, tranşez.

— O.K., lansează nea Dispreţ Total.

— Între altele, trebuie să dispun de un credit foarte mare. S-ar putea să fiu obligat, odată la faţa locului, să angajez cheltuieli însemnate şi e în afara discuţiei să acţionez cu zgârcenie.

Bătrânul nu-i obişnuit cu asemenea limbaj din partea subordonaţilor. Se adresează şovăitor, parcă ruşinat, fiului de dispărut:

— Să ştii, Jean-Michou, comisarul este un om de o integritate desăvârşită şi (se precipită directoraşul), nu are obiceiul să arunce banii pe geam, nici să-şi facă parte în asemenea circumstanţe...

Feciorul lui papa Héatravaire se posomorâşte o leculă. Mălaiul, asta-i o chestie pe care-i place s-o facă praf el însuşi; tolerează să-i dea o mână de ajutor tovarăşi de partuze sau, la rigoare, gagici cu sânii tremurând de pofte, dar, cu asta, punct şi de la capăt.

Pentru a-şi marca lipsa de entuziasm, în cazul de faţă, o ia pe sens giratoriu.

— Am încredere în dumneavoastră, îi spune el directorului.

Ceea ce implică că, altminteri, ar avea mai degrabă neîncredere în ceea ce mă priveşte, viţelul.

Îi dedic un zâmbet cu reflexe verzulii, cam aşa cum au măştile lui Dracula.

— Domnule Héatravaire, murmur, aş vrea să fiţi bine pătruns de o evidenţă, înainte de a avansa în acest proiect: nu eu am sugerat ancheta în Extremul Orient. La drept vorbind, treaba nu mă entuziasmează deloc şi atunci când domnul director vorbeşte de vacanţă, găsesc că foloseşte un eufemism dulce-acrişor. Să debarci într-o ţară despre care ignori totul pentru a încerca să dai de urma unui turist dispărut de cincisprezece zile, iertaţi-mi expresia, nu-i turca. Deci îmi veţi asigura două dus-întors first class, îmi veţi reţine două camere foarte bune la *Oriental*, care este perla Bangkokului din punct de vedere hotelier; îmi veţi remite contravaloarea unui milion de franci vechi în moneda ţării şi-mi veţi deschide un cont personal la*American express* pentru durata acestei călătorii: astfel vă va fi uşor să-mi controlaţi cheltuielile. Iar pentru început, dacă sunteţi de acord, astăzi încă mă voi ocupa de o mică anchetă prealabilă în anturajul tatălui dumneavoastră.

În finalul acestor scurte precizări, lansez un semnal de salvare pinguinului care tocmai trecea la câteva ancabluri se ţărmul nostru şi-i cer să aducă două bloody-mary.

— De ce două? se îngrijorează Achile-cel-scalpat.

— Pentru că nu sunteţi singurul care vă daţi în vânt după acest straniu amestec, domnule director, replic, cu o fărâmă de impertinenţă în ton; sunt dimineţi în care papilele mele gustative îşi amintesc de seara precedentă. Eu am avut-o lungă şi încărcată, în compania unei amabile donşoare care tindea să ia noaptea drept zi şi whisky-ul sec drept apă chioară…

După cum vezi, artistule, am halit leu în morningul de azi, şi d-ăla adevărat; leu din Atlas (cel geografic) nu animalul care-şi cască botul pe genericul lui Metro…

Moştenitorul ţine-ţâţelor Viespia este oarecum

subjugat de autoritatea mea. E tipul besensac căruia trebuie să-i iei maul dintr-o suflare. Atunci se stinge fumegând uşor şi răspândind un miros de lumânare mucedă.

— Voi face cum vreţi, orăcăie acest tolomac cu ifose. Secretara mea se va ocupa imediat de toate modalităţile…

Îi spun Bătrânului:

— În ce vă priveşte, patroane, veţi trimite pe cineva la consulatul Thailandei cu paşapoartele noastre pentru vize.

— Negreşit, se grăbeşte Tataia, despre care se poate crede că a devenit, dintr-odată, subordonatul meu, în asemenea măsură e supus, preş molatec la picioarele mele.

Scot din buzunar un carneţel cochet şi superbul meu stilou aur şi argint veritabile, o atenţie delicată de la damicela cu care jucase o partidă remarcabilă de sus picioarele, luna trecută, când amantul ei era în voiaj.

— Tatăl dumitale este căsătorit? întreb.

— Văduv.

— Locuieşte singur?

— Mai mult sau mai puţin; continuă o veche legătură cu o fostă secretară, care ocupă un apartament la al şaselea etaj din imobilul lui. Nu e tocmai o viaţă în comun, dar seamănă.

— Ce vârstă are?

— Şaizeci şi opt.

— Ai poza lui?

— Iat-o.

Privesc clişeul. Îl reprezintă pe Victor Héatravaire în ţinută de tenisman. zâmbind. Un bărbat solid, simpatic, cu părul cărunt foarte des, pentru vârsta lui, mutră de luptător care nu se teme de viaţă. Se simte că bătrânul ăsta există în trombă, bea zdravăn, practică o grămadă de sporturi, regulează zilnic şi nu circulă în carul cu boi.

Privirea lui este ţintită în obiectiv ca în ochii unui plasator de maşini de ocazie care ar încerca să-i soldeze o veche tracţiune – faţă afirmându-i că e vorba de un Rolls ultimul tip.

— Îmi permiteţi, nu aştept eu ca el să-mi permită şi bag poza în buzunar. Care este adresa tatălui dumitale?

— Bulevardul Gabriel, 213.

— Cea a uzinelor dumneavoastră?

— Bulevardul Karl Marx, Villejuif.

— Şi dumneata te ocupi de afacere?

— Sunt însărcinat cu sectorul promovare. Vizualizez situaţia: chefuri cu câţiva ataşaţi de presă, apetitive în localuri simandicoase… Târâie-brâu de lux.

— A plecat singur în Extremul Orient?

— Da. fiindcă scumpetea şi tandreţea lui detestă călătoriile.

— Fără prieten, fără colaborator?

— Singur, ce mai! Asta i se întâmplă cel puţin o dată la fiecare doi ani. Tata nu-şi ia niciodată vacanţă dar, din când în când, îşi oferă o călătorie lungă. Ultima a fost în Brazilia.

— Întrebare de rutină: avea duşmani?

— Pe cât ştiu eu, nu. E dur în afaceri, dar un tip corect.

Picoloul aduce cele două bloody-mary prost dozate. Se vede că nu-i barman profesionist şi că s-a zgârcit la votcă.

În plus sucul de tomate are gust de rugină; cât despre sosul englezesc, n-a fost încă descoperit în bomba asta.

Mister Jean-Michou aşteaptă continuarea. S-aştepte…

Mă gândesc. Soarta lui papa Héatravaire nu-mi inspiră încredere. Când dispari, la ieşirea din aeroport, într-un oraş atât de colcăitor ca ceea ce presupun eu că este Bangkok-ul şi dacă după cinşpe zile ai tăi n-au nicio veste despre moaca ta, înseamnă că traiectoria ţi s-a poticnit într-un os al dracului de viermănos.

— Deocamandată n-aţi primit nicio cerere de răscumpărare? suspin.

— Niciuna.

— Avea proiecte în ceea ce priveşte Thailanda?

— Nimic special, voia, doar, să viziteze; cum făcuse cu Japonia, cum vizitase Hong-Kong-ul…

Inutilitatea voiajelor transcontinentale ale bătrânului par să-i redea, avortonului de fecior, sentimentul superbei lui poziţii. Nătărăul şi-a regăsit aroganţa dispreţuitoare, importanţa, suficienţa. Asta-i partea cea mai nasoală a tolomacilor cu pedigri şi cont în bancă: suficienţa lor… Restul lumii, noi cu toţii, lipsiţi, nepricopsiţi, milogi. Noi toţi, imense strigăte mute de infinită disperare… Şi numai ei, câţiva care-şi ajung, care îndrăznesc să fie suficienţi şi pentru alţii! Rahat! Ar trebui să-i putem pocni în bot. Dreptul pumnului împotriva unor gânsaci sterpi ca Jean-Michel. Cum îşi fâţâie ifosele, câteva perechi de labe corect direcţionate, pentru reabilitarea realului. Să-i cureţi de găinaţ cu forţa, să-i constrângi! Uneori, tot văzând d-ăştia, mă apucă ambiţii medievale. Să scot suficienţa din ei cum se exorcizau vrăjitoarele: picioarele băgate în saboţi care se strâng până crapă copitele, pâlnia cu apă-n clocot pentru gâtlej, cleşti înroşiţi de gâdilat coastele, astea instrumente, panoplia completă a călăului. Samson fără Dalida! Să-i schingiui, pricepi? Bici, sfârtecare, tragere pe roată, tot tacâmul! Până ţi se face milă de ei şi ajungi în situaţia să le ceri iertare. O belea fără ieşire: întâi îi molestezi şi până la urmă te simţi alături de ei, copleşit de fraternitate. Să-i martirizezi pentru a putea să-i iubeşti când sunt dolenţi, însângeraţi, sfărâmaţi, în groapa cu deşeuri umane. Ar rămâne soluţia să-i ocoleşti, să fugi de ei ca, odinioară, de leproşii care agitau tălăngi. Dar când pici în circumstanţe obligante, ce faci? Ca acum la această masă, din *bistroul Amicilor*? Eşti silit sau nu să-i suporţi?

Ah! Deseori viaţa asta mă sufocă, jur! Ne epuizăm coexistând. M-am săturat să mă tot duc la câmp cu nătărăii, cum se spune în provincia mea natală: „te duci la câmp cu vacile, sau cu caprele”. Ba chiar, ţin minte: cu gâştele. Cu Wermachtul în alb şi” încălţăminte galbenă. Aiureală totală! Heil Adolf!

Deci bine, foarte bine, bătrânul Victor Héatravaire şi-a plătit o plimbărică asiatică. De la ultima escală: tăcere

completă. Totuşi Bangkokul nu-i triunghiul Bermudelor, nu?

— Când vă gândiţi să plecaţi, dragă prietene? riscă Bătrânul; curioasă chestie, pare depăşit de evenimente în dimineaţa asta, cheliosul.

Şi-a pierdut autoritatea incisivă. Nimic mai lamentabil în fond, decât un tiran care ia pe loc repaus. Achile se jeneză, în felul lui, că-şi vâră funcţionarii într-o anchetă privată. Munca la negru e o afacere sâcâitoare pentru conştiinţa lui profesională.

— Chiar mâine, dacă-i posibil, răspund. Mă întorc către odrasla chiloţilor Viespia:

— Eşti însurat domnule Héatravaire?

— Nu văd legătura…

Îl fixez surâzând, cu ochi, probabil, inchizitoriali şi enigmatici. E fără îndoială tâmpit, dar simte perfect că nu pot să-l mestec.

Termină prin a *arcticula* (recurge la vocea polară):

— Sunt divorţat.

— Nu locuieşti cu tatăl dumitale?

— Nu, dar în aceeaşi clădire.

O combinaţie giugiuc. Tatăl, bătrâna sa amantă, marele său fiu, toţi sub acelaşi acoperiş. La etaje diferite, dar sub acelaşi acoperiş. Un stup cinstit!

— Care-i numele persoanei care convieţuieşte cu tatăl dumitale?

Am folosit în mod expres cuvântul tată, pentru, că adresându-se lui Héatravaire – junior, implică în mod confuz ceva peiorativ, Jean-Michou nu-i decât un fiu de bani gata. Nimic mai mult. Fără taică-său, ar trage pârţuri într-un birou, sau ar potcovi porci într-un sătuc uitat din Haute – Provence întovărăşit c-o femeiuşcă îngălată…

— D-na Clarisse Clarence.

Face a societară a Comediei Franceze din secolul trecut, numele ăsta! O şi aud pe bătrână zbierând Phedra în faţa rampei.

— Bine, asta-i tot domnule Héatravaire. Cel puţin deocamdată. Dă-mi numerele de telefon care-mi vor

permite să iau, eventual, legătura cu dumneata la indiferent ce oră de zi sau de noapte, date fiind vicisitudinile decalajelor orare.

Îmi pasează trei numere: firul său privat, cel de la birou, plus încă unul care trebuie să aparţină unei camarade de somieră, promovată mare favorită a momentului.

Mă ridic şi strâng mâinile lor distinse, puţintel umede. Afară, în faţa uşii, staţionează un Ferrari roşu-cur-de-maimuţă parcat neglijent. Pariez un şut în părţile moi că-i aparţine lui Jean-Michel Deamboulea.

Bun, şi atunci eu, mă look la ceas. Ezit pe ce picior să dansez. Îmi aleg unul şi pun cap compas spre Villejuif.

*

* *

Îţi povestesc toate astea de la barul hotelului *Oriental* din Bangkok… Reminiscentez, în timp ce torn în mine nu ştiu ce exact, dar alcoolizat: idioţenia este că într-o zi, vine ficatul şi zice… ştii povestea, ţi-o zice iremediabil… Totul se plăteşte. Viaţa nu face daruri. E o scârbă de cămătar: înscrie totul, adaugă procente, plus procente la procente şi când îţi prezintă nota: pardon, ai zaharisit-o, plăteşti!

— La ce rumegi? se îngrijorează Mister Dolofanul.

Gesticulez ca la vânătoare-de-muşte-ţeţe ca să ordon, scurt, fleanca! Meditaţia se respectă.

Se resemnează să comande alt pahar în locul răspunsului meu nevenit[2].

Şi-mi întorc gândul la Villejuif-les-bains.

Uzina, pardon: întreprinderea lui papa Héatravaire, marcată cu litere imense şi negre pe fronton. Sună cam aşa:

„Întreprinderea VIESPIA Manufactură de lenjerie feminină”. Feminină, îmi place. Alături cu lenjerie îţi transmite fiori în instalaţie.

2 Îţi dai seama cum am început să mă exprim.

Ceea ce te surprinde însă, când intri la Viespia, e un fel de apatie. Ştiu că-i aproape ora prânzului şi că apatia vine mâncând, dar senzaţia derutează. Liniştea adică, pricepi? O manufactură, fie ea inutilă, vezi cea de la Saint-Étienne, este în general zgomotoasă. Ori, aicişea, e mai puţin zgomot decât în cimitirul Montmartre.

Trec prin faţa cuştii gardianului şi nimeni nu mă interpelează. Fac paşi către clădirea principală, urc peronul până-n vitraliile uşii duble pe care scrie „Birouri”. Împing batantul din dreapta şi mă pomenesc într-un hol care sugerează un spital de provincie calică dinaintea ultimului război pierdut de ultimul Napoleon.

Un ghişeu de sticlă, dar nimeni în spatele lui. Mai mult decât nimeni: nimic. O cameră goală. Dezolant! Fâlfâie pânze de păianjen.

Avansez, totuşi. Pare să se audă, din dosul unei uşi, zgomot de trăncăneală. Ciocănesc. O voce brutală mă invită să intru. Mă pomenesc într-o încăpere vastă, aranjată în chip de cabinet directorial de modă veche. Un birou, zis ministerial, fotolii de piele tip englezeşti, o imensă fotografie, pe perete, reprezentând, prima versiune a Manufacturii Viespia, înduioşătoare prin modestie. O canapea din aceeaşi piele ca fotoliile, clasoare din acaju străjuite de busturi şi torsuri feminine din ipsos de Paris (sau împrejurimi). Plusează cu un covor gigantic, mai curând jerpelit decât persan şi ai imaginea sumară a locului. Mai adaugă două ferestre uriaşe, împodobite cu perdele ţepene de praf şi vei avea o reprezentare totală. Geamurile permit să panoramezi în voie toată curtea manufacturii, în care zac stingherite câteva automobile şi nişte motoare.

În dosul biroului, un tip bătrân vorbeşte la telefon gesticulând ca unul care-i sau pe culmile enervării, sau italian. Are părul alb dat peste cap, o figură mică, triunghiulară, ridată complet, mă urmăreşti? îşi rulează „r-urile” vorbind şi, cu mâna liberă, maltratează masa cu ajutorul unei rigle metalice.

Îi spune interlocutorului că „bine, foarte bine, va

urmări problema şi îl va ţine la curent” închide, beleşte către mine doi ochi limpezi, de om cumsecade, pe care inteligenţa nu-l va împiedica să doarmă noaptea următoare şi-mi spune „Da domnule?” cu vizibila dorinţă de a şti cât mai mult despre franţujii încă în viaţă.

N-o iau pe căi ocolite şi-i prezint legitimaţia de serviciu.

Clatină capul.

— Presupun că este în legătură cu inexplicabila tăcere a lui Victor? mă întreabă, foarte pertinent pentru vârsta sa, recunosc.

— Exact, răspund, aşezându-mă în faţa lui. Sunteţi colaboratorul Domnului Héatravaire?

— Braţul lui drept şi cel mai bun prieten, precizează personajul, ne cunoaştem din şcoala primară.

Are o mină tristă, brusc, tristă de-a binelea, gândindu-se la amicul patron dispărut în peisajul asiatic.

— Aveţi vreo explicaţie referitoare la această tăcere? Înalţă din umeri, îşi netezeşte părul alb cu o mână care tremură puţin.

— Nici cea mai mică, nu era în obiceiul lui Victor să ne lase fără veşti prea multă vreme; de altminteri lipsea rareori.

— Îi cunoaşteţi duşmanii?

Terlocutorul meu ridică braţele către tavan şi remarc ca le are extrem de scurte: braţe de păpuşă, nearmonizate cu restul corpului. Rulează în asemenea măsură „r-urile” că, la capătul fiecărei fraze, mi-e teamă să nu-l văd derapând pe conversaţie.

— Victor n-a avut niciodată duşmani, pentru că n-a lăsat niciodată, nimănui, timpul de a deveni duşmanul său. E un luptător fost rugbist, juca în echipa din Oloron-Sainte-Marie ca pilier.

Îl evocă cu o voce tremurând încă de admiraţia acumulată ani în şir. El, sleitul de puteri, bun la mai puţin decât nimic din punct de vedere fizic, puţintel, pitic, bun cel mult să chiţăie „hai băieţi” din tribună.

— Care este, de fapt, numele dumneavoastră? întreb.

— Alphonse Dadet, recită el rulând, în continuare „r-urile”, deşi nici *surname*-le şi nici *christian name*-le lui nu cuprind niciunul.

— Vorbiţi-mi puţin despre viaţa privată a prietenului dumneavoastră, aşa, de la bărbat la bărbat, domnule Dadet, propun cu un zâmbet franc, plin de „dă-i drumul, omule, spune-mi tot”.

Clătină capul.

— Oh! el… ştiţi… trăind solid, trăind bine, băiat de viaţă… Păstrează o veche prietenă, din obişnuinţă: un fiu care nu trage la vâsle, câţiva prieteni cu care joacă golf. una din pasiunile lui. Îi place mâncarea bună, îşi plăteşte, din când, în când, câte o pipiţă: încolo nu văd nimic de semnalat.

— Afacerile?

Aici, piticul (tii, de ce nu l-oi fi numit Leon?) face o mutră pleoştită.

— Nu tocmai strălucite. De câţiva ani, lenjeria feminină este pe cale de dispariţie. Corsete şi centuri, nici nu merită să vorbim; cu excepţia câtorva măcelărese grase din provincie, cine naiba mai foloseşte aşa ceva? Cât priveşte sutienele, sunt şi ele pe ducă, damele din ziua de azi se plimbă cu ţâţele în cădere liberă pe sub teshirturi şi dacă-mi permiteţi să vă spun totul, au început, târâturile, să renunţe şi la slip. Se mulţumesc cu un kleenex între cracii jeanşilor. Profesia noastră îşi trăieşte ultimele clipe. Când aţi venit, tocmai discutam cu directorul băncii, care ne somează să nu mai lăsăm contul curent pe roşu. Aveam o sută zece muncitori şi acum nu mai sunt decât opt, din care trei se ocupă cu întreţinerea localurilor şi doi sunt în şomaj!

— Cum reacţionează Dl. Héatravaire la această situaţie?

Alphonse Dadet îmi adresează o grimasă acră.

— Nu ştiu dacă-i efectul vârstei, dar pare să se dezzintereseze de problemă. Cred că fiul său l-a decepţionat teribil şi că a renunţat să se mai bată pentru el. Când îi prezentăm critica situaţiei noastre, îmi

răspunde „Ce vrei să fac Alphonse? M-am născut sărac, voi muri sărac. Una peste alta consider că a fost o aventură frumoasă, îmi voi încheia zilele trăind din amintire şi pâine goală!” După care râdea! Şi, la capac, acum îşi permite o călătorie în Extremul Orient, încântător, nu?

Amar şi disperat, bietul Alphonse. Corabia ia apă din toate părţile şi el vâsleşte singur, ştiind că e de-a surda. Înghite înjurăturile şi ameninţările ultimative ale bancherilor şi furnizorilor, în vreme ce amicul său, luptătorul veşnic victorios, se duce să-şi clătească boaşele în mările şi oceanele celuilalt capăt al lumii… Vai de capul nenorocitului ăsta de Dadet. Subşefuţul eroic, încleştat la cârmă, gata să se scufunde odată cu vaporul. Demn de prietenia şi încrederea lui Victor Héatravaire până la ultima suflare. Apoi, se va întoarce în bojdeuca moştenită de la maică-sa în Oloron-Sainte-Marie (roagă-te pentru el!) şi îşi va rumega nostalgiile privind culmile înzăpezite ale Pirineilor (astea cel puţin există, totuşi, orice s-ar Pretinde).

Îl părăsesc şi iau drumul în piept către vizita la Clarisse Clarence, aleasa de inimă a dispărutului.

*
* *

E la masă, când îmi fac apariţia; vine să deschidă cu şervetul în mână şi clempănind din proteză.

O căzătură cu ifose, părul vopsit albastru, ochelari bălăngănindu-se într-un lănţişor de aur, riduri în cantităţi industriale şi buze care rămân un fel de cicatrici, chiar şi supraîncărcate cu un devastator produs ciclamen. O arătare tristă, ca o moartă care a părăsit câteva clipe sicriul ca să facă pipi. Dar ochii mici sunt agresivi, iar vocea scârţâitoare emite numai dezagreabilităţi notorii.

— Cine eşti dumneata care-ţi permiţi să faci vizite oamenilor la ora prânzului? mă împroaşcă din pornire cu viteza unui mănunchi de săgeţi într-un film cu piei roşii.

Îi prezint legitimaţia.

— Sunt însărcinat să anchetez asupra dispariţiei domnului Héatravaire, doamnă.

— Eu sunt la masă, ripostează.

— Şi eu sunt grăbit, supralicitez.

— Ce sperai venind aici? Să-l găseşti în dulapul meu?

Nu tocmai, dar măcar să obţin câteva informaţii orientatitve pentru ancheta mea. Înalţă umerii.

— Ancheta dumitale! Nu te obosi. Pramatia asta este pur şi simplu pe cale să-şi facă poftele cu vreo târfă galbenă. Se pare că Thailanda este ţara ştoarfelor. Se iau din leagăn, şi se formează în instituţii specializate. Fustangiu cum e, iepurele ăsta-n călduri s-a aciuiat într-un bordel şi se amuză să-şi golească definitiv testiculele. Valea, stimabile, mi se răceşte fileul de viţel. Şi-mi trânteşte uşa-n nas…

*

* *

— Ai o moacă de înecat, se îngrijorează Gravosul. Ie din cauza la căldură?

Îmi revin, revin la mine, la el, la oile noastre atât de drăgălaşe.

Aşa a fost ziua de alaltăieri.

A doua zi am plecat, Béru şi tu mine. Escală la Bombay. Apoi ajungem aici, ne instalăm şi, când să zicem hop, iată-ne expuşi să încasăm defenestraţi pe scăfârlii.

Nostimă ţară, nu? În care plouă cu dobitoci!

3

Ceea ce se impune, mai presus de orice, la Bangkok, este zgomotul. Circulaţia-i super-fantastică şi îmi cântăresc cuvintele, pentru a nu depăşi doza prescrisă! Ce hărmălaie, fraţilor! Densă, dogoritoare, pârţitoare, colcăitoare. Tună, răsună, vociferează, muge mai fioros decât năvălitorii năpustindu-se, la Gainsbourg, să ne sugrume muierile şi timpanele! Motoarele în doi timpi şi trei mişcări îşi fac de cap cu claxoanele. Te îneci cu aerul supraîncălzit, supra-saturat de vapori de benzină, excrementul vaporizat al modernităţii, secătui-s-ar o dată porcăriile lor de puţuri cu derrickuri artistic proiectate, să ne putem întoarce, odată şi odată, la carele cu boi trândavi!

După douăzeci de paşi eşti fleaşcă de apă. La capătul a o sută, fleaşcă de internat într-un spital geriatric, ca să-ţi tratezi celulele lichefiate. Se rostogolesc în valuri maşini ruginite, interpretând numere de cascadorie. Rodeo permanent! Se depăşeşte pe dreapta, pe stânga, pe deasupra, prin faţă şi pe la spate. Trecem printre clădiri care nu depăşesc, cu excepţii imprevizibile, două etaje. Buticurile sunt dese şi amărâte, dar populaţia pare veselă că există pe lume şi se poate beli printre fantele storurilor.

Circulăm pe una din cele două străzi principale, al cărui nume nu ţi-l spun, ce rost are să mă scarpin între craci cercetând planul oraşului? Ca să-l uiţi imediat, cum aş face-o şi eu? îi plâng pe confraţii de chestii literare, care studiază grijulii amănuntele, să nu le scape nicio gogomănie. Aşa se fată pagini în care totul este exact şi cu care cititorul îşi şterge rectul şi periferiile acestuia! Cel mai simplu după mine şi sfântul Matei, este să înşirui tot ce-ţi trece prin minte, având în vedere că ce-mi trece mie prin cap este mai pasionant decât ce se-ntâmplă pe străzile Bangkokului. Îţi voi povesti, totuşi, câteva flecuşteţe, pentru culoare locală. De exemplu că se vede trecând o turmă de bonzi cu craniile rasibus şi îmbrăcaţi în portocaliu. Foarte colorată turmă. Un portocaliu

strălucitor, luminos, nuanţa soarelui, pentru a fi mai precis. Circulaţia pe care ţi-o descriam câteva rânduri mai sus este majoritar compusă din vehicule stranii cu trei roţi, la bordul cărora se îndeasă grămezi de carne transpirată. Motorete şi taxiuri nebune. Şi chiar, ţinte bine, începe tangajul: un elefant zgrunţuros, călător domol şi de temut, cu, drept cornac, un puştan desculţ, cocoţat vesel sus de tot, pe cărarea de mijloc a animalului, de unde-şi hlizeşte fasolea albă. Elefantul, bleg, pe trotuar... Chestii pentru căcănari-kodak în trecere: clic, clac!

Mergem cinci sau şase minute, apoi, desfiinţaţi de căldură şi zarvă, decidem să ne permitem un hârb. Ridic mâna. Prompt, o mică Datsun (pentru că japii nu le permit celor din Extremul Orient să-şi cumpere un nasture de şliţ, măcar, altundeva decât de la Tokyo-băi-de-mulţimi), se opreşte la cinci sute de metri: cât îi trebuie să frâneze.

Devastată din beci până în pod, Datsun asta. Târâtura se constituie din zdrenţe metalice, sărmana. Dacă César[3] s-ar apuca s-o compreseze, ar obţine cel mult o strecurătoare de ceai (de mentă). Bun, ne aruncăm în hârb. Béru termină de strivit simulacrul de banchetă dezmembrată şi îşi înfige, cu această ocazie, un arc în cur, artistul: unul solid, cu spirală vibrând ca o puţă de măgar. Nădragul, izmana şi conţinutul lor, praf. Ţipă cât îl ţine gura. În timp ce partenerul încearcă să colmateze dezastrul, mă străduiesc să-i explic man-driverului că ne ducem la sediul central al poliţiei. Individul, firav pe scăunelul lui, pare cuprins de colici frenetice. Un nod galben care tresare, fibrilează şi ocrăcăie la volan. Nu pricepe boacă de engleză, dar trişează cu neruşinare, răspunzând *yessor* când îi spui *de you speak english*. Plin de iluzii, mister maimuţă fără coadă. E de acord când îi zici poliţia, dar partea sediu central îi scapă. Vorbesc cu mâinile până pare că pricepe ceva. Încuviinţează din cap. Demarăm în racheta Cosmos. Cap Carnaval? La drum! Béru al meu behurlă şi mai sfâşietor. Trebuia să spun că, în

3 César Baldaccini, sculptor francez neo-realist, lucrând cu predilecţie în metal şi material plastic. (n.t.)

podeaua limuzinei, este un găuroi cât capacul maşinii tale de spălat şi că nenorocitul are picioarele pe pavaj.

— Sunt pieton! zbiară. Îl ridic *in extremis*, graţie dramului de latină pe care-l am la îndemână. Îşi parchează cataligele pe spătarul banchetei din faţă, ceea ce e bine atât pentru circulaţia sângelui cât şi pentru cea a străzii Rahat-cu-Mac.

Pe bune, Bangkokul este un oraş pe cât de imens pe atât de degeaba.

De ce să construieşti oraşe în care oamenii nu habitează ci coagulează, după cum zice Majestatea Sa? Când' e vorba să faci un Paris, o Romă, o Londră, un Rio, e altceva, consimt şi aprob. Dar aiureli d-astea care-ţi pun creierii pă moaţe şi-ţi întorc maţele pe dos?

Scurt, după ture, conture, false manevre, riscuri de tot felul, sfârşim prin a debarca în faţa unui stabiliment pe frontonul căruia flutură steagul thailandez, ceva foarte apropiat de al nostru, fiind şi el albastru, alb şi roşu, dar în lăţime (o bandă roşie, una albă, una albastră, una albă, una roşie, uită-te în Larousse, dacă vrei să pricepi bine). Oricum, face a drapel, nu ca al Ceylonului, de exemplu, sau al Kenyei, care sunt doar imitaţiile unor tapiserii de Lurçat.

Am scrisori de intromisiune. Le valorific la cei în drept.

Astfel încât sunt primit de un oarecare comisar Shirdeku Ruri, care e ataşat la biroul marelui patron, numitul Eshtyunkur, dacă te amuză.

Omologul meu e un ciripitor de mâna-ntâia, nu mai înalt decât un caniş care face sluj. Ne primeşte cu amabilitate şi, o miracol, se exprimă într-o franţuzească din cele mai corecte.

Îi explic obiectul venitului nostru. Se vânzoleşte ca un chelner la capătul unui fir de telefon (vezi, în acest book, sunt de toţi şi de toate! Şi-i foarte bine aşa).

Este genul afabil, ca fabulistul Florian. Aprobând orice cuvânt care-ţi cade din gură, jubilând când pe un picior când pe altul.

Îl întreb ce părere are despre dispariţia fabricantului de chiloţi şi dacă are o versiune personală asupra afacerii. Afirmă că absolut niciodată nu s-a mai petrecut aşa ceva în Thailanda, ţară a libertăţii. De altminteri thaï înseamnă liber. Ţară liberă! Aici pentru ca toţi să fie liberi, cât mai liberi, comuniştii sunt băgaţi în puşcării, ce să mai vorbim! Libertate integrală! Ne povesteşte o seamă de lucruri interesante despre vechiul Siam, celebru pentru… Béru îşi permite să-l întrerupă.

— Ascultă colega, indigresiunile acestea în ghidul turistic, nu ne prea avansează în ancheta asupra afacerii dă care vă vorbim.

Luat repede, comisarul Shirdeku Ruri decapsulează telefonul interior şi începe să trăncăne în limba lui. Ai zice că manevrează un xilofon, aşa se zbate să scuipe orăcăieli ascuţite. Când auzi vorbindu-se asemenea dialecte, te întrebi dacă utilizatorii înţeleg cu adevărat ceea ce-şi spun, sau se prefac din motive obscure. Tipul e prolix! Minutele trec şi el continuă să trăncănească în ritmul unei veveriţe care ronţăie alune. Prin ferestrele închise pentru conservarea aerului condiţionat se percepe rumoarea feroce a oraşului şi, pe cerul albastru, gazele de eşapament compun un soi de imensă fumăraie care se roteşte leneş, ca aburii unei balegi proaspăt ouate (poezia nu moare).

Béru s-a extras din pantalonul ferfeniţit de arcul limuzinei şi, etalându-l pe genunchi, începe să-i colmateze avaria cu ajutorul călăreţilor şterpeliţi de pe biroul onorabilului nostru coleg. Foloseşte delicatele agrafe ca puncte de sutură, înţepând stofa, pentru confecţionarea penelopică a unui gen de „v” metalic. Pe culoare se trăncăne în thaï şi, uneori în chineză. Mă întorc cu gândul la fabrica Viespia, acolo, în plin naufragiu, cu stoicul şi bravul Alphonse Dadet la cârmă, sfârtecat de bancherii cu dinţi roşii. Şi o văd pe scorpia de Clarisse Clarence, a cărei privire scapără fulgere, ca un contact electric defect. i alătur mutra fătălăului de Jean-Michel, stâlpul barurilor, alungitor de muieri la orizontală. Straniu mediu pentru un

bătrân războinic cum mi-a fost descris Victor Héatravaire. O viaţă câştigată prin lupte acerbe. Situaţie înfloritoare şi tot restul... După care prăbuşirea, edificiul care se destramă ca un castel de cărţi de joc. Moloz, conturi pe roşu, şomaj. Doamnele acestea care înlocuiesc slipul cu batiste de hârtie, dezgustătoare, o porcărie! Îţi vine să te întorci la onanie când auzi asemenea treburi, declar deschis şi rămân de acord cu părerea mea! Şi ce moment a ales, papa Victor ăsta, să se care să viziteze Extremul Orient, deşteptul! În loc să încerce imposibilul pentru a despotmoli barca, ori să lichideze cu încetinitorul ruinele micului său imperiu!

Când Shirdeku Ruri închide sunt încă în plină reverie. Béru îşi pungăleşte nădragul. Confratele local îl priveşte fără să se mire foarte, gândind că astfel se practică probably în poliţia franţuzească, una şi indivizibilă.

— Inspectorul-şef Pishe The va veni cu dosarul, anunţă, el s-a ocupat de afacere: dar nu vă faceţi iluzii, ancheta n-a scos nimic la iveală. Compatriotul dumneavoastră pare că s-a volatilizat, părăsind aeroportul.

Propune un suc de fructe, ceea ce ne grăbim să refuzăm. În spatele lui, pe o consolă, un Buddha meditând (picioare încrucişate, mâini pe genunchi, palmele întoarse către cer). Alături, o pictură asemănătoare unor resturi de vomă după un banchet chinezesc, îl reprezintă pe regele Thaietzy Rassa I, în ţinută de încoronare, pe un elefant alb cu ţarţamuri de aur.

În liniştea din cameră, s-ar putea auzi şterpelirea portofoliului unui ministru; amicul Shirdeku Ruri, terminându-şi rezumatul, urmăreşte cu sfinţenie munca de orfevru a Grasului, care are spume la gură şi privirea concentrată. Pupilele sale încep să semene cu două note pe un portativ.

Se ciocăneşte la uşă.

Ruri lansează, probabil, o invitaţie, care sună ca un şuierat de fluier de arbitru într-un meci de fotbal. Inspectorul-şef Pishe The îşi face o intrare măruntă, cu un

dosar de bambus sub braţ. Se prosternează către noi, apoi se ridică şi vine în aceeaşi direcţie.

Este îmbrăcat cu un pantalon negru înşurubat pe el şi cu o vestă mult prea lungă, care i se potriveşte ca hemoroizii unui pederast. Vesta este dintr-un material sintetic gri cu dunguliţe subţiri. Sub ea poartă un tee-shirt pe are scrie în engleză *follow me*, ceea ce vrea să zică urmează-mă. Pentru un poliţist, asemenea deviză echivalează cu o pereche de cătuşe.

Sporovăieşte cu superiorul său hieraldic. La capătul predicii, Shirdeku Ruri, traduce.

— A reuşit să constate că cetăţeanul dumneavoastră a iscălit formalităţile vamale, după care şi-a ridicat bagajele. A trecut prea multă vreme înainte ca autorităţile franceze să ne alerteze şi a fost imposibil să-i dăm de urmă, după ieşirea din aeroport. Inspectorul-şef a arătat fotografia acestui domn tuturor şoferilor de taxi ce staţionau la sosirea curselor de Hong-Kong; niciunul nu l-a îmbarcat. Au fost întrebaţi şi recepţionerii marilor hoteluri: negativ…

Pishe The urmăreşte pe dibuite explicaţiile. Din când în când aprobă. Marcând că a făcut ce a putut, dar că nimeni nu-i deţinut să facă imposibilul, că ulciorul nu merge de multe ori la papă şi că…

Bun, cel puţin ştiu că cei doi poliţişti galbeni nu ne pot fi de niciun folos.

— Ne-aţi putea face rost de lista pasagerilor sosiţi cu acelaşi zbor ca Victor Héatravaire? întreb, în ciuda scepticismului meu.

Ruri traduce pentru Pishe, care pare surprins, dar încuviinţează ca un băiat mare. Dumnezeu cu mila! Bérurier îşi reintegrează nădragul. După care ridicăm ancora.

*

* *

— Şi deci? zice vocea foarte apropiată şi în acelaşi

timp aşa de îndepărtată a Bătrânului.

— Aş vrea să-mi procuraţi lista de pasageri a zborului Paris-Tokio în care a fost Héatravaire, patroane.

— Crezi că n-a plecat singur?

— Cred că o verificare e utilă. Adresaţi-mi-o printr-un telex la Hotelul *Oriental*.

— În ordine. Închid.

Bérurier cască şi spune:

— Io crez c-am făcu' călătoria de-a surda!

— Tare mă tem că-i aşa, amigo.

— Îs deşelat, şefu', ce-ar fi să-i radem câte un masaj, dacă tot s'tem în Thailandia.

4

Şi astfel ajungem la miss Suzy Wrong, specialista care a avut infinita delicateţe să-mi dea cartea sa de vizită cu ocazia evenimentelor descrise la începutul acestei capodopere.

Locuieşte la nicio sută de paşi de hotel. Preţioasă auxiliară, pe care un angajat amabil o cheamă să consulte turiştii de sex bărbătesc care vor să pipăie masajul thailandez, atât de reputat în această lume a plăcerilor.

Eu, crezând-o la dracu-n praznic, vreau să iau o tărtăreaţă dar, când ne îmbarcăm şi-i arăt adresa şoferului, acesta îmi explică cum că e colea, la stânga, imediat, lângă magazinul cu suveniruri, deasupra unui butic de modă.

Ne îndreptăm către acolo cu pasul vânătorilor de munte din anii paişpe-optişpe, când coborau Alpii omucigaşi pentru a se năpusti către Berlin, dragii de ei, via Verdun, sărmanii… şi poţi să-mi spui şi mie la ce a servit toată chestia asta, să-mi spui acum, când au murit aproape toţi sub medaliile lor şi când cancelarul Schmidt este cel mai bun prieten al preşedintelui nostru?

Se intră pe o scară de lemn; o împuţiciune ciudată, asiatică, nedefinită şi în plus indelebilă, căci se degajă din pereţi, din aer, din totul.

Suzy Wrong îşi are creşa la unu, ceea ce-i absolut recomandabil, casa ne comportând decât un singur etaj. Uşa ei este decorată nostim cu motive indigene. Face a restaurant chinezesc. Tragem de un şnuruleţ şi răsună un gong; cine aude un singur gong, ascultă o singură părere, cum zicea bunica.

Fetiţa se zoreşte să deschidă, ravisantissimă într-un soi de kimono de mătase străvezie şi portocalie. Mă recunoaşte şi-mi ciripeşte bun venituri în genul papagal in the morning, când intră soarele în colivie şi te duci să-i schimbi apa.

Se întâmplă să fie în compania unei colege, mai frumoasă decât ea, cu un singur defect, propriu majorităţii doamnelor extrem orientale, ţurloaiele strâmbe. Foarte

puţin, dar evident strâmbe. Aproape toate seamănă cu scrinurile Louis XV. Ceea ce-i very potrivit pentru diferite sortimente de mobilă mă jenează, din punct de vedere estetic, la cracii damelor, obişnuit cum sunt cu pipiţele corect carosate. Acestea fiind zise, pentru ce venim noi să cerem, nu merită să ne adresăm unui fierar competent pentru reforjare.

Zărind-o pe amica lui Suzy, Bérurier scoate răgete de zile mari; care trec neobservate în această ţară a elefanţilor.

— Io o iau p-aia! declară peremptoriu. Fătuţa-l întreabă dacă vrea să înceapă cu o baie. Îi traduc şi Grasu protestează hotărât:

— Spune-i lu' miss canar asta că doua' n-am vânt aicişa să-mi fac ablaţiuni! Baia nu-mi stă în caracter. Am făcu' una anu trecu', când am pica' cu fundu-n apă să trag un crap pă care-l agăţasă Pinaud şi mersi, mi-ajunge pentru multă vreme. Dacă-i tot ce are ea dă propus la palmaresul iei, văz că nu merită să ne deplasăm dă la antipoduri!

Aranjez diatriba bodogănitorului şi reuşesc să închei un gentleman agreement în numele lui, conform căruia el va avea dreptul la faimosul masaj universal reputat, cu posibilitatea de extensie la un regulat eliberator.

Preţul fiind cerut, dezbătut, acceptat şi plătit, Majestatea Sa Coadă-de-Măgar, trece în laboratorul, de specialitate al donşoarelor.

— *And for you*? se îngrijorează Suzy Wrong.

For me, va fi doar trăncăneală. I-o spun. Nu că religia mea ar interzice zbenguiala cu o tânără galbenă atât de amabilă, dar, în acest moment, sunt aplecat asupra unei probleme ca un muezin către Meca.

Azi dimineaţă am fost întrerupţi de poliţie; aş vrea să vorbim puţin de Johannes Brandt, clientul dumitale de noaptea trecută, atât de nedotat pentru paraşutism, săracul.

Surâde.

— Aici e sediul meu profesional, mă avertizează.

— Deci voi regla nota consultaţiei, doctore, o asigur cu bunăvoinţă.

Cum afişez hârtia verde, scumpa scumpete se declară pentru. Adoră pozele lui Hamilton. E vorba, fireşte, de Alexander Hamilton, omul de stat american care figurează pe bancnotele de zece dolari.

După ce i-am înmânat două, plus una a domnului Lincoln (ce mutre acre au tipii ăştia), intru direct în miezul problemei.

— Miss Wrong, gânguresc, cunoşti, intim sau măcar superficial, un tip îmbrăcat în kaki, cu o şapcă albă lungă-n cozoroc, nas ornat de ochelari negri, cu umeri laţi şi burtă confortabilă?

Citesc surprindere în cele două găurele oblice care-i servesc de pupile.

Ca şi cum m-ar descoperi. Sau mai degrabă, ca şi cum aş începe să ciripesc thai în mijlocul conversaţiei. Bun: ştie de cine vorbesc.

Constatarea îmi face plăcere, deşi, veţi admite că, deocamdată, calc alături de pantofi.

Am venit aici pentru a afla ceva despre dispariţia lui Victor Héatravaire şi mă ocup de un oarecare Brandt, cetăţean germanic, cu care nu am nimic în comun decât o părticică din creierul său, aflat pe manşetele pantalonului meu.

Nu mai zâmbeşte, Suzyşoara. Ezită. Şi, o persoană care ezită, surâde rareori.

Aştept, cu onoare şi demnitate. Liniştea nu-i tulburată decât de gemetele şi strigătele Grasului dezlănţuit total în camera vecină. Are elanuri sentimentale, Alexandre-Benoît. Implorări extatice:

„Dumnezeul Dumnezeilor încăăă! mai face-mi! Rahatu mă-sii, ce biiine! Te rog: mai dă-i, dragă! Dhaaa! Păzea, să prinde firul electric în gesticolele mele şi mă constrânge! Oh! la la! Ăghen! Ăghen, pliiihiz!”

După părerea mea, e servit, pentru dolarii lui, Big-Sulă! O treabă de înaltă calitate, care onorează această curajoasă ţară.

Domnişoara Wrong îşi depăşeşte ezitările:

— După descrierea dumitale, aş fi înclinată să cred că e vorba de Sakry Spat.

— Adică?

— Sakry Spat este cel mai mare negustor de sicrie din Bangkok.

— Ciudată ocupaţie.

Suzy îmi explică importanţa sicriului în religia budhistă. Aici, toată lumea se efortează să-şi ofere unul extraordinar. Când ai mierlit-o, eşti îmbălsămat şi familia te păstrează o bucată de timp în casă. Cu cât ai mai mulţi bişatri, cu atât te ţin mai mult. Uneori se amână incinerarea mai multe luni. Nu există cimitire: crematorii. Doar chinezii, care reprezintă abia o zecime din populaţie, se îngroapă, altminteri: sfântul rug purificator! Deci, acest Sakry Spat, vinde cele mai frumoase sicrie din Bangkok. E celebru în tot oraşul. Se crede că-i băgat şi în multe alte chestii anexe. Nu-i scapă nimic negociabil, tâlharului. Se ocupă de box, e puţintel interesat şi în prostituţie... O figură. Bântuie prin barurile marilor hoteluri. Niciodată nu-i înţolit altminteri decât cu salopetă de junglă, o şapcă albă cu vizieră lungă, din umbra căreia îşi scrutează contemporanii. Chiar şi la petrecerile mondene, îmbracă aceeaşi salopetă cu mii de buzunare. Din acestea extrage de toate: banţi cu ghiotura, pe care-i distribuie cu plăcere, cutii cu pilulele de care uzează şi abuzează, arme, când e cazul. Vorbeşte puţin şi tăios. Este temut ca pesta bubonică. Se deplasează într-un Rolls cu geamuri fumurii, condus de un şofer chinez slab şi viclean. Ţâşneşte din maşină ca un diavol, lăsând totdeauna, nu se ştie de ce, portiera deschisă. O trombă în mers. Un mistreţ în şarjă perpetuă. Locuieşte într-o casă uriaşă pe malul unui klong. Un klong, precizează ea, e un canal. Sunt o mulţime (cel puţin) la Bangkok, se ţes în tot oraşul. Noroioase, bogate în detritusuri şi dejecţii holerice, îţi dai seama! Locuinţa lui Sakry Spat e situată pe malul klongului Salu Fufô, în oraşul vechi. Se spune despre ea că e strălucitoare şi plină de obiecte de artă, demnă să concureze reşedinţa lui Jim

Thomson, miliardarul american mort suspect în 67, pe când călătorea în Malaezia.

Foarte interesant ce-mi zice măicuţa Suzy. Nu găsiţi ciudat că acest tip echivoc s-a aflat pe culoarul camerei lui Brandt, în clipa în care acesta fâlfâia? Ei bine, eu da, ce vreţi?

Vreau să-mi continui interviewul, când răsună gongul de la intrare.

Suzy se scuză, trece în anticameră şi crapă uşa către scară. O aud parlamentând cu voce joasă. Curios din naştere, risc o ocheadă care-mi prinde bine. Curiozitatea e un defect nasol, dar recompensat adesea. E bine să nu ne temem de defectele noastre, ce ne-am face, Doamne, fără ele? Defectele sunt recompensa supremă a calităţilor noastre.

Deci mă uit pe şest şi pe cine credeţi că văd în prag, onest şi smart? Englezoiul care ne-a salvat, probabil, viaţa, avertizându-ne că plouă cu nemţălăul.

Suzy îi şuşoteşte chestii pe care gentlemanul le ascultă extrem de civilizat, după care îşi înclină bustul şi se retrage.

Gălbioara se întoarce.

Nu singură.

Căci uşa „laboratorului” tocmai striveşte de perete un evantai de mătase şi tovarăşa de atelier a lui miss Wrong se năpusteşte, goală dar deloc zâmbitoare, în camera în care şuetam.

Vorbeşte iute şi în thaï, drept care nu pricep o iotă. Doar sosirea inopinată a Grasului îmi aprinde becurile. Trambalând ceva ce ar invidia o mie de armăsari reuniţi, Béru sună alarma generală, ţipând că e trişat. Rezultă că, în momentul esenţial al masajului, în contra tuturor convenţiilor îndelung tratate şi încuviinţate, partenera sa refuză să se lase pătrunsă, sub pretext că prietenul meu este arhiprea-vânjos pentru constituţia sus-numitei.

— Tâmpenia tâmpeniilor răstâmpite! răcneşte mamutul. O târfă care fuge de înţepat, am trăi’ s-o văz şi p-asta! Ca cum i-aş cere luna! Doar curu’, fi-i-ar mă-sa a

dracului. Ie negustorească dă cur, da sau ba, tinerica asta? Păi dacă are muştiucul mai strâmt decât saxifonu' să-şi schimbe meseria! Când cinevaşilea nu-i cu aptitudini, să lase loc la altu'! Vrea să trăiască din masaje? Da' io nu halesc numa apetitive! O şedinţă fără înşurubare, salut madam, prefer mai bine să mă-ntorc la şcoala primară să-mi suflu mucii cu degetele. Or fi gagimanii d-aci dotaţi cât Barbă-Cot, da' tre' s' te gândeşti la turist, nu? Sau s-o laşi baltă! Afişează, madam, calibrul maximă admis, pă uşă, înainte dă masaj. Scrii cu toate literele că ăla care o are mai mare ca o ţigară de foi, poa' să şi-o dea la raţe! Sana, tu care ai o englezească mai elocuţionantă ca a mea, zi-i lu' fandosita asta că să găsească un borcan cu vaselină dacă vrea şi că să se lase înţepată, bordelu' mă-sii! Dacă nu, mă oftic de-a binelea ş-o iau la antrenament. Curs seral dă străpungere. O să înceapă cu banana verde, să continue cu dovlecelul ca să poa' termina cu mine! Ce s-a plătit le datorat, punct şi dă la capăt! Miss Wrong, căreia îi înşir reclamaţiile bérureene, clatină capul.

— Prietenul dumitale e un supradotat, pledează. N-am întâlnit în viaţa mea un aparat de asemenea dimensiuni. De altminteri, aş fi curioasă să-l probez, pentru documentarea mea personală; acceptă, oare, dânsul să facem rocada, Dolly şi eu?

Transmit propunerea lui Béru; se calmează instantaneu, surâde uşurat.

— Iată o micuţă foarte meritantă, declară Majestatea Sa. Una care nu să dă în lături dă la o probă. Explică-i te rog, că voi fi delicat, Gagiule. Voi intra pă vârfu' picioarelor, să nu sperii pisicuţa care doare!

O ia pe Suzy de mână.

— Hai, frumoasa mea, ai meritat-o din plin.

— O clipă, intervin. Suzy dragă, cine era domnul care a sunat adineauri?

Clătină capul:

— Un client de la *Oriental*, trimis de şeful recepţiei.

— Îl cunoşti?

— Nu, venise pentru prima oară. I-am spus să treacă

mai târziu.

Încuviinţez. Ea *exit* cu supercalibratul.

Amica Dolly încearcă să-mi justifice eşecul, dar, pe mine, mă doare-n cot îngustimea vulvei ei.

Atunci mă car, pentru că mă simt cuprins de o nervozitate incomensurabilă. O adevărată pilă atomică, pe cuvânt!

Trebuie să mă realizez, cum se spune în articolele serioase ale săptămânalelor.

Pentru a fi onest cu tine: simt unele chestii. Şi chiar mult mai mult: presimt!

5

Stropi de apă ţâşnesc din piscină şi mă împroaşcă fără jenă, ceea ce nu mă spală de reproşurile pe care mi le adresez. Rezultatul discursului meu interior s-ar putea transcrie astfel:

„Dragă Sana, oricât ţi-ar displăcea adevărurile care nu te flatează, ar trebui să recunoşti că-ţi baţi singur cuie în talpă. Iată-te acum la Bangkok, însărcinat să elucidezi dispariţia unui preţios reprezentant al civilizaţiei galice, fabricant de chiloţi şi sutiene, iar tu te gândeşti doar la debalconizarea unui bătrân teuton de rahat! Ai pierdut simţul realităţii, dragul meu. Chiar dacă neamţul a fost ucis, n-ai strictamente niciun motiv să-ţi vâri nasul într-o afacere de asasinat pentru care nu te-a abilitat casa-mamă şi ilustrul tău şef. Faptul că zburătorul risca să te facă terci nu schimbă nimic din datele problemei”.

Bine, foarte bine, îmi recit acest mic monolog pentru – liniştea conştiinţei mele de curcan disciplinat; dar asta nu mă opreşte să gândesc la afacerea în cauză. Sunt instalalt în şezlongul pe care-l ocupa azi dimineaţă atât de prevenitorul gentleman englez. Şi contemplu faţada vertiginoasă a hotelului. Soarele umple fiecare geam de sclipiri purpurii. În afară de rumoarea veselă a piscinei, îmi parvine cea a fluviului curgând la poalele terasei. Are un nume ciudat, fluviul, pentru urechile occidentale, ca totul aici. Se numeşte *Menam Chao Phraya*. Navigaţia pe această largă cale verzulie e o nebunie. Ambarcaţiile viermuiesc. În general sunt înguste şi foarte lungi, împinse de motoare al căror arbore de elice măsoară cel puţin trei metri. M-aş întreba de ce sunt atât de lungi, aceşti arbori de elice, atâta doar că, cinstit vorbind, mi se fâlfâie ca de primul (şi ultimul) prezervativ din cariera mea.

Din şezlongul englezului salvator, privesc balconul celui de-al doisprezecelea etaj unde, o să râdeţi, continuă să atârne cordonul halatului, semnalizând indiferenţei generale locul dramei.

Dacă flegmaticul gentleman a avut timp să ne

avertizeze de pericol, este pentru că se uita fix în direcţia ferestrelor. De ce se aşezase cu spatele la o piscină în care înotau, cu sânii la vedere, un escadron de sirene adorabile? Cum se face că s-a dus s-o viziteze pe Suzy Wrong, la puţin timp după accident? Suzy Wrong, cea care se găsea în apartamentul victimei. Întâmplare? S-o creadă mutu'! Întâmplarea este linia punctată care înlocuieşte literele într-un concurs de cuvinte sărite. O soluţie provizorie.

Dacă aş fi însărcinat cu această anchetă, ceea ce ferească Domnul, m-aş ocupa serios de amabilul rosbif, pe cuvânt! Idem numitul Sakry Spat, regele sicrielor thailandeze de toate categoriile. N-aş pierde-o din vedere nici pe copila Suzy…

Numai că eu sunt aici pentru altă treabă.

Megafonul scăldătoarei anunţă:

— Sir Antonio este chemat la recepţie.

Mă ridic urmând apelului.

Răcoara imensului hol mă revigorează. Îl localizez pe inspectorul-şef Pishe The, plantat în faţa ghişeului de la recepţie în spatele căruia se agită încântătoarele fete îmbrăcate în culori vii.

Vine către mine, cu mutra crăpată de un zâmbet constipat. O mutră care cere laxative. Îi adresez politicos câteva cuvinte în engleză, deşi colegul nu conversează decât în tâmpenia sa de limbă de dat la câini.

Îmi întinde o fiţuică comportând două coloane de nume dactilografiate. Este lista de pasageri a zborului „Hong Kong – Bangkok". Arunc o privire caramelizată listei înainte de a o împături în două şi de a o strecura în buzunarul-revolver, cum se spunea odinioară, în epoca fericită când revolverul nu se folosea decât foarte rar şi motivat; nu ca acum când lucrurile s-au schimbat şi fetecine împuşcă după cum i se scoală, sau plasează o bombiţă pe preşul său în maşina vecinului şi toţi avortonii revendică mândri cele mai odioase atentate drept acte de mare bravură. Ne-am dat dracului! Biata carne se screme să existe, să respire, să trăiască şi unde te-ntorci este

hăcuită, străpunsă, sfârtecată cu frenezie. Cu şi fără motiv. Nu eşti de acord? Bun, crapă! Şi atunci la ce-a mai servit inventarea penicilinei? Bisturiul coagulant? Faptul că Dna Curie a murit iradiată în laborator? La ce bun? Ca să te ayatolizezi? Rahat cu mac şi mă conpiş încrâncenat pe toţi şi toate! Îţi vine să devii erbivor, dacă nu ne-a rămas decât absurdul. Apa, iarba şi solitudinea, ultimele mele suporturi. Să mă dezinfectez bine înainte de groapă. Să mor curat. E mult mai decent.

— *Have a drink*? îmi întreb confratele.

Din fericire am punctat cu gestul: degetul mare în chip de goarnă în faţa gurii, toată lumea pricepe asta, din Groenlanda până la Ţara de Foc.

Flatat, aprobă. Îl car la bar. El bea un cocktail din suc de fructe, eu o infuzie din grăunţe de orz turnată Peste cuburi mari de gheaţă.

Nu putem şueta, n-avem, în comun, nicio limbă. Şi chestiei ăsteia ar trebui să-i punem capăt, îngrădirii prin limbă. Cu orice preţ. Poate ne va merge ceva mai bine pe urmă.

În local, ora pustie. În afară de un bătrân yankeu burtos cu părul alb, care îşi face vânt cu pălăria de paie în faţa paharului gol, în ciuda aerului condiţionat, nu mai este decât barmanul. Pishe The îi face semn şi păsăreşte cu el. Chelnerul se-ntoarce către mine:

— Mnealui spune că, după părerea sa, omul pe care-l căutaţi avea o întâlnire la aeroport.

Totuşi preocupat de problema noastră, inspectorul-şef? Şi eu care credeam că-l doare-n cot. Încuviinţez.

— Are vreo idee cu privire la identitatea persoanei în cauză?

Pentru a încuraja ober-chelnerul, îi pasez o poză color a regelui său, în costum de gală, pe o bancnotă de o sută de banţi.

O înhaţă fără să clipească: trosc: *in the pocket*. Ar trebui scrisă istoria unei bancnote, a unei mâini şi a unui buzunar. Uniunea lor sacră, indivizibilitatea lor perfectă. Mâna ca o limbă de cameleon, bişţarul colorat şi uşor

şifonabil, buzunarul ospitalier. Aş putea turna un documentar, atâtea peşcheşuri am semănat pe drumurile mele. Ştiu totul despre modalităţile discrete de a le strecura şi cele, mai discrete încă, de a le găbji. Promptitudinea stupefiantă a scurtului traseu de la un buzunar la altul! Dacă ar fi o placă foto-sensibilă, bancnota n-ar avea nici măcar timp să se impresioneze, într-atât de fulgerător se petrece transferul.

Barmanul traduce.

Pishe The răspunde.

— Zice că nu, dar că totul trebuie să fi fost stabilit dinainte.

Scot lista de pasageri. O explorez. Multe nume asiatice şi câteva anglo-saxone. Cu iz franţuzesc, doar cel al bătrânului Victor. În afara numelui său, toate cele înşiruite pe lista tovarăşilor săi de voiaj îmi sunt perfect necunoscute.

Reprim un căscat nervos. Mă plictisesc. Ce pot face pentru a-l găsi pe taica Héatravaire? Să-i public poza într-o foaie de varză locală? De fapt, de ce nu?

Prin chelner, îl informez pe colegul meu thailandez de această dorinţă. Clatină capul, cu aerul de a spune „de ce nu? dar nu-ţi face prea multe iluzii”.

Vrea oare să mă întovărăşească până la redacţia ziarului *Bangkok-Soir*?

Cu cea mai mare plăcere.

Un tip amabil, colegul. Păcat că suntem obligaţi să facem pe surdomuţii!

*

* *

Are o maşină personală pe ale cărei portiere scrie police. Cuvânt magic.

În mai puţin decât o fracţiune de secundă, ajungem la redacţia jurnalului. Senzaţia dominantă este că am picat într-o imensă colivie de canari.

Ei bine, totuşi, se redactează textul, încredinţez poza

lui Victor Héatravaire, cer să se adauge „Bună recompensă cui va furniza informaţii asupra acestui om”. Colegul meu, în traducerea unei secretare multiglote se declară împotriva adăugirii, susţinând că, urmare acesteia, voi fi intoxicat cu informaţii aiurea din partea unor japiţe lacome de bani. La care răspund că prefer o supraabundenţă îndoielnică unei tăceri complete.

Secretara despre care vorbeam merită să-i dăm un ocol. O frumuseţe! Chinezoaică pur sânge. Înaltă, subţire, figură încântătoare, tenul îmbujorat (o piersică ar spune marii literaţi care au drept de vot la Premiul Goncourt şi datorii la edituri). Aerul său inteligent, buzele delicat-senzuale, îmi creează uşoare dezordini sub linia de plutire. Ea mă priveşte cu interes, iar eu o devorez lacom. Poartă un taior negru şi o bluză roşie. Este tunsă scurt. Contrar majorităţii asiaticelor, afişează sânişori plini şi cărnoşi: Cât priveşte funduleţul domniei sale, n-ar pune în încurcătură un şort foarte decoltat. Îi spun dintr-o răsuflare că sunt pierdut în acest oraş imens, de cinci milioane de suflete. Suflete budiste nu contest, dar căţărate pe două picioare, total general zece milioane de picioare care ştiu încotro se duc, în timp ce eu habar n-am, ceea ce este groaznic pentru un micuţ francez din Franţa, care n-are decât un tub de aspirină pentru a se apăra. I-ar surâde să facă pe ghidul, pentru mine? Am descins la hotelul *Oriental* şi nu îndrăznesc să mă mişc de acolo, necunoscând obiceiurile, moravurile, cutumele; temându-mă de circulaţie, speriat de căldură, tifos şi păduchi.

Are un zâmbet călduţ, hopa! jur că-i adevărat. Dac-ai vedea-o cum se adresează simţurilor, cred că, în sănătatea ei, ţi-ai lua în ţeapă nevasta, deşi ai mai onorat-o deja luna trecută, la întoarcerea de la un film porno.

Consimte oare ca după serviciu să vină să mă întâlnească? Poate acceptă să cinăm în restaurantul franţuzesc sau la ultimul etaj al hotelului? Chinezuca continuă să zâmbească.

— Cu plăcere, zice, dar trebuie să vă previn că nu sunt o specialistă în plăceri şi că nu mă culc.

Galant, ştiu să-mi disimulez dezamăgirea (ăsta-i cuvântul). Mă amăgesc, deci, protestând vehement.

Dar la ce oare se gândeşte! Intenţiile mele sunt pure! Am eu mutra unui ademenitor? Hai să fim sinceri! Deci am venit la *Bangkok-Soir* să caut funduri facile, când e plin oraşul de ele în asemenea măsură că trebuie, deseori, să faci paşi mari ca să nu calci peste ele? Ei nu, ei nu, ce Dumnezeu!

Protestele mele o liniştesc.

Ei bine, de acord, ne vom întâlni la sfârşitul după-amiezii. Îmi cere permisiunea să-şi aducă costumul de baie pentru a profita de piscină după-masă.

I-o acord cu sens privat.

*

* *

Aici am ajuns, deci, cu povestea.

Nici urmă de Héatravaire, dar, pentru orice eventualitate, difuzez mutra sa.

Pe de altă parte era cât pe ce să fiu strivit de un nemţotei solid, căzut de la doişpe.

Acesta-i rezumatul primei mele zile la Bangkok.

Care e departe de a se termina, veţi vedea.

Nu vă puteţi închipui câte mi se întâmplă într-un poliţist!

Să ştiţi că, recitindu-mă, nici mie nu mi-ar veni să cred.

6

Întors la binecuvântatul *Oriental*, descopăr două chestii care mă aşteaptă: Bérurier şi un telex de la Bătrânul, conţinând lista pasagerilor Paris – Tokio.

Una este rotundă, cealaltă e lungă.

Amicul Alexandre-Benoît are o figură tristă. Bosumflat, taciturn: cu aerul că regretă Parisul, pe Bertha, crâşma sa favorită, beaujolaisul, drobul de la Prin.

— Ai necazuri? îl întreb, plin ochi de îngrijorare.

— S’ nu mai vorbim, zice: am avut un accident dă parcurs.

— N-ai putut s-o străpungi pe miss Icter?

— Ba la dincontra.

— Cum dincontra?

E teribil de plouat, musiu Minătristă.

— Or’ şcât mi-aş bate capu’ nu pricep mişcarea greş’ta. Dă altfel nu ie cu totu’ greşeala mea. Ie din cauza lui tubu’ ăla dă vazelină pă care am lunecat. Pă când călăream mai al draculu’ pă donşoara ta. Ia a vru’ cu spatele la-bărbat, surioara. O posturasăm conv’nabil, târtiţa în echer, asigurată pă coate. Lucrărili priliminatorii nu să petrecuseră rău. Să ştia, fatal, că n-o s’ fie lucrătură uşoară. C’o, s’ntervină un forsinge discret în momentu’ benedictării nupţiale: un avânt din şale, autoritar. Ăla dă nu ezitează.

Intrat, s’teţ la ’mneavoastră! Ia, consimţitoare. O adevărată vitează, dă acord. Genu’ dă broască care să crede mai mare ca bou’.

„Pă mine, mă ştii, conştiinţa profesională la pătrat, Îmi unsesem toroipanu’ cu vazelină, totu’ lucea, totu’ vibra, totu’ sforăia: înaltă şcoală dă echitaţie! Şi în’ că acţionalizând, pui picioru’ pă tubu’ dă vazelină care lunecă. Derapez ca cum aş fi fo’ pă o coajă dă banană şi buff! Signor Popov era la intrarea artiştilor, tare ca piatra. Nicio pos’b’litate dă deviere, rizicam să-l troscăi dă colţu’ mesii. Şi-o telescopez pă Miss fără escală, dintr-o bucată! Fără iertare! Pătrunsă micuţa pân’ la sprâncene. Mai am în clăpăuge urletu’ lu’ puicuţa! Ca una care le în agonie. Ce treabă, Doamne, Doamne! Uf! Chestia i-a esplodat, literalmente! S-a auzit un trosnet ca la o curea dă transmisie care sare. A leşinat, sărmana. A tre’ să chem pă gaiţa ailaltă. Am înviorat-o cu scotch, am tras-o pân’ la bideul dă familie, să se dezdurereze, da’ pă dracu’! Ravagiile era făcute. Sinistrată sută la sută, draga de ea! A tre’ doctoru’: un bătrân chinez galben dă tot, cu ochelari. După aia, ambulanţa s-o ducă la spital ca să-i coasă

răscroiala, să-i pună puncte de sudură şi toate alea… Ie treabă nu glumă, crezi-mă! Fir-ar să fie! Da notează, că, trecute toate micile plictiseli, Miss asta va putea să-şi câştige onest pâinea cu curul. Pen' că mă reîntorc mereu că dacă vrei s'te faci curvă, tre' măcar să ai intrarea pă toate măsurili, nu? S'te limitezi doar la viermişori chinezeşti… un' te duce asta, poţi să-mi esplici? Acu poate' să semnaleze pă cărţili dă vizită că le dă toate terenurili, fără limită dă dimensionare. Un'e a trecu' Béru, poa' s' treacă ş-un buldozăr!

*
* *

Se înseninează, vorbind, Matahala. Povestit, se degajă aspectul picant al necazului. E conştient de el şi termină prin a surâde.

— Astea fiind zise, conchide babacul, încă nu mi-am dăsfundat amigdalele, io. Tre' să găsim şeptel înlocuitor. Ar tre' s' ne interesăm dacă nu-i f-o curvă franţuzoaică-n sector. În fond numa' astea le garantate. Una dă la noi, eşti sigur că n-are găoacea ca o butonieră! Poa' să meargă la sparanghel fără verificaţii prelavabile. Tre' să ne-nteresăm. Curvele franţuzeşti le răspândite ca restuarantele italieneşti: în toată lumea.

— Te aranjezi singur să ţi-o descoperi, i-o scurtez, eu am întâlnire.

— O pipiţă?

— Încântătoare.

— Specialistă tot în masaje?

— Nu; e vorba de unica fată serioasă din Bangkok. Cel puţin aşa pretinde ea.

Majestatea Sa, care are o încredere oarbă în superiorul său, rânjeşte:

— N-o să mai poată vorbi aşa când' te va părăsi.

*
* *

Desfăşor telexul Bătrânului.

Nimic mai fastidios decât o listă cu nume orientale. Am impresia că o citesc pe cealălaltă, atâta doar că pe linia Paris – Tokio sunt mai mulţi franţuji decât pe linia Hong Kong – Bangkok.

— Ţine, îi zic spintecătorului de măruntaie delicate, ai să mă ajuţi.

— Pen' ce?

— Eu voi citi nume pe Paris – Tokio. Tu le cauţi în lista Hong Kong – Bangkok. Cum se potriveşte unul, semnalizezi.

Ne instalăm comod în două fotolii învecinate şi începe strigarea nomenclaturii. Fac efortul să articulez cât mai corect; pentru numele barbare, Béru mă pune să repet, recitându-le el însuşi şi descifrând pe lista sa.

O mulţime de Mang Tu Ho, Krash Chibrak, Sumuzaki şi alţi Vajhiralongkorn. Majestatea Sa buchiseşte pe hârţoagă cu o atenţie lăudabilă. Negăsind potriveli, conchide de fiecare dată, cu un laconic: canci! semn de distinsă nonrecepţie.

Ne tapăm toată lista mea; pe a lui mai rămân, erau mai mulţi călători de la Hong Kong la Bangkok decât de la Paris la Tokio.

— Rahat, supin descumpănit.

Matahala fornăie. Compătimeşte. Ar fi vrut să-mi facă plăcere, dar e constrâns de realităţi. De unde nu-i, nici Dumnezeu nu cere.

Se uită încăpăţânat în foaia lui şi dintr-odată tresare:

— Cum pronunţi aiureala asta?

Mă uit peste umărul gorilei şi mârâi:

— Goodyeard.

— Răstâmpitule! lansează Elefantman-ul, dacă trişezi pă pronunţare, cum vrei s' tă dăscurci! Ie scris Godeyeharde şi tu-i zici Goudyeur!

Compar, febril, cele două liste. Înfig un deget pe Mrs. E. Goodyeard din hârtiile lui şi parcurg în viteză coloanele listei mele.

Mersi, Iisuse Hristoase! Mrs. E Goodyeard se găseşte şi pe lista mea. Mrs. E. Goodyeard din Bangkok.

*
* *

Filipinezul mic şi galben, plonjat studios în cartea de telefon, nu va înţelege niciodată de ce i-o smulg din mâini, trântind apoi uşa cabinei ca un „excuse me” care nu scuză nimic. Înhăţ terfeloaga cu promptitudinea unui jucător de rugbi care-a sesizat inspirat unghiul de fugă al balonului oval. „G-urile”! Iute, iute!

Dragă Mrs. E. Goodyeard!

Iat-o în fine, scrisă apăsat, cu litere groase. Rezultă, din indicaţiile atârnate de numele ei, că este proprietara unui magazin de antichităţi. Firma este scrisă în thailandeză gotică.

Comicul se naşte, dese ori, din repetări stupide. Mă năpustesc într-un taxi Mercedes, staţionat în faţa hotelului *Oriental*, cum făcusem şi adineaori, când am rut să ne ducem la prea delicata Suzy. Aceeaşi maşină, acelaşi şofer. Îi arăt adresa lui Mrs. Goodyeard. Clatină capul negativ declarând cu resemnare:

— A doua stradă la dreapta, sir, imediat după colţ. Dacă nu-i pică decât clienţi ca mine, sunt sigur că poliţele tărăboanţei cumpărate pe credit vor rămâne, multă vreme, neplătite.

*
* *

Mrs. E. Goodyeard, ca mareşala d’Ancre, n-are nimic feminin în afară de sex. Odată făcută această concesie genului său, se prezintă sub aspectul unui solid grenadier de un metru nouăzeci, cu o figură de combatant, cu laţe gri, foarte aspre şi tunse scurt. Poartă o cămaşă bărbătească în carouri, un pantalon de catifea strâns cam pe unde ar fi trebuit să fie talia, cu un cordon de piele lat

cât o curea de batoză şi fumează o pipă de lup de mare, verificându-şi contabilitatea în fundul magazinului.

Acesta conţine minunăţii. Nu-i vorba de un magazin de ocazii înghesuit cu păduchioşenii asiatice, ci de un soi de mic muzeu care propune numai piese rare, îngrijit puse în valoare pe socluri de marmură neagră, luminate de spoturi savante.

Câţiva Buddha străvechi, sculpturi populare de multe secole, obiecte insolite fin cizelate sau pictate, îţi captează atenţia de la intrare.

Parcurg scurtul traseu între cele două săli comunicante, interesat de această artă nouă pentru mine (eu care nu iubesc decât lucrurile vechi din bătrâna Europă). Relicvele de pe alte continente, indiferent de eventuala lor frumuseţe, îmi miros a talcioc. Recunosc, totuşi, că unele obiecte prezentate de Mrs. E. Goodyeard au clasă, între altele, o banchetă gândită sub forma unei căprioare întinse, linii pure cioplite într-un lemn cu străluciri bizare. (Îmi datorezi zece banţi pentru comentariu şi, dacă vrei să ştii mai mult, n-ai decât să cumperi broşura).

Acest mic tur de orizont terminat, mă apropii de biroul cromat al anticarei. Înşiră coloane de cifre, sugând muştiucul pipei. Nu catadicseşte să ridice ochii la mine, deşi îmi simte prezenţa imobilă şi retina ei trebuie să fi captat o bună parte din pantalonul meu (care ascunde valori infinit mai preţioase decât antichităţile ei).

Ajunsă la capătul socotelilor, întreabă, fără să ridice ochii, prin norul său de Early Morning (asta fumează, deşi suntem la sfârşit de după-amiază):

— Vă interesează ceva?

— Da, doamnă, răspund.

— Ce anume?

— Călătoriile dumneavoastră.

Probabil surprinsă, demna persoană consimte să-mi prezinte întreaga dumisale faţă, aceasta nefiind lucrul cel mai lipsit de interes din magazin. Moacă aspră cu pungi sub ochi, umflate ca buzunarele unei salopete de mecanic;

o umbră de barbă nerasă pe bărbie; o realitate de mustaţă sub trompă; zece dinţi metalici în deschiderea capcanei pentru steakuri, toate laolaltă învăluite într-un aer dobitocesc care ar provoca diaree verde unui urs alb.

Mă cercetează cu o privire penetrantă, mă calibrează, controlează, testează, cântăreşte, măsoară, cataloghează şi emite, într-un târziu, cu vocea joasă cu care se spun porcărele:

— Sunteţi francez?

— Se vede?

— Se aude, mai ales. Ce spuneaţi cu privire la călătoriile mele?

— Eu? Nimic. Dar am motive să sper că dumneavoastră aţi putea să-mi comunicaţi unele chestii. Dezolat să vă inoportunez, mistress Goodyeard. Dacă vă deranjez acum, aş putea trece altă dată?

Continuă să mă cerceteze tăios, pompând din pipa de navigator solitar şi îngheţat. La atâta efort ar merita să sugă ceva mai plăcut. În cel mai rău caz, măcar o pipă bavareză, de porţelan, înnobilată de o scenă pictată în care un ulan îi face copii unei gretchen.

— Nu vorbiţi în enigme, domnule francez, mă dojeneşte cu o voce dogită; eu spun totdeauna clar, interlocutorilor, ce am să le spun şi-mi place să mi se răspundă la fel.

— Iată un limbaj sincer, mistress Goodyeard, sunt de acord.

Şi scot legitimaţia de curcan tricolor.

— Nu ştiu dacă citiţi franţuzeşte, dar cuvântul police e internaţional, nu-i aşa?

Priveşte acest onorabil act de identitate şi aprobă din cap, scurt.

— Foarte bine, dă-i drumul!

Îi dau. Adevărul este întotdeauna uşor de spus fără pierdere de timp. Bun, deci dispariţia lui Victor Héatravaire. Eu, însărcinat cu o anchetă discretă, care până acum n-a dat nimic. Ideea mea de a verifica listele de pasageri şi ce a rezultat, adică ea.

Mă ascultă curăţându-şi pipa goală, apoi bătând-o uşor de marginea unei scrumiere. Ce vârstă poate să aibă această creatură hibridă?

Şaizeci şi cinci pe muchie? Mai puţin? O bănuieşti puternică, capabilă să manevreze o secure fără să-i sară coada din mână.

Când termin se strică de râs. Dinţii ei de oţel fac trimitere la gigantul din James Bond, cel care taie cablul telefericului cu proteza dentară.

— Sfinte Dumnezeule, dragul meu inspector, dumneata îţi pierzi vremea cu mine. Se poate să fi călătorit de două ori cu omul dumitale, dar nu l-am remarcat. Spui că el era în *first*, eu mă mulţumesc cu *turist*. Pe de altă parte, între zborul Paris – Tokio şi zborul Hong Kong – Bangkok, am revenit aici. De altminteri, n-am fost până la Tokio, chestia e uşor de verificat. Am coborât la Bangkok. Săptămâna următoare, a trebuit să fac un dus-întors la Hong Hong Kong pentru afacerile mele şi, la întoarcere, poate să fi zburat cu omul dumitale, dar din pură întâmplare. Întâmplarea, inspectore, nu-i întotdeauna Dumnezeul poliţiştilor, precum se afirma în tinereţea mea, văd că le mai joacă şi renghiuri.

Pupilele sale albe conţin concentrări de ironie tăioasă. Aş zice zeflemea deliberată. Şi eu ce vrei să-i ripostez la declaraţii? Între altele e foarte probabil că spune adevărul, madama asta. În orice caz, sunt obligat să mă port ca şi cum.

O rog să mă scuze şi o las cu minunile sale din trecutul asiatic.

*
* *

E ca un ambreiaj care patinează.

Accelerezi, fir-ar al dracului şi patinează! Sau ca bicicleta de casă fără roţi! Pedalezi fără să avansezi; sau ca veveriţa din cuşca vitrinei Casei de Economii: se caţără pe roată, dar, de fapt stă pe loc.

Din fericire, pe canapeaua de la *Oriental*, mă aşteaptă minunea mea de secretară chinezoaică. O orchestră de corzi indiană cântă ceva discret în fundul salonului, lângă uşa care comunică cu vechea clădire stil colonial, locuită cândva de Somerset Maugham. În rumoarea înăbuşită a hotelului muzica abia se aude.

Gagica e aici şi sunt plin de recunoştinţă până-n gât, cum ar zice Bérurier, că arată exact ca în redacţia în care am cunoscut-o. Nimic mai descurajator, când ţi-au sărit siguranţele la vederea cuiva, decât să ţi se prezinte la întâlnire înţolit de duminică, deci nesemănând prea bine cu ceea ce te-a sedus la persoana în chestie. Ştiu o mulţime de monitori de schi care şi-au înghiţit cu noduri speranţele excitate pentru că se prezentau damelor, agăţate pe pârtie, în civil. Pipiţa asta m-a atras şi din pricina taiorului său negru şi a bluzei roşii. Şi-a păstrat aceeaşi ţinută, sublima creatură. Din instinct, sau pentru că n-a avut timp să se schimbe? Nu contează: important este că-i cum o visez.

Mă aşez lângă ea pe canapea. În jurul nostru turiştii forfotesc, amestecându-şi limbile într-un puhoi de dialecte. Muzica modulează dulceag. Binefăcător moment de destindere. Războinicul surmenat se destinde. Lasă-te legănat de fericirea momentului, frumosul meu Tantonio. Eşti un viteaz, un pur. Nu vrei nimic pentru tine, în afara fericirii bătrânei tale măicuţe şi, de asemeni, să poţi să-ţi înmoi cotidian (măcar) biscuitul. Eşti tot ce poate fi mai străin de cupiditate. Cunoşti viaţa şi, în consecinţă, îi dispreţuieşti superficialităţile. Nu preţuieşti decât esenţele. Flacăra vieţii se întreţine din focuri. Iar focul se înalţă, cum spune La Bruyère, în timp ce piatra se prăvale (pe mormânt). Înfulecă-ţi pâinea, dormi, iubeşte, regulează şi munceşte. Şi priveşte către cer, dincolo de nori! Libertatea e în tine.

Are un minunat zâmbet enigmatic, frumoasa chinezoaică. Enigmaticul ni se pare insolit nouă, pentru galbeni e în firea lucrurilor.

— M-am prezentat? zic.

Şi-i ofer numele meu, într-un suflu încărcat de dorinţă, cum spun adevăraţii scriitori care nu fac pe ei de ruşine.

Ea îmi murmură, drept răspuns, propria-i firmă:

— Yamitzu Kalu.

Ceea ce îmi sună foarte potrivit.

Cum nu-i încă ora să intrăm în restaurant, îi spun că mi-ar face plăcere o raită prin klonguri. Ea acceptă. Mersi.

Ajungem la debarcaderul situat la doi paşi de *Oriental*, închiriem una din bărcile în formă de fasole prevăzută cu un arbore cu elice interminabil (îţi aminteşti că ţi-am mai vorbit de asta).

Este pilotat de un thailandez într-un şort franjurat.

— Cunoşti casa lui Sakry Spat? o întreb pe însoţitoarea mea.

Zâmbetul ei încetează de a mai fi enigmatic pentru a deveni neliniştit şi nimic nu e mai deconcertant decât un zâmbet îngrijorat: noi ăştia, stupizii de occidentali, am fi incapabili să facem aşa ceva, fiind animaţi de sentimente prea tranşante care nu se interferează deloc. Te rog să încerci un zâmbet îngrijorat, ţi s-ar părea mult mai dificil decât să sari coarda în cabina telefonică: dulcea mea prietenă Yamitzu reuşeşte spontan isprava.

— De ce această întrebare? vrea să ştie. O dau pe după vişin:

— Cunoşti personajul?

— Personal nu, dar e celebru în lumea bună a Bangkokului.

— Aş vrea să-i fac o vizită.

Aici calmul asiatic are o supapă care dă rateuri.

— Dumneata? Lui?

— Chestia ţi s-ar părea imposibilă?

— Surprinzătoare.

— Şi de ce?

Calmul meu o readuce la detaşarea ei naturală.

— Pentru că este cineva care-mi pare foarte îndepărtat de ocupaţiile dumitale…

— Ei bine aş vrea să mi-o spună el însuşi, decretez.

Spune-i, te rog, barcagiului, să ne piloteze până la proprietatea sa: presupun că o cunoaşte?

Minunata Yamitzu îşi regăseşte zâmbetul.

— E puţin probabil ca mister Sakry Spat să te primească fără să fi aranjat, în prealabil, întâlnirea.

— Vom trăi şi vom vedea.

Ea dă instrucţiuni barcagiului. Tipul n-are probleme: porneşte stil rachetă.

*

* *

Stranie, viaţa acvatică, privită de pe fluviu. Malurile sunt bordate cu cocioabe mai mult sau mai puţin lacustre, aglomerate într-un fel de bidonvil amfibiu, interminabil. Aceste locuinţe mizere, cârpăcite, negre, fumegânde, se încovoaie sub îngrămădeli de lăzi, plase, cuşti cu zăbrele în care vegetează pui descărnaţi. Bătrâni fumează pipe (ca Mrs. Goodyeard) în pragul unor deschizături (aici, uşile n-au fost încă inventate). Copii goi se zbenguie şi chiţcăie în apa infectă a Menam Chao Phraya. Imunizaţi până la Dumnezeu, copiii ăştia! Febră galbenă, tifoidă, malarie, pestă bubonică? Copiii din Bangkok se prăpădesc de râs. Scot ţâşnituri argintii până şi din apa asta scârboasă, colorată în maron căcăcios. Rahatul se transformă în spumă de sidef. Apă purificată, s-ar spune, de vânzoleala trupuşoarelor de copii, fericiţi în mizeria lor. Copiii soarelui, care dau lucrurilor strălucirea soarelui.

Suntem aşezaţi alături în barcă, eu şi adorabila chinezoaică. Abia încăpem în îngustimea păstăii de fasole… Coapsa ei lipită de a mea îmi transmite o senzaţie de bine absolut. Mă hazardez să-i prind mâna dreaptă. E rece. Şi-o retrage, uşurel, fără bruscheţe, dar restabilind definitiv distanţele.

Ah! da, e adevărat: mă prevenise că s-a născut din împerecherea unei camere frigorifice cu un congelator.

*

* *

— Ne apropiem de reşedinţă, e la cotul klongului, mă anunţă vecina mea de gondolă.

Din apa mocirloasă se înalţă o duhoare pestilenţială. Magherniţele din tablă ondulată şi lemn putred se întrerup pentru a lăsa să se desfăşoare o vastă peluză bine întreţinută, plantată cu sălcii. Pontoane de beton compun un fel de port miniatural, în care somnolează diverse ambarcaţii de lux. Ceva mai retras, pe mal, un hangar pentru bărci proiectează umbre enorme în care doi bărbaţi par să moţăie: gorilele nobilului Sakry Spat, presupun. Poartă şorturi albe şi cazace albastre cu ecuson roşu pe piept.

Sesizând intenţia noastră de a acosta la ponton, cei doi tipi se precipită vociferând, cu gesturi largi şi poruncitoare, să ne refuleze.

— Spune-le că vreau să fac o vizită patronului lor, îi cer lui miss Yamitzu.

Ea traduce. In thailandeză, mă rog frumos! Adică ciripeşte.

Eu, în picioare, drept ca un catarg în păstaia fasolei, le lansez un salut roman care ar da fiori regeneratori întregului partid neofascist italienesc.

Chestia îi descumpăneşte.

Totuşi cel mai chelbos avansează ameninţător pe ponton, continuând să orăcăie mai asurzitor decât o întreagă pădure ecuatorială.

— Nu cred că ne vor lăsa să abordăm, mă previne drăguţa mea camaradă de barcă.

— Cere-le să-l informeze pe Dl. Sakry Spat de sosirea mea. Să-i spună că vin în legătură cu Johannes Brandt de la *Oriental* şi că e urgenţă de gradul zero.

Docilă, amica se supune.

Cei doi tipi se concertează.

Miss Yamitzu ciuleşte urechile.

— Se aranjează treaba? mă impacientez.

Murmură:

— Se duc să prevină.

Efectiv, cel mai tinerel se eclipsează în goană. Habar n-am ce leafă le dă negustorul de sicrie, celor doi maimuţoi, dar conştiinţa lor profesională este de toată isprava şi merită recompensată. Asta zic şi eu câine de pază! Pariez că străjuiesc şi noaptea, cu arma la picior şi alarme-n ochi?

Barcagiul lasă morişca să pufăie la punctul mort. Bărcuţa se leagănă pe apa încremenită, nestrăbătută de niciun curent. Un şobolan scârbos şi umflat, în plină putrefacţie, se murează lângă pilon.

Hărmălaia oraşului este mai puţin agresivă, aici, decât pe Menam Chao Phraya.

Căldura a scăzut şi ea cu un ton.

Încerc să reiau mâna lui miss Yamitzu dar, iarăşi, se eschivează. Mă înjunghie presimţirea c-am dat-o-n bară, pentru seara asta, cu dulcea mea bucăţică galbenă. Poate că, la urma urmelor, nu-i place albul albilor!

Gorobetele se-ntoarce escortat de o femeie îmbrăcată în ceva care aduce a uniformă. Nu prea hărăzită de natură, măicuţa! Faţa plată şi lătăreaţă, privire inexistentă, ţi-ar trebui furculiţă pentru melci ca să-i descoperi ochii. Poartă un taior albastru intens şi o bluză galben puternic. Pe pântec, în bandulieră, bălăngăne un foto-aparat japonez care-ţi ia ochii, din cele de care până şi Franţa e plină.

Ajunsă la ponton, înhaţă *Nikon Nimalinul*, îl îndreaptă către noi, trage o salvă de clic-clacuri şi lasă aparatul să-i cadă pe pântec.

— Ce doriţi? lansează, după aceste stranii preliminarii.

— Să-l văd pe Dl. Sakry Spat, răspund.

— Dl. Sakry Spat nu primeşte decât cu programare făcută mult înainte.

— Sunt din poliţia franceză.

— Asta nu schimbă nimic din datele problemei. Sunt secretara sa particulară şi, dacă aveţi un mesaj pentru dânsul, pot să i-l transmit.

— Spuneţi-i că ceea ce am să-i comunic este strict

confidenţial. Adăugaţi că mi se pare foarte important. Completaţi că locuiesc la *Oriental* şi că mă poate găsi acolo când doreşte, dar cât mai repede.

Punctez cele spuse cu un salut militar impertinent şi adaug:

— Dacă pozele dumneavoastră sunt reuşite, fiţi amabilă: rezervaţi-mi şi mie câte douăsprezece din fiecare.

După care fac semn pilotului nostru să întoarcă. Ceea ce barcagiul face.

7

Mănâncă uimitor de puţin, fătuţa Yamitzu. Totuşi haleala restaurantului franţuzesc e delicioasă, preparată după perceptele Noii Crăpelniţe de către un tip tânăr de la noi din Metropolă, burduşit de dinamism, reţete şi competenţă.

Dar ea se fandoseşte. Cum s-ar zice suburban: „se jenează”. I se trage, cred, de la obiceiul de a băga pe jgheab cu beţigaşele. Nu ştie să atace dumicaţii cu arma albă. Ciuguleşte fărâme dimensionate pentru păsărele şi nu îndrăzneşte să le mestece. Delicioasă copilă! îi ciripesc platitudini savant umezite, cu privirea catifelată, vocea răguşită, mâna mereu promptă în a o căuta pe a ei.

Tocmai se pregăteşte să guste dintr-un platou pescăresc, gen Barrière Poquelin, când un chelner se apropie de masa noastră şi se înclină către ea pentru a-i vorbi, animat, în thailandeză ne subtitrată. Miss pare surprinsă.

— Se pare că sunt chemată la telefon, zice.

— Aşteptai o comunicare?

— Nu şi nimeni nu ştie că sunt aici.

Încă un mister care, deşi nu este al Parisului, ne face să eugensuezăm copios.

— Te-o fi zărit vreo cunoştinţă, sugerez. Lumea-i plină de ochi care te urmăresc fără autorizaţie.

Se ridică, mă ridic şi eu, cum se cuvine din partea unui bărbat bine educat atunci când o doamnă îl părăseşte sau se întoarce la masă şi o privesc dispărând în direcţia toaletei-lavabou-telefon, cu un mers halucinant prin supleţe şi unduială. Ce mai curişor, doamnele mele!

Este extrem de agreabil, în restaurantele asiatice, fiindcă tot timpul, înainte, în timpul şi după masă, te aprovizionează cu şerveţele calde, scoase de la abur uscat, astfel încât ai impresia că mănânci făcându-ţi toaleta.

Îmi imaginez cu plăcere o extensie radicală a acestui obicei! S-ar putea organiza cur-party-uri cu bideuri volante la dispoziţie, adaptate la toate fazele şi poziţiile. Ai scălda,

regenerator, toroipanul, sau ai clăti cerul gurii, fiecare după damblaua sa şi toată chestia ar avea un şarm nebun.

Văzându-mă singurel, oberul franţuz vine să facă un strop de conversaţie, cum că e aici pentru a pune bani deoparte şi că are toate şansele să-şi deschidă, odată şi odată, propria cârciumioară în Pirinei. Viaţa la Bangkok? Merge… Cunoaşte o mică dar activă colonie franceză, tipi simpatici cu care se însoţeşte la câte un chefuleţ colorat de nostalgie, de dorul meleagurilor natale. Distracţiile? Mai ales scotch. Nici haleala nu-i de neglijat, găseşti aici languste mari ca nişte basseţi din Artois, la preţuri care le desfid pe cele ale halelor Rungis. În plus, urmăreşte partide de box thailandez programate la Palatul Sporturilor. Foarte curios. Oh, da, există masajele, dar găseşte că li se exagerează virtuţile şi faima! Preferă la doamna Rosine, rue de Courcelle, unde poţi frecventa curviştine meritorii, pseudo-neveste de cooperanţi însetate de vizoane şi care nu ezită să transpire-n cârpe, după amiezile, cu gândul la poliţele Renaultului 5.

Ascult şi trag cu coada ochiului la farfurii: peştele se coagulează în sos de unt.

Ce naiba face, recită liturghia în chineză, maica Yamitzu?

Găsesc deprimant, când îţi oferi o păpică somptuoasă în doi, să te pomeneşti că porumbiţa, părăseşte troaca. Eşti silit s-o aştepţi, cuviincios, în timp ce papilele gustative asistă consternate la ofilirea delicateţurilor destinate să le încânte.

Oberul mă părăseşte pentru a se consacra unei mese de mârlani care toarnă în ei bere după ce mâncaseră homar. Greu de imaginat ceva mai dezgustător decât o haită de yankei la o masă sofisticată, poate doar hinduşi defecând să arate mai aiurea.

Cum, însă, mă simt pişcat de alte griji, sar ars de la masă şi mă reped către toaleta-lavabou-telefon.

Cele două cabine acaju sunt goale. Poa’că miss Bronz a găsit oportunitatea să frecventeze closetul, pentru liniştirea băşicii?

Mă hazardez să împing uşa toaletei marcată dame, cu riscul de a fi declarat sadic de cine ştie ce baborniţă englezoaică în plină acţiune de uşurare, dar este goală.

Ciudat nu?

Interpelez un neisprăvit ocupat cu lustruitul instalaţiilor.

— N-aţi văzut o tânără chinezoaică în taior negru cu cămaşă roşie?

Încuviinţează, concupiscentul.

— S-a dus la ascensor, precizează.

O şterge fără să aştepte continuarea interogatoriului. Am uitat de mâncare. Mă reped la parter, găsesc un nespălat în uniformă şi-l întreb dacă ştie ceva despre o chinezoaică drăguţă, în taior şi tot restul.

Nespălatul răspunde că aşa ceva a ţâşnit afară ca din puşcă.

Bun, ies şi eu. În dreapta uşii, câţiva galonaţi eliberează la un ghişeu bonuri de taxi. N-au văzut cumva o frumuşică aşa şi pe dincolo, care, etc.?

Răspund că da şi că galopa ca şi cum ar fi avut un mănunchi de ardei iuţi înfipţi în fund. Încotro a luat-o?

— A luat-o spre fluviu.

După cum sper că bănuieşti, deşi nu ne cunoaştem demult, eu sprintez-coatele-lipite-de-corp, până la debarcader. O grăsană galbenă, coafată cu un imens turban gen capac de maşină de spălat, aşteaptă cursa următoare, în timp ce vânzătorul de bilete discută cu un sac de artă care reprezintă un bonz.

Întreb aceste trei persoane dacă tura-vura şi ei îmi răspund (adică tipul de la bilete) că, efectiv, frumoasa chinezoaică în taior negru şi bluză roşie s-a urcat într-o barcă-automobil care o aştepta.

Nu cumva, insist, pilotul avea un şort alb şi o cazacă albastră cu ecuson? Ei bine, da, exact, papa, îmi răspunde vânzătorul. Mi se pare bizar că-mi zice papa. Dar asta nu mă împiedică să pricep că Dl. Sakry Spat, foarte curios din fire, a decis să afle cât mai multe despre mine. Ştia că am tras la Oriental, a cerut imediat informaţii despre mine, a

aflat că cinam în compania unei chinezoaice, s-a descurcat ca aceasta să fie chemată la telefon şi i-a ordonat să se prezinte urgent la debarcader. Sunt gata să pariez splendoarea mea de mă-nţelegeţi contra resturilor tale că donşoara e deja în faţa lui.

O.K. E rândul tău, Tonio!

Mă-ntorc la hotel şi mobilizez una din gagicuţele poliglote de la recepţie, pentru a telefona la Dl. Sakry Spat din partea inspectorului Pishe The. Vreau cu Dl. Sakrj Spat, personal şi repede.

Am hotărât că voi vorbi cu cioclul ăsta atotputernic şi o voi face chiar dacă ar trebui să-i afum bârlogul pentru a-l sili să mişte.

Efectiv, binevoieşte să comunice cu Pishe The şi onorează receptorul cu piţigăieli în dialectul thai.

— În engleză, vă rog, mister Sakry Spat! i-o retez. Sunt confratele francez al inspectorului Pishe The şi n-am privilegiul să ciripesc în limba sa.

Mormăie într-o franţuzească cleioasă, dar audibilă totuşi, în ciuda vocabularului restrâns:

— Dumneata eşti tipul care a venit la debarcaderul meu mai adineaori?

— Exact, dragă domnule. E necesar să avem o convorbire.

— N-am timp.

— Păcat.

— Ce?

— Am zis că e păcat.

— Pentru cine?

— Pentru dumneata, domnule Sakry Spat, pentru dumneata.

— Mă ameninţi?

— Aia e!

Încasează aceste simpatice patru vocale (apropo, îţi dau o ghicitoare: care e cuvântul din şapte litere care cuprinde măcar cinci vocale diferite? Caută, de altfel găseşti soluţia ceva mai jos, deşteptule!) încasează vocalele drept în mutră, chestia având asupra lui efectul

unei căldări cu apă rece.

Repetă bâiguit întrebarea, pe un ton stupefiat:

— Mă ameninţaţi!

— Exact, d-le Sakry Spat, vă ameninţ. Vă ameninţ să vă împroşc cu căcat dacă nu mi-o trimiteţi recomandat-expres pe Yamitzu ca să terminăm împreună delicata cină pe care o începusem. Franceza dumitale îţi permite să apreciezi la justa ei valoare expresia „a împroşca cu căcat”? sau vrei să caut sinonime?

— De cine vorbiţi? Cine-i miss Yamitzu?

— Persoana pe care una din gorilele dumitale a venit s-o umfle la debarcaderul hotelului *Oriental*.

— Să fiu al…

— Când ne vedem? i-o tai grosolan.

Şi ştii ce-mi răspunde? Ei nu, gagiul are tupeu.

— În treizeci de minute, la poliţie, în biroul inspectorului-şef Pishe The!

Şi închide.

E tare, musiul, nu sunteţi de aceeaşi părere?

Cuvântul în şapte litere cuprinzând măcar cinci vocale diferite este „gunoaie”; dar nu te apuca să povesteşti asta în dreapta şi-n stânga, aş prefera să rămână între noi.

8

Bravul Pishe The se sufocă în rahatul în care l-am băgat. Nu-i nevoie să fii Mafalda pentru a înţelege că îndrăzneala cu care i-am luat numele în deşert îl calcă nu numai pe nervi ci până şi pe puţă, ca o caravană de furnici devorând bărbăţia unui excursionist căzut într-o prăpastie.

Mă bate gândul că nobilul senior Sakry Spat este regele neîncoronat al oraşului şi că poliţiştii fac în pantaloni în faţa lui.

Să-l vedeţi pe inspector pe ce ton plângăcios şi cu câtă umilinţă se adresează negustorului de coşciuge. Cu gesturi de implorare, cu lacrimi în ochi şi cu plecăciuni total incompatibile funcţiei de inspector-şef. Îmi aruncă o privire încărcată de reproşuri intense când trec pragul biroului său, cu circa o oră întârziere, datorată unui şofer de taxi imbecil care m-a pilotat prin locuri incredibile până să mă debarce în faţa crescătoriei de curcani locali.

Se simte că Pishe The regretă din rărunchi absenţa unui limbaj, comun între mine şi el! Ce i-ar mai plăcea să-mi comunice, în asociaţie cu câteva picioare în fund, sentimentele sale sincere! Mă porcăieşte, în thai şi mă beşteleşte cu privirea, dacă pot să mă exprim aşa.

Îl las să se răcorească.

Ce aş fi putut face, altceva, artistule? În timp ce el face spume, cercetez persoana lui mister Sakry Spat. Ca şi capul lui Danton, merită osteneala. Surprinzător personaj! Mic, borţos, de un galben cenuşiu, pielea obrazului flască, nasul enorm, pleoapele umflate ca nişte marsupii, buzele negroide, fălcile prăbuşindu-se în cascadă. Ochii ascunşi în dosul unor umflături striate în violet, grăsimi veşnice şi râncede.

Este îmbrăcat în faimoasa salopetă kaki, cu nenumărate buzunare burduşite. Toată eleganţa şi singurul său semn exterior de bogăţie, rezidă într-o şevalieră ornată de un diamant monstruos dimensionat pe care, probabil, i l-a cedat regina Elizabeta II-a, într-un sfârşit de lună când îi lipsea numerarul pentru a achita nota de gaz la

Buckingham: după ştiinţa mea, numai coroana Angliei posedă asemenea bolovani.

Când ţi se vorbeşte despre o mutră ameninţătoare, despre el e vorba. Un specimen rarisim. Destul să-l vezi ca să-ţi îngheţe şira spinării. Nu numai că individul ăsta e în stare de orice, dar este evident că o şi face.

Un Buddha? Fără nicio îndoială nu. Noi, ăştia, gogomanii de culoare albă, am asimilat păreri false despre Buddha. Credem că-i un zeu burtos, adipos, cu mai multe braţe. Confuzii regretabile, iscate dintr-o educaţie superficială. E timpul să aflaţi că, Buddha, fusese un om sfânt. Un prinţ al cerurilor convertit la socialism în stare pură. Gen Iisus. Numai năucii ăştia de japi îl reprezintă, pe Buddha, borţos. În Thailanda el se prezintă bine proporţionat, meditativ, ceresc până în vârful unghiilor. În dorinţa lor de a-şi băga capul sub pulpana unor fiinţe superioare, oamenii au tendinţa să se considere, pe ei înşişi, nişte nulităţi, nişte zerouri. Arhinulităţi. Arhiidioţi. Arhiduci. Arhişecuri, lunecând scârţâit pe toboganul zilelor.

Găinarul ăsta despre care vorbesc: Sakry Spat (la dau şi eu nişte nume, zău aşa!) aduce a Buddha japonez. De fapt e japonez pur şi simplu. Teribil de scund. Cap de cur, sesizezi imaginea? Ah! japii! Cu privirea care curge vertical, în loc de orizontal. Cu gânduri misterioase ca opiumul. Cruzi din instinct, ereditar, cu orice preţ. Orgolioşi că, la ei, kamikaze este o meserie! Aparţin altor planete. Sunt, doar, nişte rătăciţi printre noi! Chinezi, Indochinezi, cochinchinezi, pe ăştia-i simţi tereştri, no problem. Dar japii, totul în ei cere să le bagi un ac lung în părţile moi. Când îi văd cu aparatele lor foto, simt că damblagesc de furie oarbă. Nu-i vorba de rasism, dar când îi văd mise-nceţoşează privirea. Bun, am bătut câmpii destul. De fapt sunt sigur că m-aş înţelege bine cu ei, dacă aş fi japonez şi eu, m-aş obişnui. Şi cu sifilisul te obişnuieşti, când îl ai, pe bune. Numai ideea de a-l avea ţi se pare respingătoare. Altminteri până şi cancerul, coarnele. Academia, dacă te-ai prins în cursă, le accepţi. E

omenesc.

Ca să revenim în biroul comisarului, în vreme ce amabilul Pishe The tună şi fulgeră, eu îmi iau un scaun şi mă aşez comod în faţa omului cu salopeta kaki. Asta şi-a încălecat picioarele unul peste altul. Celebra sa caschetă cu vizieră lungă e aşezată pe genunchiul superior şi aceasta compune, în lumina chioară, proiecţia unei specii fantomatice de individ diform, aproape tot atât de diform ca el.

— Nu mă îndoiesc că-mi povesteşte viaţa sa, zic către Sakry Spat, indicându-i-l pe inspectorul-şef-cutare, dar habar n-am la ce perioadă a ajuns.

— La aceea în care reclamă expulzarea dumitale din Thailanda, îmi răspunde, îndatoritor, negustorul de copârşeie.

Are o voce groasă, spartă doar de un fel de oac-oac foarte acut la final de frază.

— Şi sub ce pretext, dacă nu sunt prea indiscret?

Sakry Spat investighează conştiincios cu degetul gros interiorul imenselor sale nări, ceea ce mi-l aminteşte pe Béru şi, aidoma Matahalei, examinează recolta, înainte de a o depune, delicat, pe fiecare din cracii pantalonilor săi.

— Sub pretext că detestă personajele care mă calcă pe mine pe bătătură, bătrâne domn, îmi răspunde.

— Stăpâneşti admirabil limba mea maternă, îl complimentez.

— Ştiu ceea ce-i necesar pentru a vorbi unui franţuz, declară el, ultra dispreţuitor.

Crede-mă dacă poţi, dar limbricului ăsta galben aş dori: să-i trag un şut în burdihan, urmat de un pumn în mutră; să-i crăp nasul cu călcâiul pantofului, să mă piş în gura lui care va fi obligată să stea larg deschisă, pentru că i-ar fi dat borşul pe nas; apoi să sar cu picioarele împreunate pe boaşele sale şi asta în mai multe rânduri după care să-i fac vânt pe geam, deşi suntem doar la etajul doi al imobilului.

— De ce pretinzi că te calc pe bătătură?

— Pentru că-mi întorci maţele pe dos, răspunde

scârnăvia.

— Ţi-am cauzat cel mai mic prejudiciu, Mr. Sakry Spat?

— Da.

— Făcând ce?

— Încercând să-mi forţezi intrarea, apoi uzurpând identitatea unui distins poliţist local pentru a-mi vorbi la telefon, apoi acuzându-mă de rapt şi ameninţându-mă că mă vei împroşca cu căcat. Citez exact?

— Exact.

— Perfect. Eu sunt unul din marii comercianţi ai acestui oraş, celebru pentru operele mele de binefacere, membru în consiliile de administraţie ale unor importante societăţi şi-i inadmisibil ca un pârlit de funcţionăraş francez în vacanţă să facă pe eroul de benzi desenate în detrimentul liniştii mele. În consecinţă, autorităţile thailandeze vor cere expulzarea dumitale şi sunt gata să pariez cu dumneata pe orice, auzi bine? pe orice, că ţi se va face vânt subito!

Posedat la pielea goală, dragul de Antonio. Picat pe bec şi încă becul riscă să-mi intre în părţile sensibile.

Ca să-i rupi gura unui animal de gabaritul ăstuia trebuie să ai în spate serioase forţe de intervenţie. De ofensat ce sunt mă încreţesc tot, inclusiv măduva coloanei vertebrale. Simt că sperma mea, universal reputată, se transformă în oţet. Mă furnică braţele să-i cârpesc câteva labe bine plasate. Bestia pare să presimtă chestia, ba chiar realizez că şi-o doreşte. Pariez un kil de praline contra unui pârţ de iepure că, dacă l-aş pocni, ar scoate un pistol din nenumăratele lui buzunare şi m-ar ucide pe loc. În legitimă apărare, cu Pishe The martor ocular! Mă abţin.

Ba mai mult, ştii ce fac? Izbucnesc în râs.

Ca la operă, când Mefisto îşi behăie tâmpeniile lui de ha-ha-ha.

Inspectorul-şef, care-şi continuă fără nicio precauţi-una imprecaţiile, se opreşte net. Terlocutorul meu, violentând grăsimile, catadicseşte să dezvăluie doi milimetri de retină, într-atât de vastă-i e surpriza.

— Pare să te amuze?

— Exact, răspund.

După care mă duc spre uşă, declamând înainte de a ieşi, ca în piesele publicate odinioară în „La Petite Illustration”:

— Ai căutat-o cu lumânarea, musiu Sakry Spat şi acestea fiind zise, mă decepţionezi. Judecând după reputaţie, te credeam mai subtil. Dar dacă o iei aşa, eu o voi lua altminteri. Bagă-ţi bine în dovleacul galben cu care te prefaci că gândeşti: stejarii cei mai solizi nu sunt feriţi de trăsneţ. Şi ştii de ce? Pentru că forţa lor vine din pământ, în timp ce fulgerul coboară din cer!

De o tâmpenie superbă, nu? Vedeţi că, dacă vreau, pot să mă exprim ca toată lumea?

Merită să vă prosternaţi în faţa tonului şi ţinutei mele corporale. Panaşului cu care mi-am debitat tirada şi pe lângă care panaşul statuii lui Henric al IV-lea e un găinaţ de vrabie subdezvoltată. Când n-ai nimic de spus, fii sibilin şi ridică tonul. Jupiter tonans! Cuvinte-sabie şi măciucă. Loveşte puternic, dacă vrei să ţi se deschidă.

Oricum, e un fel ca oricare altul, de a părăsi camera fără să am aerul unei curci plouate.

Dacă vrei să fii aşa şi pe dincolo şi cu banii luaţi, n-ai decât să te porţi ca un pârţâit. Dimpotrivă, cu cât totul te împinge la muţenie vinovată, cu atât trebuie să zbieri mai tare. Bagă-ţi bine în cap că trebuie să urli pentru a te impune, mai ales când eşti în fundul gol.

Nimic nu apropie mai mult, aparenţa adevărului decât superba siguranţă de sine.

Dar pentru asta trebuie să ai foc în vine şi dezlănţuiri pătimaşe. Mie, ceea ce mi-a dăunat dar m-a şi salvat întotdeauna, este că sunt unul dintre ultimii pătimaşi ai planetei. Dacă lumea actuală arată ca o bucată de vată după întrebuinţare, este pentru că-i lipseşte patima. Oamenii se târăsc ca nişte moluşte, se caţără pe propriile lor bale. Nimic nu-i mai agită interior, nu-i împinge irezistibil, nu le impune, inexorabil, pasiuni. Unde nu-i patimă, speranţă canci. Blegi claie peste grămadă; blegi

care acceptă că reprezintă mai puţin decât nimic, înfofoliţi în principii de două parale, scărpinându-se la boaşe, uitându-se şi prefăcându-se că înţeleg fără să privească. Ne trebuie patimă, impotenţilor! Patimă pentru indiferent ce: cărţi, cururi, volei, pictură. Nici nu mai ştiu să se amuze. Mai rămân câteva tâmpenii posibile, cum ar fi cărţile mele, să-ţi mai îndulcească mahmureala existenţială. O sută de ani de San-Antonio! Flecăreală, pârţuri la comandă şi à la carte, tarte cu cremă şi păr creţ din părţile gingaşe; aşa mai merge. Cumperi pe blat. Îmi iei cartea, o înfăşori în *Le Monde* şi ceri casierei să te taxeze. Dama e de conivenţă: facturează fără comentarii. Nu te observă nimeni. Cum ieşeai, odinioară, din spiţerii, cu o sticlă de ulei de peşte în mână şi o cutie de prezervative în buzunar, îţi recomand în mod formal: *Le Monde* deasupra, ultima apariţie Sana la mijloc. Sunt făcute să meargă împreună; avem aceeaşi lectori, *Le Monde* şi eu. În plus eu am sutele de mii de tâmpiţi, ceea ce face tirajele mele mai babane decât ale lui *Le Monde*, care se adresează elitelor. Plus sferto-docţilor care pretind că aparţin elitei spirituale. Dacă n-ar exista ăştia, ultimii, tipii de la *Le Monde* ar fi siliţi să pună cheile sub rotative şi să plece la pescuit de idioţi. Trăim timpuri grele. Dar de fapt unde naiba eram cu povestirea? Trebuie să fi fost undeva, nu?

Ah, yes: părăsisem, în muşchetar cu sabia ruptă, clădirea inspectorului şef Pishe The, după ce lansasem echivalentul lui „întâi vi le tai şi apoi le număr”.

*
* *

Re-iată-mă în oraş, o siniştri integri! Alt taxi păduche. Vacarm! Tranca-ficanca. Garda moare dar nu se predă.

Hotelul. Lehămeţit.

Urc la restaurant. Încă prezenţi doar găozarii de americani, beţi criţă.

Mă întorc şi mă aşez la masa mea, impecabil

curăţată.

Oberul, uluit, se apropie.

— Ai făcut foarte bine că mi-ai pus gustărica la cald, am oroare s-o mănânc călâie, îi zic.

*

* *

Ei, acuma ţinte bine: logic, implacabil este ca, după toate astea, să se dezlănţuie o bulibăşeală sinistră. Ceea ce se va întâmpla depăşeşte capacităţile tale de pricepere.

Chiar şi eu însumi, ca să ies din balamucul pe care l-am provocat, a trebuit să mă screm până în pragul apoplexiei. Béru poate confirma.

Căci, fără el…

Dar să nu anticipăm…

*

* *

Mă rog, totul pare, deocamdată, să se continue în plină normalitate…

Îmi completez şi sfârşesc cina cu fileuri de raţă garnisită cu pireu de mango, o îngheţată de nu ştiu ce mirosind a florărie, îmi tapez peste, fiind major şi vaccinat, o simpatică sticluţă de Haut-Brion îmbuteliată într-un an pe care nu-l mai reţin (nicio grijă, îl voi regăsi pe nota de plată), şi o iau agale către camera mea, plin de gânduri profunde ca mormântul.

Întrevederea mea cu Atot Puternicul Sakry Spat nu prevesteşte nimic bun, mi-a lăsat un gust rânced, ca atunci când, într-un moment de entuziasm necontrolat, mozoleşti o ţâţă nici foarte tânără, nici destul de spălată. (Să nu-mi spui că nu ţi s-au întâmplat şi ţie asemenea erori de parcurs).

Mă îndrept, deci, către camera mea, dar nu intru pentru că auzul mi-i solicitat de o hărmălaie bizară, provenind, Doamne iartă-mă, din bârlogul lui Béru.

Sun, deci, la uşa lui.

Hăhăiala se stinge şi vocea Mastodontului tună răguşit:

— Care mă-ta freci clanţa?

— Un prieten care-ţi vrea binele! răspund, cu o voce de Scufiţă-Roşie pregătindu-se să tragă zăvorul la coliba bunicuţei, care stătea deja, bine-mersi, băbuţa, la căldurică, în burdihanul lupului.

Vocea Majestăţii Sale Grăsanul, modulează inflexiuni mai civilizate:

— Hei tu, aia micuţă, *open the door to* prietenul meu pliiz!

Uşa se întredeschide şi, operez ca în romanele debordând de imaginaţie, în care este întotdeauna notat, pe undeva, că *el a împins uşa şi a intrat*. Cheia literaturii este concizia. *El împinse uşa şi intră*, te desfid să găseşti o frază mai densă pentru a exemplifica producţia unui romancier inspirat. Ţi-l imaginezi pe acest „El” misterios, în picioare, în spatele uşii, pregătit pentru indiferent ce, împingând uşa şi intrând în miezul subiectului, demarând acţiunea? Ah, inegalabilul „el”, purtător al tuturor speranţelor de suspenis, aventurier al aventurii, mesager a) evaziunii, acidul dramei care colcăie: împinge uşa încetişor, să profităm din plin. Să ni se contracte inima şi anusul, să ni se accelereze gâfâiala. Împinge. Împinge, începe-ţi numărul, să uităm plictiselile, idioţeniile noastre şi că tot suntem băgaţi până-n gât în rahatul universal. Împing uşa şi intru.

La prima vedere, camera prezintă chestii frumoase, barbare, baroce şi aiuritoare. Sar în ochi boaşele lui Béru, umflate de rigoare, etalate îndrăzneţ, păroase cât cuprinde şi negricioase, ca bureţii nejupuiţi. Servesc de soclu daravelei adjunctului meu, dreaptă ca un catarg în furtună. Ansamblul are alură de menhiră, de dolmen şi te trimite la trecutul nostru galo-roman. Frumos ca o realizare de Maillol (vorbesc de sculptor, nu de cântăreţ). Deci împing uşa şi-l văd pe Béru întins pe pat, îmbrăcat mai mult decât sumar, cu două şosete desperecheate şi necârpite, cu

braţele încrucişate sub capul său de gânditor şi bărbăţia ţeapănă mişcându-se ca un metronom dereglat; cu blana zbârlită pe piept, la subţiori şi la restul instalaţiilor, pare un taur în călduri, peste care s-a aruncat un braţ de fân în încercarea de a-i atenua indecenţa, exaltându-i-o de fapt.

Altminteri, vioi ca un cotoi pe punctul să însămânţeze toate mâţele cartierului.

Îl înconjoară o puzderie de domnişoare goale, nimfe de culoare locală, citiţi şofran. Chicoteală surexcitată care ar transmite frisoane erotice şi unei mumii autentice. Obiectul întrecerii este care dintre ele va mângâia mai fierbinte catargul berureean, care-i va flata mai electrizant siamezele (e cazul să le mai spunem şi aşa) care va găsi, palpând delicat cu extremităţile degetelor, suprafeţele cele mai sensibile. Mângâieri, flecăreli, ghiduşii amoroase care sunt mai puţin fizice cât experimentale. Drăguţele se amuză copios. Câte or fi? Dificil să numeri pe înghesuiala asta.

Opt, nouă? Ce contează? Inutil să stabileşti un număr global, fiecare din ele merită cel puţin câte un număr personal.

Sosirea mea nu le deranjează. Un mascul în plus prezintă avantajul unei a doua prăjituri direcţionate către Nirvāṇa.

Suntem în plină fiestă galbenă.

— Îmi explici şi mie ce-i cu bâlciul ăsta? îl întreb pe Messire Alexandre-Benoît, înglobând întreg şeptelul într-un august gest de semănător.

— Nu mă teroga, pufăie supradimensionatul; fă-ţi idee că mă’sei să revăz pă amica lu’ curviştina ta deteriorată, pen’ cazu’ că ştie, în beleaua asta dă oraş, niscai tânăre dă bună familie capabele să bage-n iele un mădular dă dimensiunalităţi europene şi io când’ zic Europa, gândesc gaulist, dă la Atlantic la Urali. Mă rog în conversaţia cu dama-n chestie n-am esplicat Piaţa Comună: m-am limita’ doua’ la problema bulanelor şi la ce le între ele. Copiliţa a avu’ ideea dă geniu să telefoneze la o puzderie dă mici prinţese educate în manevre dă cur,

care a vânt acilea moarte dă curiozitate. Ambiţia la fiecare le să mi-l încaseze pe milord în sertaru dă jos. Care o reuşi, are dreptu' să-mi mortalizeze o polarid cu amicu' poporulu', iar pă poză le-am promis că iscălesc un proces verbal cum că a pătruns-o până-n prăsele. Merită o recompensă, nu? Dama, sau damele în chestie o să aibă dreptu' să-mi reproducă instrumentu' pă prospectele lor dă publicitate. Reclama, şefule, rămâne sufletu' comerţului. Ai să zici că-mi vând ieftin imaginea dă marcă. Şi ce-ai vrea, să rămân cu icrele în mine până se împut? Poţi să amâi datornicii, parastasele, alegerea preşedintelui, da' nu regulatu. Şi pe urmă ce rizic? Că doua' n-o să-mi recunoască Berthy daravela în reclame chinezeşti, tipărite aicişea. Ce să caute, Bertha în Banciocul ăsta? Gagii care are scobitori în pantaloni?

— Grasule, geopolitica ta e pasionantă, dar trebuie să-ţi vorbesc urgent.

— Nu e urgeire în stare să mă moaie acu', Tipule, declară el net. Ai ginit mandrinele? Ie la punctu' dă neîntoarcere, nu?

— E vorba de viaţa mea, Grasule. Sunt în pericol. Venisem să-ţi cer să faci pe îngerul meu păzitor. De fapt te angajez pe post de body-guard. Te anunţ că-n clipa asta acţionează, în Bangkok, un tip extrem de puternic, care mişculează să mă neutralizeze. Nu ştiu cum o s-o facă. Tot ce ştiu, e că va proceda repede şi violent. De acord, sunt cu ochii în patru, dar două băgări de seamă sunt mai bune decât una singură: ai misiunea sacră să veghezi la integritatea oaselor mele.

Mamutul m-a ascultat cu religiozitate dar fără să coboare (ca să zic aşa) catargul.

— Pune-ţi în fotoliu ăla, oasele, artizdule; şi lasă-mă să-mi degajez senzorialul. P'ormă, ăla care o vrea să te atingă măcar cu o privire chiorâşă o să tre' să treacă pân' budoaru meu.

Şi se răstolăneşte în aşternut, ca la început.

— Hai, frumoaselor, trecem la proba dă foc? Care se aşază prima pă taburetu' meu dă camping?

9

Eşec total.

Oricând s-au răscrăcit prinţesele, apelând cu disperare la experienţele lor devoratoare, au fost silite să renunţe. Niciuna dintre ele nu a reuşit să îmbuce, inter pedes, vânjoasa plantă crescută pe sfântul pământ al Franţei eterne, aparţinând numitului Alexandre-Benoît Bérurier, fenomen al speciei sale, care şi-ar putea valorifica cu mult mai rentabil excesul de mădular în localuri scandinave decât să încaseze picioare-n fund şi praline de plumb slujind poliţiei naţionale.

Drăguţele de ele se recunosc învinse. Umilite de îngustimea lor. Se codesc, totuşi, să plece, înţelegând că acest eşec usturător aduce prejudicii întregii lor naţiuni viteze, că ţeapa lui Béru ridiculizează secularele instituţii thailandeze. Ruşinea acestei împreunări irealizabile va împroşca până şi drapelul, va umbri gloria clăpăugului cu ochelari pozat pe bancnote, al cărui nume aiurit vi l-am enunţat scrupulos la începutul acestei lucrări tonice, în esenţa ei, (conţine 25% proteine, 15% calciu şi idioţenii crase în rest) şi care, de altfel, numele adică, mi-a ieşit mult mai uşor din minte decât mi-a intrat. Şi când te gândeşti că, totuşi, numele maiestăţilor se constituie în reale măsuri de securitate perpetuă. Staţi aşa că mi l-am amintit! Vă puteţi închipui o defilare cu mulţimi strigând: „Jos Sodmet Phra Chao Yu Hua Bhumidol Adulyadej Rama IX!” Ar crăpa sufocaţi înainte de a-şi spune oful, demonstranţii!

Plus c-aş vrea să văd şi eu un oraş cu artere destul de largi cât să permită desfăşurarea unor lozinci ameninţătoare, la adresa zisului monarh.

Aşa că populaţia îşi păstrează dinastia, aşteptând ca succesorul la tron să aibă un nume mai uşor de huiduit. Uite aşa nu se mai scrie istorie. De lene. Care lene, de fapt, guvernează lumea actuală. E şi teama. Leneşi şi pişorcoşi, tipii din ziua de azi. Başca restul. suficient să ne înfunde în miasmele mlaştinii universale. Unii şi alţii ori nu

se prind la chestia asta, ori se prefac. Pământul devine o mocirlă, deştepţilor! N-aveţi decât s-o înţelegeţi metaforic, dar ţurloaiele voastre se înnămolesc, cu fiecare zi mai mult, în chestii indefinite dar puturoase până la insuportabil. Tipii cu biştari nelimitaţi se agaţă de Millau şi Gault[4]. Dobitoci care agonizează cu gura plină. Curând, din ăştia nu se vor mai vedea decât capete şi boturi unsuroase; trist sfârşit pentru o civilizaţie tristă.

Dar trebuie să mă întorc, totuşi, la oile noastre, cum zicea un păstor grec care-şi sodomiza mioarele. Mai ştie cineva unde ajunsesem cu naraţiunea pe care aţi plătit cinstit cap s-o aveţi „completă”?

Romancier disciplinat, mă reîntorc! Nu la sodomie, ci la plecarea acestor amabile domnişoare bosumflate şi scârbite de eşecurile lor succesive şi numai relativ consolate de unanimitatea acestora; sunt aproape tragice, adorabile fetiţe neîntrebuinţate. Cu inutile tuburi de vaselină în mânuţele fine, îngândurate, îndoindu-se de ele înşile (şi de cea mai veche meserie din lume), păşind împleticit şi adoptând, nu se ştie în folosul cui, figuri mai încuiate decât portofelul unui scoţian. Pleacă înfrânte, ceea ce, la rigoare, se mai poate suporta. Dar pleacă dintr-un pat în mijlocul căruia se înalţă, cutremurător ca dimensiuni şi mişcare, un turn inexpugnabil. Turn care pare de Pisa, în momentele de legănare”, dar care îşi regăseşte repede verticalitatea triumfătoare, insolentă. Turn provocator, sfidător, orgolios şi perfid.

— Ie clar, se lamentează Malacul, că nu voi reuşi să mă depresurizez în ţara asta.

Şi, disperat de povara acestei erecţii nefolosite şi nefolosibile, se duce să-şi toarne apă rece de la buric în jos, ceea ce n-am auzit să fi potolit fervoarea nici măcar seminariştilor din cursul inferior. Oricum lui Bérurier nu i se moaie la comandă.

Râsul dracului. Béru îşi păstrează toate dimensiunile, rupe singurele două perechi de slipuri pe care le avea în bagaje, (nespălate) paradeşte fermoarul pantalonului şi,

4 Autorii unor celebre cronici şi ghiduri gastronomice franceze. (N.T.).

confruntat cu realităţile naturii invincibile, îşi lasă mădularul la vedere.

— O să-cerc s’ mă gândesc la TVA şi declaraţia dă impozite restante, declară la capătul răbdării, e singura soluţie… Bun, trecem la chestii dă serviciu, ce fel dă bec ţi-a intrat între buci?

Rezum evenimentele.

— Şi crezi că Sakry Spat ţi-a găsit o repartiţie în lumea drepţilor?

— Sunt convins că a comandat deja prăjitura asemănătoare colivei şi feştile în loc de lumânări.

— Cum ai ocluzionat chestia asta?

— Am avut şansa să contemplu cinci milimetri de pupilă stângă înainte de a părăsi camera. Decesul meu era înscris acolo în câteva limbi de largă circulaţie internaţională.

Bérurier nu tentează să-mi servească gogoşi liniştitoare. Am tras destul la jug împreună ca să mă creadă infailibil în acest gen de preziceri, mai ales că experienţele m-au confirmat întotdeauna.

— Băieţică, tre’ să lom măsuri şi greutăţi.

— D’ac!

— Cevaşilea arsenal pân’ dublurile valizelor?

— Ţi s-a mai întâmplat să zbori în misii neoficiale cu bateria de rachete în sacoşa de tenis?

— Armele, camarade, le dă mai multe feluri. Dacă n-ai o mitralieră cu ţeava dublă asupra ta, nu strică niciun cuţitaş dă întins untu’ pă cornuri. Nu mişca, crez c-am ce treabă pă troaca dă la capu’ patului’.

Efectiv, din toată gustarea pe care şi-o comandase Malacul, rămăseseră neconsumate numai tacâmurile.

Umflatul iese pe balcon şi ascute îndelung pe cărămizile terasei o lamă triunghiulară. Când se întoarce, şişul străluceşte ca gâtul baronesei de Rothschild la Balul de Cristal.

— Şteaptă să-l fac o teacă.

Îşi smulge cureaua de la nădragi şi taie din ea vreo doisprezece centimetri. Strecoară lama în interiorul

acestei bucăţi de piele dublată.

— Iera un cado dă la Marie-Marie, oftează, da' viaţa nu iartă, cum zicea bătrâna mea mamă. Bagă-l astea în şosetă, iepuraş şi şezi aşa: chipamentu' n-are dă toate.

Se întoarce la platou, înhaţă borcănaşul cu piper, îl deşurubează şi-i goleşte conţinutul într-un plic purtând antetul hotelului.

— Bagă asta în buzunaru' dă batistă. Nu se ştie când' poa' să prinză bine. Ş-acuş zi-mi şi mie ce tinerariu ai?

— Există un bar de noapte lângă Oriental, mă duc acolo să beau un whisky şi să pipăi animatoarele.

— Banco, mă ţiu strâns dă fundu' tău. Apropo dă strâns, gata, am strâns scula. Curată hibernare, ha, ha, la cuşcă, Azor! Bine c-o făcui şi p-asta. Dar ia stai o clipă, mi se mai sculă o idee pentru echipamentu' tău. Ai talpa lăbarilor dă crep?

— Ca toţi curcanii poliţiilor moderne, da.

— Ia pasează-mi-i o clipuţă.

Mă descalţ. Maistrul-magician îmi confiscă acul de cravată, obţine ceva foarte ascuţit dintr-o furculiţă şi reuşeşte să fixeze cele două chestii la extremităţile tălpilor de crep, patru centimetri de agresivitate primitivă adăugaţi eleganţei lor iniţiale.

— Ia sama să nu-l coseşti cracii pantalonilor când' mergi. Şi dacă-ţi caută careva râcă, un şut la centru' anatomic şi-l trimeţ să-şi vulcanizeze boaşele.

— Mersi pentru gadgeturi, Grasule.

— Bă tătică, măcar cu imaginaţia să fertilizez şi eu ceva în provincia asta, admite, lipsit de modestie, Umflatul.

Ce oră ar putea fi în Franţa?

N-am răbdarea să calculez. Aici noaptea-i înăbuşitoare, parcursă de bufeuri, ca damele la menopauză, când răcorele când fierbinţi. După câţiva paşi sunt transpirat ca un sergent instructor. În plus atmosefra este neliniştitoare. Ştiu precis că circul în chiar miezul a mii de primejdii necunoscute. Fiecare individ care mă atinge poate fi un duşman. Cu bucile strânse într-un sloi unic şi înfricoşat fac, totuşi, paşi.

Circulaţia continuă să fie agitată către celălalt capăt al străzii: mă căpiază delirul cacofonic al claxoanelor. Aerul cald rămâne acru, poluat şi rău mirositor.

Mă grăbesc în direcţia barului situat pe trotuarul din faţă, cu toate simţurile în alertă.

Barul se anunţă printr-un cerc de neon pe faţadă, dar ca să-i găseşti intrarea, trebuie să parcurgi un impas. Un *no man's land* opresant, în care şuşotesc umbre, suspecte în imobilismul lor. Ce bişniţă stranie se operează în acest spaţiu obscur care pute a Orient? Cu excepţia negoţului de carne vie, ce murdării mai produc biştari în cloaca asta asfaltată? Ce găinării se pun aici la cale, plătibile în conturi din Macao?

Cuprins de un fel de nebunie auto-distructivă, mă opresc în chiar centrul întunericului, reacţie exasperată de sfidare inutilă. Oferindu-mă, ca să zic aşa tuturor pericolelor acestei capitale în care inspectori-şefi de poliţie sunt fericiţi să pupe-n fund un cioclu ca Sakry Spat.

Orice puţoi cât de cât exersat mi-ar putea planta o lamă ascuţită-n gât într-o fracţiune de secundă. Ca să nu vorbesc de vreun netrebnic care şi-a plasat sora unui american peace oficer contra unui curs scurt de tras cu pistolul.

Curajul meu proverbial mă destinde. Frisoanele dispar.

Şi intru. Împing uşa şi intru! Ăsta-i destinul nostru, al rahaţilor de eroi de romane poliţiste: împingem o uşă şi intrăm. Uşa asta, uşa cealălaltă, oricare-o fi, numai uşă să fie. De lemn, de fier, de rafie, de stuf, când deschizi o uşă şi intri, cititorul speră că nimereşte în infern – şi el d-aia dă banii pe maculatura mea.

Deschid uşa şi vă trag în piept pe toţi cu mărunţişul vostru cu tot: dame thailandeze şi chineze îmi propun alegeri multipartite şi arhivicioase într-o penumbră asiatică încărcată de reflexe catifelate. Muzică percutantă, cu adresă directă la subcentură. Cobor o scară pictată în negru, către o peşteră de aceeaşi culoare.

Imediat după holul recepţiei, un bar lăcuit roşu

incandescent prezintă însăilate în linii mai ales negre, picturi scârbos de siropoase: meri înfloriţi, păsărele exotice ciugulind direct de la sursă, balegă de elefanţi cu palanchine riguros tradiţionale. Dacă n-aş fi un civilizat m-aş duce direct să fac un pipi. Dar ce altceva este arta, decât ideea fixă a unuia sau unora, transmisă altuia sau altora, nu?

Atât inteligenţa cât şi băşica udului îmi interzic să mă afund în reflexii profunde. Decid că un stagiu prelavabil (Béru dixit) la contorul de acaju ar fi judicios. Acum ori niciodată. În împărăţia sticlelor se vânzolesc nişte siluete care ar putea aparţine sau unor curve în retragere, sau unor pederaşti nedotaţi. Uniforma localului, smoching albastru cu paiete…

Unul dintre peoni mă interoghează din priviri.

— Whisky-coca! zic în engleză. Ar fi priceput, probabil, şi în franceză.

Ca prin minune, cum ar fi spus un tip ca Merlin, se apropie de mine o frumuseţe unduioasă, poate prea puternic parfumată, dar nostimă foc, într-o rochie de seară din lame Libranche. Adevărul este că are balconul care dă spre stradă cam subdimensionat, dar veranda de către curte este de dimensiuni şi rotunjimi orgiace. Genul de cur tonic pe care nu te poţi împiedica să-l admiri circumvoluând, chiar şi dacă eşti pe de pensionar al căilor ferate, academician, sportiv ieşit din saună, puţă bleagă, falocrat, boy-scout, pastor, sifilitic sau chiar politician de stânga.

— Aş putea să vă ţin companie, sir? întreabă frumoasa posesoare a derierului prehensibil.

— Cu plăcere miss, răspund.

Se caţără pe un taburet care geme de excitaţie în timp ce eu mă mulţumesc să stau în picioare. Comandă o mixtură cu nume imposibil şi categoric otrăvitoare, judecând după culoare şi miros.

— Locuiţi la *Oriental*? mă chestionează, pentru că şi conversaţia e cuprinsă în preţul consumaţiei.

— Nu, răspund, locuiesc la părinţi. Dau pe gât

whiskyul-coca. Cu coada ochiului, supraveghez intrarea, contând pe intrarea mamut-gardianului meu. Dar se văd tot atâţia Grăsani la orizont câte pacheţele de camembert pe un arbore de brânză. O fi coborât directo la ringul de tanţ? Sau păzeşte, vigilent, în fundătură?

Thailandeza îşi câştigă biftecul cotidian trăncănind şi hlizindu-se copios de propriile-i bancuri. În meseria mea însă, respecţi palavragiii. Niciodată nu se ştie de unde se iscă informaţia utilă. Mă cam calcă pe bătături fătuca, dar meseria-i meserie şi competenţa, competenţă.

Beau tot mai neliniştit.

Bérurier; *where is* Bérurier?

De ce nu s-arată?

Îmi lichidez paharul. Drăgălaşa asiatică îmi şopteşte că e, în întregime, la dispoziţia mea, pentru o foarte simpatică şedinţă complexă, care ar începe, conform devizului şi diviziei sale, printr-o baie spumantă de ierburi afrodiziace, cu masaj subacvatic; s-ar continua cu vibrotumulus pe părţile esenţiale; ar urma un recto-digital polifazat; abia după toate acestea am trece să defrişăm terenurile mai uscate, pentru a conchide cu şarja eroică a samuraiului ecvestru. Adaugă că acest program este susceptibil de modificări, la cererea dirigintelui de şantier. Ar putea chiar, dacă aş vrea, să-mi încredinţeze, pentru o documentare fugitivă, catalogul ei de vară, de fapt o surpriză publicitară nedifuzată încă.

În timp ce fata mă îmbie promiţându-mi paradisul şi ce-ar mai putea fi deasupra şi dedesubtul lui, în bar apare un personaj extrem de ciudat despre care te voi informa în doar câteva fraze bine simţite. Un domn de o bătrâneţe infinită, albă, atât de slab încât ocoleşte grijuliu elementii caloriferului să nu cadă printre ei, înţolit în costum de inspiraţie maoistă şi pulover Bettina. Părul foarte lung, bărbuţă lungă. Anii şi mai lungi. Ochii i s-au tot înfundat în orbite, săpându-le parcă, dar priveşte, totuşi, rotund şi viu, mai ales că pleoapele nu par să se mişte decât acţionate cu furca.

Se plasează în unghiul stâng al contorului, ţine

braţele încrucişate pe lemnul fin, comandă un suc de fructe pe care se abţine să-l bea şi începe să mă fixeze ca pe o fată mare, surprinsă când îşi spală comoara provizorie şi perişorii aferenţi.

Instinctiv îi ocolesc privirea. Venerabilul mag o fi fost, în preistoria pederastiei, pasiv sau activ? Dificil de imaginat, în vremurile normale de odinioară alegerea era a învingătorului, ori biată mumia asta nu pare să mai poată întoarce cu craci-n sus decât mesele de spiritism. Este într-atât de asexuat că te întrebi cu ce face pipi.

Totuşi are o privire care te obligă, oricât ai ocoli-o, Să te-ntorci la ea. Ceea ce mă. Şi toate astea, în vreme ce delicata mea Floare-de-somieră îmi cercetează, cu degeţelele, fortificaţiile à la Vauban, mângâieri atât de savante, încât, pe timpul dogilor, consiliul celor 10 le-ar fi proclamat secret de stat. Alintate cu o feminitate de un rafinament înalt calificat, componentele bateriei mele de perpetuat specia rămân blegi ca nişte băşici înţepate.

Cred că m-aş excita mai vârtos dacă m-ar pişca de ureche cu un cleştişor de zahăr. În acelaşi timp, ochii mei rămân irezistibil cufundaţi în cei ai bătrânului şi încerc, foarte plăcut de altfel, senzaţia că mă odihnesc într-un pat de puf moale, după o partidă de vânătoare teribil de obositoare.

Imposibil de precizat cât timp ne scăldăm, reciproc, ochii, mumia şi cu mine. Fata trage concluzia de bun simţ că sunt chior de beat şi se cară să-şi exercite talentele pe materiale mai puţin îmbibate în alcool. Rămân singur, la doi metri patruzeci de bătrânul pergamentat. Ciudat, dar contactul ocular cu individul distilează în mine o stare de linişte. În plus, tipul îmi inspiră o încredere infinită. Sunt totuşi pătruns de ideea că are să-mi transmită ceva. Un soi de mesaj mut, de o importanţă capitală, la fel de capitală ca Paris, Londra, Roma sau Pekinul. Aş vrea să mă apropii de el, dar laserul lui transmite că sub niciun motiv. Rămân, cocostârc nehotărât, ţeapăn la locul meu.

Minutele curg, iar eu continuu să privesc fascinat mumia cu ochi vii, până când aceasta scoate o bancnotă, o

depune sub paharul de care nu s-a atins şi pleacă.

Bănuieşti, sper, ce urmează.

Achit, cu un bacşiş de mare duce, consumaţia mea şi a domnişoarei Sublim Masaj şi părăsesc barul în viteza a cincea ranforsată.

Scoaba descărnată se îndreaptă în direcţia străzii către care se înghesuie caravanele de vehicule incredibile şi pestilenţiale, asemănătoare unor monstruoase insecte cosmice plecate la asaltul planetei Pământ.

Iuţesc pasul. Bătrânul întoarce capul către mine. Cu tot întunericul, îi văd ochii arzători şi citesc în ei un ordin clar: „Urmează-mă, fără să mă abordezi”.

Îl urmez. Traversează strada şi, curios, până şi cele mai nebune maşini scârţâie din frâne ca să-i permită trecerea.

Face câţiva paşi pe trotuarul din faţă, înainte de a se angaja pe o alee calmă, întunecată, ulicioară fără trotuare, dar – dacă aceasta ar fi posibil – şi mai puturoasă decât tot Bangkokul (şi împrejurimile) la un loc.

Este evident că grăbeşte pasul.

Îmi reglez mersul după al său.

Se întoarce, din când în când, asigurându-se că-l urmez.

Mă întorc şi eu, destul de des, în căutarea lui Bérurier. Nici urmă de Matahală, de grăsimile lui asudate şi de picioarele sale nespălate.

Cum nu mă simt, însă, urmărit de alt individ, nu mă neliniştesc.

Creşte în mine certitudinea că sunt în siguranţă. Reconfortant sentiment. Uscăciunea pe care o urmez continuă să accelereze. Incredibil de sprinten pentru vârsta lui. Prospeţime de puştan. Pariez că, la suta lui de ani, mai sare coarda între două duşuri.

Totuşi, de ce Grasul nu mi-a urmat instrucţiile (adică pe mine)? Chestia mă tracasează şi nu prea. Centrul universului meu este bătrânul. De unde-mi vine senzaţia fericită că el mă protejează şi că trebuie să-l urmez cu ochii închişi? Că graţie lui voi descurca toate iţele şi voi

depăşi cu brio pericolele de care mă consider înconjurat?

Deocamdată merge ca un alergător de maraton, fără să se mai ocupe de mine, pe străzi întortocheate, printre case mâncate de gangrenă. Bineînţeles că, în ce a mai rămas din clădiri, se urlă, se înjură, se boceşte. Copii se uşurează de ce n-au mâncat, ceea ce produce doar zgomote neurmate de alte efecte, diverse dame se trag de păr. bonzii par convinşi că sunt îmbrăcaţi în galbenul sacru, în ciuda petelor de murdărie. Cartierul pute. Mizerie cu şofran. Drumul către piper, condimente, pe care-l căuta Magellan, ca să vezi! Sau Vasco de Gama, dracu-i mai ţine minte…

Drumul condimentelor! Încă primii portughezi emigranţi găseau că viaţa, aici, n-avea nici sare nici piper. Şi, mă rog frumos, cu ce s-a ales Portugalia din aventura asta? Sau Grecia? Dar Franţa? Dar perfidul Albion?

Ce-a mai rămas din fostele mari puteri de odinioară? câţiva pârliţi de rentieri care fac spume la gură să li se mărească pensiile. Odată şi odată, toate drumurile se înfundă! Uitaţi-vă la actualii MARI, n-aveţi premoniţia micşorării lor? Nu credeţi că diminuarea lor e deja programată? În cât mă priveşte, îmi vine să urlu, de pe acum, din fundul bojocilor: Viva Marocul! Să vedeţi ce naţie mare va deveni Marocul! Lyautey? Vax! Numai bun să recolteze găinaţ de porumbel pe statuia războinică a mareşalului Lyautey, zis Africanul. Figură de legendă? N-ai loc să-ntorci de atâtea figuri de legendă. Eu rămân ferm la părerea mea. Marocul: viitorul e al lui. Prevăd pentru 2034 două sute de milioane de locuitori. Vedere la Mediterana, deschidere la Oceanul Atlantic. Să pariem pe viitor! Fosfor, mangan şi câte chestii nedescoperite încă.

Uita-aşa era să uit că trebuie să ţin tira bătrânului, să nu mă las distanţat. Bag cărbuni. Neobosit, străbunicul, Îmi scoate sufletul. Dar mă simt chemat de ceva mai puternic decât mine.

În sfârşit pare să fi ajuns la destinaţia terminus. Stopează în faţa unei construcţii mult mai vaste decât celelalte. Două etaje, poate chiar trei. Cu acoperiş în formă

de pagodă, aurituri tarabiscotate, măreţie, aş zice.

La sosirea ghidului meu, o poartă mare, culisantă, se dă la o parte. Uşă de lemn pictat.

Bătrânul se întoarce. De rândul acesta mi se adresează direct, altminteri decât prin privire. Îmi face sec un semn pentru a mă invita să-l urmez.

Intră în clădire.

Eu după el.

Uşase-nchide în spatele nostru.

Şi acum va trebui să-ţi descriu unde suntem. N-am cum scăpa de corvoada asta. O carte, dacă vrei să fii plătit de editor şi citit de tot soiul de tembeli, nu se poate construi doar pe: *El împinse uşa şi intră*! mai trebuie să descrii şi ce-i dincolo de uşă: locurile, oamenii, acţiunea.

N-am încotro, mi-am ales nesilit de nimeni meseria asta, drept care îmi suflec mânecile stiloului şi trag la jug.

Locul este un fel de foarte cuprinzător magazin compus dintr-un hol central încoronat de o cupolă de sticlă şi trei nivele de galerii, bordate cu balustrade de lemn negru.

La parter şi sub galerii, se află sicrie. Dar atenţie, nu cutiuţe pentru conservat ciolane, ca în bătrâna noastră Europă. Sigur, formele par relativ identice, pentru că, la toate latitudinile, un om este o chestie lungă şi îngustă care depăşeşte rareori înălţimea de doi metri.

Dar coşciugele acumulate aici sunt, pur şi simplu, delirante; lăcuite în tonuri de roşu, galben, verde, cizelate pictate, inutilităţi aurite, sculpturi dragoneşti, volute aiurit exuberante, despletiri de tristeţi indicibile. Câteva sunt în aşa hal de amplu şi pretenţios finisate, încât se constituie în mausolee complete. Sunt imperiale, baroce şi stupefiante! Şi încă n-am zis nimic de interiorul lor! Apropie-te, merită privite până la detaliu! Mătăsuri brodate, brocarduri extraordinare prin fineţea imprimeurilor, perniţe blazonate! Ce lux, ce glorificare a decesului! Te simt invidios că n-ai aşa ceva în locuinţa ta de la ţară. Le-ai rupe gura vecinelor, în vikenduri, făcând pe-a mandarinul în ambalaj celest. Şi încă n-am spus totul

despre ele. Unele au până şi lumini indirecte, apă curentă, gaz metan şi boiler. Cele comandate şi gândite pentru familii au sertare. Se găsesc şi cu chicinetă încorporată, cu bibliotecă, cu televiziune, cu Hi-fi. Minune! Confortul suprem post-morten!

Lumea de dincolo în hotel cinci stele! Să mori în first!

Totuşi n-au fost neglijate regulile economiei de piaţă. Există, aşezate pe jos, în colţuri mai puţin luminate şi modele obişnuite, pentru amărâţi care-şi aprovizonează morţii la solduri; sau pentru arghirofilii mediocri. Aia care crapă de câtă economie fac, tipi care şi-au refuzat un medicament anti-diareic.

Buimăcitor univers şi care, recunosc, mă aiureşte.

Pune-te în locul şi situaţia mea. Imaginează-ţi acest hol uriaş cu o cupolă de sticlărie prin care se văd stelele şi poate pătrunde luna. Şi această adunătură prodigioasă de coşciuge îngrămădite, stivuite sau prezentate de o manieră delicată pe postamente rotitoare, ca maşinile în vitrină pe Champs-Elisées! Unele secţionate ca să li se poată vedea grosimea, garnisirea, finisarea. Şi sarcofage colorate, ultralăcuite, strălucitoare, pe suprafaţa cărora îţi este uşor să te oglindeşti, să te admiri viu, cât mai poţi încă. E cazul să profiţi iute de mutra ta, nenonocitule, înainte să devină de un sidefiu pătat de răzbunările ficatului.

Bătrânul bonz e în picioare, în mijlocul holului, pierdut în contemplarea admirativă a unui sicriu deosebit de reuşit; cu mânere care reprezintă dragoni cu cozile în vânt şi a cărui parte dinainte este o capotă de Porsche (928). ceea ce face al naibilor de cu dare de mână pentru un coşciug, poţi să mă crezi, astăzi nu se mai concepe lux fără aerodinamică. Pe partea din spate, motive din bronz supragofrat, puţin macaronesc recunosc, dar de mare efect. Şi-o declar direct şi imediat: sicrierele thailandeze sunt mult peste standingul celor italiene, pe care, până acum. le consideram, cel puţin în cazul mafioţilor, primele în lume. Sigur că se simte o anumită diferenţă de cultură. Absenţa simbolisticii catolice este stingheritoare pentru noi ăştia, oamenii papei, de bine de rău, chiar dacă nu

practicanţi, chiar dacă frecventatori de biserici doar pentru a admira altare flamande din sec XVI sau pentru a schimba pelicula Kodakului la întunericul confesionalului.

Religia în care te-ai născut îţi rămâne în măruntaie. Oricât te-ai da protestatar, oricât ai nega infailibilitatea Sfântului Părinte, palanchinul şi, mai recent, papa mobile, procesiunile şi pompa, binecuvântarea rubis et orbite (cum zice Béru) eşti şi rămâi marcat până la extremă profunzime. Ai pater şi *ave* definitiv intrate în tine. Sfânta cruce şi noţiunea de Iisus se plimbă prin sufletul tău, în lung şi-n larg. Dacă şi când vei deveni agnostic, ateu, sectant, înghiţitor de blasfemii bine fundamentate, hazoase chiar, tot catolic rămâi, apostolic şi roman mai ales pe ultima sută de metri. Marca. Un fel de a fi sentimental. Inutile ricanările, obrăzniciile, povestirile picante despre pelerinajele la La Saletta, bancul cu mâna Fatimei în pantalonul zuavului pontifical. Ştii ce poţi fi, în cel mai rău caz? Stigmatizat pe şest. Un catolic cu sfeşnicul înfipt în fund! Profondly! Thank you, Doamne. Graţie Ţie, o Tu cel Atotputernic, singurătatea nu-i o ţară ci o cochetărie. În fine, chestia asta mă priveşte doar pe mine, din moment ce este *aşa*. Nu eu mi-am asumat responsabilitatea de *a fi aşa*! Pentru că dacă aş fi avut puterea să *fiu aşa*, aş fi avut-o poate, să fiu şi altminteri, chestiile astea sunt mult mai încurcate decât par la prima vedere.

Pe scurt, în mod sumar (dar cu preţul din ziua de azi al hârtiei şi mâinii de lucru tipografice, nu-ţi poţi permite să baţi câmpii prea mult) ţi-am descris locurile. Să trecem la oameni.

În afara bătrânului, mai sunt patru. Muieruşca otrăvită care ne-a flashat pe pontonul lui Sakry Spat, plus trei gorile late-n spate. Mici dar solizi, aproape pătraţi, tipii. Îmbrăcaţi cu câte un jeans şi un tea-shirt alb.

Unul este sprijinit de uşă, ceilalţi doi se sprijină, cam apăsat, de mine. Muierea stă crăcită pe un sicriu de funcţionăraş.

Nimeni nu scoate nici măcar o bolboroseală de maţe.

The very old mumie care m-a băgat aici se

dezinteresează de mine, preocupat de coşciugul somptuos a cărui capitonare o admiră.

Îşi ţine mâinile osoase încrucişate la spate, în zona noadei, cum fac prinţii consorţi când îşi întovărăşesc nevestele la treburi protocolare.

Mă apropii de el, în încercarea de a-i adresa câteva chestiuni arzătoare la ordinea zilei.

Dar emiţătorul meu de flecăreli şi răcnete se blochează.

În sicriu, în maiestuosul şi spectaculosul sicriu pentru miliardari, zace Bérurier.

Mort.

10

Ai răbdare, te conduc mai departe.

Dar ce-ţi scrisesem la sfârşitul celeilalte pagini, era în asemenea măsură „o lovitură de teatru” că mi-am zis, în adevărat mare romancier ce mă aflu:

— Măi deşteptule, marchează şi tu lovitura (de teatru) şi târâşte-te pâş-pâş către pagina următoare, cât să aibă timp, blegul tău de lector, să clănţăne din buci până-i intră surpriza unde trebuie.

Ei, ţi-ai revenit, artistule?

Bine, de acord, continuu.

*

* *

Aşadar: Bérurier palid, ţeapăn, mort. Mai rău încă: mortuar. Adică de ceară, rece, dincolo de bine şi de rău. Rămân, încă, incredul.

Îl ating: rece.

Aştept să mă înec în tristeţe. Dar scepticismul meu este prea intens. De câte ori, până acum, l-am crezut mort Pe marele bebe roz, în poliţiste şi mai încârligate decât ăsta? Mâna mi se îndreaptă către pieptul prietenului. Marmoreean. Rostesc gros şi tragic: „mort!”; ştii ca în unele piese de Shekespeare.

Dar unde? Când? Ireparabilul s-a produs când intram în bar?

Gândesc în mare viteză, indiferent la evenatualele controale radar.

Cât timp s-a scurs între momentul în care l-am părăsit şi cel de acum, când îl regăsesc?

Răspunsul mă fulgeră: mai puţin de o oră.

Or, rigiditatea cadaverică nu începe să se manifeste decât între una şi şase ore de la deces.

Este deci teoretic imposibil ca amicul meu să fie deja total rigid.

Îi apuc un braţ şi-l mişc. Se aude un scârţâit uşor.

Muşchii unui mort nu produc niciun zgomot: dimpotrivă cei ai unui individ în stare cataleptică, da.

În loc să mă pun pe bocete sau suflat nasul, mă duc şi mă aşez pe un sicriu aproape de femeia-Kodak. În acest moment, din exterior, se aude un claxon. Trei sunete, scurte. Slujbaşul specializat în uşă o culisează complet şi un Rolls de culoare închisă intră în local, condus de un tip micuţ, în uniformă bronzurile, aceeaşi culoare cu pielea sa.

Unul dintre tipii în jeans se grăbeşte să deschidă portiera din spate. Mister Sakry Spat se derollsează cu eleganţa unui taur ieşind din staulul ultimei vaci însămânţate.

Deşi e noapte, poartă tot salopeta compusă din buzunare cu fermoar şi nevinovata-i şepcuţă tenismănească.

Vine către mine, mă priveşte fără a arăta nimic din sentimentele care-l animă, cum se spune în operele doamnelor rafinate şi bine pasteurizate. Apoi se pleacă peste coşciug şi-l examinează pe Bérurier. Pune o *întrebare* fără adresă indicată pe indiferent ce cale, căreia fata îi răspunde condifenţial. Sakry Spat aprobă cu o clătinare din cap. Scoate un teanc de bancnote din buzunar şi le împuţinează cu trei hârtii întinse, neglijent, bătrânului. Acesta te umflă, le escamotează, după care-şi uneşte mâinile cam în dreptul nasului şi se înclină. Fără un cuvânt, se cară.

Sakry Spat îl priveşte plecând şi murmură, pentru mine, probabil, căci în franceză:

— Eficace, nu?

— Teribil, admit. E un hipnotizator?

— Ceva în genul ăsta. N-am văzut pe nimeni să-i reziste.

— Acest mic talent de societate ar putea să-i aducă un venit frumuşel.

„Gazda” mea adoptă o mină aproape ofensată:

— Chian-Li e un ascet. Se mulţumeşte cu puţin. Îl bănuiesc că acţionează mai mult pentru plăcerea sportivului de performanţă decât pentru câştig. Acestea

fiind zise, puterile sale sunt, regretabil, limitate. De exemplu poate obliga pe cineva să-l urmeze, dar nu şi să se mărturisească, dacă persoana refuză. Astfel, pentru a vă intervieva, voi face apel la alte metode.

— Nu-ţi face capul calendar pentru mine domnule dragă. Nu am nimic de spus în afară de ceea ce dumneata ştii deja. Sunt în căutarea unui compatriot de-al meu; ăsta ar fi primul punct. Şi presupun că eşti amestecat în decesul unui oarecare Johannes Brandt, cetăţean german; ăsta-i punctul doi.

— În ce calitate te interesează germanul suscitat?

— În calitate de protecţii, domnule Sakry Spat, Era cât pe ce să fiu strivit de el azi dimineaţă, apropiindu-mă de piscina de la *Oriental* şi unul dintre cei mai frumoşi pantaloni ai mei s-a pătat cu creierii individului. Fiind copoi prin vocaţie şi profesie, am început un fel de anchetă. Aceasta mi-a permis să aflu că dumneata te găseai în camera neamţului în momentul căderii sale. Nu mă îndoiesc că ai pile mai lungi decât ramificaţiile bulevardului Rama IV, dar nu cred că ar fi în interesul dumi tale ca afacerea să se lăţească.

Îi votez un surâs ferm ca sânii ultimei tale cuceriri, gagicuţa cu care ai ieşit sâmbăta trecută, aia care folosea cârjele deşi avea cocoaşă.

— Contez pe dumneata să-mi trezeşti camaradul, zic, arătându-l pe Bérurier, catalepsia nu-i sportul său preferat.

Sakry Spat nu răspunde. Pare să mediteze.

— De fapt ce aştepţi de la mine? termină prin a mă întreba.

— Tocmai ţi-am spus: să-l trezeşti pe acest gentleman, a trecut deja ora când trebuia să-şi ia pilula anticoncepţională şi chestia devine riscantă.

— Apoi?

— Aş vrea să-ţi propun o alianţă.

— Adevărat?

— Dumneata mă ajuţi să-l găsesc pe omul meu iar eu uit vizita dumitale la Dl. Brandt.

— Şi după dumneata, ce s-ar întâmpla dacă n-ai uita

aşa-zisa vizită la neamţul dumitale?

— S-ar întâmpla că guvernul german va fi informat oficial de către al meu, iar acesta îl va informa pe al dumitale. Mă urmăreşti cu atenţie, sper. Dacă e să cred ultimele buletine de ştiri internaţionale, sunt pe punctul de a încheia o mare afacere cu bătaie lungă şi beneficii reciproce Germania Federală şi Thailanda. Bangkokul va fi deci obligat să dea satisfacţie Bonnului, producându-ţi oarecari neplăceri, pentru a avea aerul că face curăţenie.

Or un om atât de ocupat ca dumneata nu apreciază hărţuiala, fie ea şi de complezenţă. Mă înşel?

Îşi scoate şapca şi-şi masează fruntea. Apoi clatină capul.

— Asupra câtorva puncte, da, te înşeli, zice.

— Pot să ştiu care?

— Mai întâi, adevărul spuselor dumitale. Inventezi că m-aş fi găsit în camera neamţului în momentul când s-a sinucis.

Apasă ironic pe cuvântul sinucis, din evidentă fanfaronadă.

— Nu domnule Sakry Spat. Azi dimineaţă încă ignoram existenţa dumitale. Martori te-au văzut ieşind din camera în chestie şi graţie lor te-am găsit.

— Va trebui să produci în justiţie aceşti martori, ripostează negustorul de ambalaje-cadou pentru mama-mare, ajustându-şi pe scăfârlie strania sa tichie.

— Îi voi chema.

Ei, aici începe distracţia: imaginează-ţi că mă apucă de braţ, familiar. Arătăm ca doi italieni care trăncănesc prieteneşte seara, într-o periferie din Napoli. Mă conduce către fundul antrepozitului. Dă un ordin. Un gorobete se repede să ridice capacul unui sicriu amărât de şomer.

Privesc interiorul. Cutiuţa este ocupată de corpul unuia dintre băieţii de etaj care mă informaseră azi dimineaţă. Individul ridică apoi capacul sicriului vecin şi găsesc acolo ceea ce mă aşteptam să văd: carcasa celui de-al doilea servitor.

Bun, foarte bine, îmi păstrez calmul.

Hotărât, reputaţia lui Sakry Spat nu-i exagerată. Altfel fiind spus, sunt în găleată până peste gât. Şi într-atât de adânc încât, dacă s-ar obosi cineva să mă scoată, i-ar trebui o platformă de foraj marin.

Va trebui să joc foarte strâns, compresat. Se cam împute, vremea. Şi cu toate astea nu-i încă sezonul ploilor în Thailanda!

Din curiozitate apuc încheietura băiatului de etaj.

Pârâie. E şi el în catalepsie. Dintr-odată, această constatare mă încurajează. Ea dovedeşte că sieur Sakry Spat ezită să elimine total.

— Nu, nu, nu-i încă mort, confirmă el descoperirea mea. Va muri mai târziu, mai departe şi altminteri, ca şi prietenul dumitale şi… ca şi dumneata.

Îmi reia braţul.

— Eşti isteţ franţuzule, îţi voi acorda o favoare: aceea de a-ţi alege sicriul.

Sakry Spat mă constrânge să trec în revistă cele mai bune produse ale sale.

— Ce impresie îţi face ăsta, lăcuit în negru şi auriu, domnule San-Antonio?

— O adevărată minune, zic, dar n-aş vrea să abuzez.

— Vai dar defel: încearcă-l dacă vrei.

— Fără supărare, deşi e decapotabil, prefer, poate din obişnuinţă, un Renault.

Sakry Spat îşi pocneşte degetele şi emite un ordin strident ca un ţipăt de pasăre migratoare.

Gagica se repede asupra mea. Mă pregătesc să-i pocnesc mutra cu cotul, prea-i urâtă: dar are o eschivă pivotantă şi foarte joasă. Simt o înţepătură în burtă.

Îmi reped mâna către buric, care reprezintă centrul geografic, nu al lumii, ca pentru mulţi alţii, ci al satisfacţiei mele de a exista.

Mai apuc să văd că şobolanca ţine în labe un instrument terminat cu un ac scurt; chestia seamănă cu o seringă foarte compactă.

Onorabilul Santandetonio ştie că a încurcat-o şi că e prea târziu să încerce indiferent ce, înţepeneala e subită şi

se propagă în mine cum se întinde cerneala pe sugativă. Repede şi bine. Mă îngheaţă, mă pietrifică…

Doi zbiri vin să mă prindă, într-un nor polar.

Mă regăsesc la orizontală.

Levitaţie? Etajele pline de coşciuge se întrepătrund sub ochii mei.

Sunt introdus într-un ambalaj mângâietor de mătase galbenă.

Pe curând, băieţi!

PARTEA A DOUA
LA VÂNĂTOARE

11

Gânduri tulburi, ca după o beţie în care ai amestecat whisky falsificat în Siria cu vin falsificat în Italia şi bere tratată cu detergent specialitate românească, se spune, pentru a obţine o spumă gen Tuborg, gânduri tulburi îmi semnalează că, totuşi, nu mi-am înghiţit certificatul de naştere.

Nu v-aş putea spune de ce, dar primele chestii care-mi vin în minte sunt legate de un fost coleg de şcoală, un dobitoc pe care-l chema Victor numai-ştiu-cum, unul care era capabil să povestească istorii porcoase de care s-ar fi ruşinat o crâşmă plină de camionagii flamanzi şi care-şi începea, invariabil, aiurelile cu întrebarea: „vrei să te fac să mori de râs?” Mă gândesc deci, la boul ăsta de care uitasem de mult, la buzele lui slinoase, potrivite mai curând pentru degustarea vinurilor Côtes du Rhône decât a pisicilor domestice.

Subconştientul meu disipează treptat această evocare. Fostul amic îmi devine tot mai îndepărtat, până la a se topi total, într-un trecut incert.

Când ţi-au râncezit circumvoluţiunile cutiei craninene, e simţi abandonat celor mai buimace fantasmagorii. Devii oricine şi orice: marele Leo Ferré, tratatul de la Viena, săpun de hotel cu păr străin în spuma coagulată.

Mă agăţ de marginile lădoiului tapisat cu mătase galbenă, până reuşesc poziţia – superbă pentru că e vie – a statului în cur.

Din care poziţie, constat că mă aflu într-un dormitor de morţi. Nu un cimitir şi nicio morgă: nu-i pot zice decât dormitor.

Patru sicrie într-o cameră zugrăvită în alb (de Pisa, bineînţeles), cu capacele corect sprijinite pe marginea fiecăruia.

Şi Bérurier se trezise. Abrutizat, râgâitor, băşinos, înghiţindu-şi cu eforturi mucii abundenţi. Probabil că ce mi-a alungat ultimele amorţeli au fost horcăielile lui. Dac-o mai ţine aşa, pariez că-i explodează carcasa, iubitului de el. Are ochii injectaţi de sânge. Mă vede, ar vrea să-mi vorbească, dar nu poate încă şi-mi adresează o mimică violentă care s-ar putea traduce prin: „Cum îţi place căcănăria, paştele mamelor lor de putori!”

Cât îi priveşte pe cei doi servitori ai hotelului, probabil că-şi consumaseră raţia mult înaintea noastră: ieşiseră din coşciuge şi aşteptau, fatalişti, cu labele încrucişate în poziţia croitorului, rezemaţi de peretele alb.

Privesc încăperea mai atent, ceea ce-mi permite să constat două lucruri: fereastra a fost zidită cu cărămizi solid betonate şi poarta este prevăzută cu un blindaj. Lipsa unei clanţe pe dinăuntru mă lasă să cred că blindajul e bine garnisit cu zăvoare, pe dinafară.

Expediez un zâmbet către cei doi gagii, încă îmbrăcaţi în valeţi de etaj: haină reiată, pantalon negru, cămaşă albă (ca zăpada). Obţin, în schimb, zâmbetele lor slugarnice.

— Ce vi s-a întâmplat, dragi prieteni? întreb.

Cel ce vorbeşte mai puţin prost englezeşte îmi explică:

— Ni s-a telefonat să coborâm urgent la călcătorie. Acolo ne aşteaptă o fată. Ne-a înţepat cu o seringă. După care nu mai ştim nimic.

— Şi tu Grasule? continuu, cum s-a operat kidnappingul tău?

Majestatea Sa se smulge din sarcofag să se mai dezmorţească.

— Cum ieşeam din oţel, îmi explică vehementul personaj, mă agăţă o surioară care-mi ghicise, parcă-n pantaloni. Că una, că alta, cică are maşina parcată alături şi-n maşină o fătucă toată numai craci şi ţâţe, goală puşcă şi gata să facă amor la un preţ dă dumping. În starea în care eram, n-aş fi refuza’ nici măca’ o blenoragie. Hai să rizic o privire, mi-am zis. Mă sui în maşină, un soi dă

furgonetă şi, pă post dă plăcerile cărnii, simţ că dumpingista mi-a înţepa' buca dreaptă cu ceva ascuţit şi subţire. Am adormit stantaneu ca un nea beşleagă.

— Metodă simplă şi rapidă, eşti de acord?

Ce să-i răspund? Tac. De undeva, de afară, la oarece depărtare, se aud împuşcături. Calibru mare. Deşi fereastra e zidită, zgomotul detunăturilor face să vibreze capacele sicrielor noastre.

— A-ncepu' războiu'? se miră Matahala.

— Tot ce se poate.

Bubuielile sunt rare, uneori dublate de aceeaşi ţeava, după care urmează momente de linişte.

— Asta seamănă mai degrabă a partidă de vânătoare, diagnostichez.

— Că' ţi-e ceasu'? întrebă Alexandre-Benoît. Întrebare de o sută douăzeci şi cinci de franci. Mă zgâiesc la elveţianul meu: îmi propune ora trei. Dar ce fel de trei? În nocturnă sau după-amiază?

Mă simt sfârşit în asemenea hal încât prefer să optez Pentru după amiază. De altminteri nu se vânează noaptea.

Stăpânit de o stare asemănătoare, Mamutul declară;

— Şefu', am crampe, cârcei şi junghiuri din călcâie până-n tigvă.

Constat că, deşi drogurile sunt teoretic tranchilizante, posed şi eu tot tacâmul pe care-l acuză distinsul meu subaltern.

Mă screm să-i povestesc ultima întrevedere cu Sakry Spat.

— Băi frate-miu, coloranţii ăştia are to' felu' dă combinaţii contra la care noi nu 'stem armat să luptăm, zice Grasu. Înţepăturile care te bagă-n cataplasmie, mumiile inoptizante, coştiugele ăştea dă voiaj biznesclas, ăştea le chestii necunoscute pă malurili Senei.

Clatin capul şi-mi palpez şoseta, operaţii necontradictorii.

Cât mi-o mai fi rămas, nealterată, din materia cenuşie, pare să fie în cutiuţa de origine şi, în şosetă, pot pipăi cuţitul ascuţit de Grăsan. Dacă mister Sakry Spat ne-

o fi perchiziţionat, a făcut-o superficial. Prezenţa lamei tăioase mă încurajază.

Cartezian din născare, raţionez că, mai devreme sau mai târziu cineva va veni să ne viziteze şi că atunci va suna ceasul marilor decizii.

Timpul trece. Bubuielile au încetat.

E cald.

*

* *

Abia la şapte uşa se deschide şi intră cineva Erau doi. Doi galbeni ca două lămâi proaspete. Primul are umărul strâns în breteaua unei mitraliere. Îşi ţine arma pe lateral-dreapta cu ţeava ţintită către noi, gata de tras. Celălalt strânge cu amândouă mâinile, un bici.

— Stand up! urlă mitraliorul. Numărul doi lansează biciul, care se deşiră pe podele ca o reptilă de piele (bravo, asta zic şi eu comparaţie!). Un adevărat dresor, trosneşte biciul zbierând ceva care, pe limba lui păsărească, trebuie să însemne „Drepţi”. Ascultători ca leii dresaţi, luăm poziţia verticală şi ne pregătim să sărim prin cerc.

Tipul execută o uşoară mişcare semicirculară şi acţionează biciul în direcţia mea. Cureaua se înfăşoară în jurul gâtului meu înainte să fi înţeles ce se pregăteşte.

Încântător. Mi-e greu să-mi înghit saliva. Totuşi biciul nu-i strâns cât să-mi taie respiraţia.

După reuşita cow-boyască, găinarul începe să mă tragă ca pe-o mănuşă (sau, mai exact ca pe-o vacă pe care-o duci la târg). Pun o mână pe curea, încercând să mai slăbesc strânsoarea, dar derbedeul trage cu aplicaţie exersată şi mă aduce în pragul strangulării.

Aproape vânăt, sunt scos pe culoar. Tipul cu arma în bandulieră reîncuie uşa după noi.

Pe culoarul în chestiune mai văd şi alte uşi: toate sunt prevăzute cu zăvoare impozante (două de fiecare uşă). Nu numai că locul seamănă cu o temniţă, dar se poate spune şi mai mult: mi se par întrunite toate

condiţiile să fie. Într-adevăr, o puşcărie.

La extremitatea culoarului de care-ţi vorbesc, aşezat pe un taburet de bambus, încă o gorilă locală, (adică mic la trup dar mare-n faptă) ţine o mitralieră pe genunchi. Are o mutră de ucigaş cu vocaţie şi mestecă nu se ştie ce, poate chewing-gum: civilizaţia (mai ales yankeie), pătrunzând în colţurile cele mai îndepărtate ale lumii.

Este de neîndiguit, civilizaţia. Uitaţi-vă numai în ce manieră rapidă şi briliantă sare etapele. Trecem ca vântul de la prezervativ la chewing-gum şi nimerim în pilulă. Chiar şi în cele mai prăpădite regiuni, până şi acolo unde poştaşul nu face nici măcar două distribuiri pe zi. Pilulă, penicilină, sterilet, tartine cu hormoni, totul se bălăngăne către progres.

Paznicul cu mitraliera ne priveşte trecând, cu indiferenţă. Galbenii sunt, din punct de vedere indiferenţă, mult mai impresionanţi decât englezii. Asta le vine de la ochi. Nu-i folosesc decât pentru a nu-şi turna ceaiul pe lângă ceaşcă, dar au ochi. Nu poţi citi nimic în ei, însă pupilele sunt plasate la locul lor. E drept că un gentleman care respectă tradiţia british pare un manechin cu ochi de sticlă, dar tot e mai bine decât fără ochi deloc. Deşi încep să mă întreb ce-i preferabil? Să ai ochi şi să fie goi, sau să nu-i ai dar să fie plini? Galbenii par să nu aibă dar privirile lor sunt pline-ochi.

Van-Gogh avea ochi dar o singură ureche. Chestia era lipsită de importanţă, oricum, având în vedere că nu purta ochelari.

Constat că, laţ la gât şi mitralieră-n spate, nu mă pot împiedica să bat câmpii…

Deci părăsim culoarul şi ieşim. Văzută din exterior, închisoarea este o clădire lungă şi joasă, situată la câteva sute de metri de o superbă reşedinţă de tip colonial, ridicată în plin câmp. Terenul este mai degrabă dezolant, cu pădurici de cocotieri strâmbi şi dâmbuleţe nisipoase acoperite de plante sărace, un fel de tufişuri spinoase.

Dimpotrivă, casa stăpânilor este înconjurată de o grădină luxuriantă, udată din belşug. Aici cresc flori

rarisime mai dese decât, în spatele casei tale, urzicile. Pe o esplanadă de arbori uriaşi aşteaptă mai multe *Land Roveruri*. În interiorul cărora sunt ordonat agăţate puşti de vânătoare cu lunetă. Numeroşi boy, (numiţi aşa încă de pe timpul colonialismului) vin şi pleacă. (Dacă vin trebuie neapărat să şi plece, nu?). Par teribil de preocupaţi. Din interiorul casei se aud frânturi de voci, râsete şi clinchete de pahare. Un biet pian obsedant, martirizat de un amator încăpăţânat, tentează un fel de marş, de zece ori întrerupt şi de zece ori reluat din acelaşi punct. Pianistul se tot poticneşte, ca un jocheu care nu reuşeşte să sară obstacolul, în cazul de faţă un şi bemol galvanizant, încârligat cu un de major triumfalist.

Sunt condus, cu biciul la gât şi ţeava puştii mitraliere între omoplaţi, către o intrare laterală.

În coşmelia ultraluxoasă e hărmălaia dracului, mai ceva decât într-o crâşmă care-ar găzdui banchetul unor engrosişti de jamboane afumate care reuşiseră, deja, să biberoneze cât nişte popi scăpaţi din postul mare: tot vinul de împărtăşanie pentru Paşti, Crăciun şi alte sărbători adiacente.

Animalul cu biciuşca mă târăşte către o scară garnisită cu catifea purpurie şi mă obligă să urc circa unsprezece trepte. La *first floor*, trage de o draperie şi mă pomenesc într-un atelier de pictor, o cameră vastă în care au fost înghesuite şevalete, pânze, borcane cu pensule şi vopsele, mă rog, tot ce defineşte astfel de încăperi. O mare parte din plafon e din sticlă groasă, prevăzută cu storuri orientabile. În centrul atelierului, un bărbat în picioare, paletă în mână, în faţa unui şevalet pe care cremaliere aurite fixează o pânză de proporţii mai mult decât respectabile.

Pictorul?

Trebuie să fi trecut cel puţin cincizeci de ani de când şi-a dezvirginat primul model. Părul ras nu-l recomandă drept membru al confreriei artiştilor, aceştia din urmă legitimându-se, de obicei, cu laţe lungi şi nespălate. E, probabil gol, într-un halat de baie alb, proaspăt mâzgălit

fără talent. Pictează scoţând limba, teribil de concentrat pe tuşa de culoare de mărimea unui găinaţ de curcă flămândă cu care înnobilează pânza pentru veşnicie.

Odată produs acest intens efort cerebral, se dă înapoi un pas, închide un ochi, aprobă cu un mârâit, apoi depune paleta pe o consolă.

Vizibil epuizat se trânteşte pe un taburet pivotant şi continuă să examineze pânza.

— Cred că nu-i rău defel, zice el în germană. (Eu însumi vorbesc lamentabil acest dialect oribil, numai că trebuie să mă descurc, nu?)

— Pot să admir? articulez, deşi cureaua biciului continuă să mă sufoce.

Situaţie aiuritoare: eu, prizonier tras cu lesa în preajma acestui subprodus teutonic, ras în cap şi cvasi gol la şevalet; şi tot eu cerând să văd producţia plastică a energumenului.

Îmi dăruieşte un surâs plin de aur 18 carate şi-mi răspunde că desigur.

Mă apropii. Dresorul vrea să se interpună, dar scalpatul îi ordonă să şi-o frece-n altă parte.

Descopăr o operă cu adevărat insolită, demnă de artist, de loc şi circumstanţe. Treaba reprezintă un drum pe vreme furtunoasă, pe care l-ai jura un Vlaminck: casă cenuşie cu acoperiş de stuf, copaci ca nişte torţe, cerul foarte aproape de acoperiş, drumul prăfuit iluminat convulsiv de fulgere… Şi deasupra acestui peisaj: un robinet. Un robinet mare de alamă, pimpant, strălucind din toată vopseaua proaspăt aplicată. Maschează o parte din casă. din copaci, de drum…

— Formidabil, exclam, cu deplină sinceritate, sunteţi suprarealist?

Pictorul…

Stai aşa, nu ţi l-am descris suficient. Ţi-am spus doar că are capul ras. e prea sumar. Adaugă că este atletic. Că are ochii de o limpezime stranie. Cu braţele împădurite de floci blonzulii şi pieptul idem. Pielea rozalie. Dinţi de aur, cum sugeram deja mai sus. Ce-ar mai fi? Ei nu, cred că-ţi

ajunge, dacă vrei detalii suplimentare scrie-mi adăugând şi un plic timbrat, pe adresa ta, îţi trimit fotografia personajului.

— Dacă e să fim exacţi, îmi răspunde artistul, sunt inventatorul unei şcoli cu totul noi: post-suprasuprarealismul.

— Pe care-l definiţi cum, scumpe maestre?

— Plecând de la o lucrare impresionistă sau fauvistă, eu realizez o operă suprasuprarealistă. Munca mea e complementară. Complementară dar determinantă. Să luăm, de pildă, acest Vlaminck...

— O foarte bună reproducere, zic. Neică halat ridică şi agită braţele.

— Eşti ignorant sau eşti căzut în cap? Nu-ţi dai seama că e autentic? Eu nu lucrez decât pe pânze originale, bătrâne. Cum aş putea spera o posteritate semnificativă pentru operele mele dacă m-aş realiza pe reproduceri, hai să fim serioşi!

Simt că braţele-mi cad mai jos decât călcâiele. Pictează pe pânze originale! Ai citit corect ce-am scris, tăntălăule? Ai citit cu atenţie, eşti în stare să realizezi enormitatea chestiei, da sau nu?

— Şi pictezi mult, maestre?

— Foarte puţin, dar regulat. Nu mai mult de cinci, şase tuşe pe zi. Te-ar interesa să vezi şi alte lucrări?

— Mai e vorbă?

— Uite, am aici un Gauguin care mă încântă.

Se duce să întoarcă o pânză pedepsită să stea cu faţa la perete. Reprezintă tahitiene, îţi dai seama, cum era să rateze bietul Gauguin asemenea subiect, el care a făcut pentru Clubul Mediteraneean, mai mult decât Dl. Frigano[5] însuşi!

Două fete încântătoare în pareo verde şi galben. Deasupra, enorm, omul nostru a pictat un flacon de bronzol.

— Ce părere ai?

---

5 Patronul fondator al unuia din cele mai celebre cluburi de vacanţe exotice. (N.T.)

— Fantastic! răspund în franţuzeşte şi nu în americăneşte, cum ar fi trebuit s-o fac, confruntat cu kitchul secolului.

— Aşteaptă, aşteaptă, nu mişca. Vreau să vezi acest mic Renoir.

Se agită, alege o pânză dintr-o grămadă şi mi-o flutură sub ochi. E vorba de un peisaj delicat, o livadă înflorită. Creatorul post-suprasuprarealismului a pictat pe opera în chestiune o conservă de suc de tomate de mare efect, eticheta fiind redactată în caractere gotice.

— Elocvent, nu-i aşa?

— Spune totul, conviu.

În vârtejul entuziasmului său, mai am dreptul la un Cézanne agrementat cu o maşină de scris: un Sistey, malurile Senei, pe jumătate înghiţit de o cască de motociclist: un Seurat băgat la grămadă, deşi aparţine divizionismului, pe care această Gaură-de-Cur-de-Neamţ de rahat a distrus-o total împopoţonând-o cu un aparat telefonic de un roşu violent.

— Arta dumitale trebuie să te coste foarte scump? observ.

— Adevărat, sunt obligat să consacru averi incalculabile acestei întreprinderi vizionare.

— Sper că, slavă Domnului, posezi averile necesare?

— Le câştig, amice, le câştig.

— Ţi-ai făcut situaţia în industrie?

— Ferească Dumnezeu!

— În import-export? Chestionarul meu pare să-l amuze. Desface poala halatului şi începe să-şi mângâie scula, la prima vedere o chestioară neglijabilă, dar nu mă pronunţ niciodată în afacerile astea dacă nu le-am dimensionat în acţiune.

Uneori ai surprize cu Mister James. Vezi câte unul ca o moluscă chircită, deloc apetisantă, dar care, luată în antrepriză de o mână expertă, devine pimpantă şi agresivă ca o goeletă nouă, pregătită să pornească pe mare şi să înfrunte toate furtunile. Între altele fie zis, dimensiunile bărbăţiei acestui geniu al post-suprasuprarealismului nu

mă interesează peste măsură. Nu-i de resortul meu. Deci şi-a desfăcut halatul şi-a scărpinat chmilblickul şi iată-l că-mi răspunde:

— Într-o oarecare măsură import produse care, fără a fi reexportate, nu sunt consumate, ca să zic aşa, de populaţia thailandeză.

— E o şaradă?

— Dacă te amuză, să zicem că da.

— Lasă-mă să ghicesc…

Caut, îmi concentrez potenţialul de sagacitate. Când acesta ajunge la nivelul maxim, gata să dea pe dinafară, zic:

— Nu te ocupi cumva cu organizarea de safariuri? I-am luat maul.

— Sakry Spat ţi-a vorbit de mine?

— Niciun cuvânt; dar am auzit o serie de detonaţii revelatoare. Exploatezi un teren de vânătoare?

— Ai nimerit în plin.

— Şi aduci vânat din alte ţări, vietăţi pe care vânătorii veniţi de aiurea se amuză să-l masacreze, de unde noţiunea de export?

— Ai pătruns admirabil miezul afacerii, bătrâne.

Îşi curăţă pensula în terebentină (sper că se scrie aşa, porcăria asta? Oricum, te fac atent că editorul meu angajează numai corectori de mâna întâi. Sper că sunt plătiţi la justa lor valoare).

— Sakry Spat mi-a spus că eşti franţuz?

— Din pivniţă până în pod, domnule dragă.

— Curcan?

— Chiar cu pene de comisar-şef.

— Deci băgător de nas în ciorbele altora?

— Face parte din vocaţie.

— Care va să zică jenant.

— Depinde pentru cine. În general, oamenii pe care-i jenez eu au activităţi care deranjează, ele înşile, contemporanii noştri.

Pictorul se duce să-şi spele deştele într-o chiuvetă. Şi le lustruieşte cu praf Nabab. Când mâinile sale au

redevenit labe de intelectual, îşi scoate halatul, îşi pune un costum de baie şi se-ntoarce către mine.

— Atunci hai să mergem la domnii care ne aşteaptă.

— Ce fel de domni?

— Clienţii mei momentani.

Îl urmez fără alte alea. „Fără alte alea” este o expresie obişnuită care înseamnă „fără ceremonie, simplu, fără fasoane”.

*

* *

La parter, tapajul pare să se fi lăţit. Cântece, râgâieli, pianotaje…

Stăpânul locurilor descinde într-un salon mobilat stil veche colonie: fotolii de răchită cu spătare gigantice în formă de petale de orhidee, mese de bambus, tapiserii brodate, câţiva Buddha de bronz şi alţii de lemn aurit. Un pian (ne colonial), covoare, chestii, trestii, socoteli, restul şi toate bibilurile pe care ţi le mai doreşti! Ai damblaua să afli mereu mai mult decât strictul necesar. Te-ai deprins cu chestii migălite, cauţi nod în papură, vrei să ţi se servească totul rumegat gata. Uite unde duce: *El împinse uşa şi intră*. Odată intrat, încep nenorocirile scriitorului, cumpărătorul cărţii ţine neapărat să copuleze cu tradiţii literare: Zola cu cracul ridicat. Gorgon-Zola! Fratele Hogo! Balzac oo-o. Tartină de alifie. Descriptiv, campo-fran. Spre redactare: *descrieţi salonul în care a intrat acest Antonio şi oaspeţii care se găsesc acolo*. Oaspeţii care se găsesc acolo?

Beţi cui ca nişte hamali la sfârşitul zilei. Nu-s decât trei dar zbiară cât douăzeci. Trei babalâci, sau pe aproape: să zicem câte şaizeci bătuţi pe muchie, totalul vârstei şeptelului ridicându-se clar peste cota de 180. Dar, atenţie, zdraveni! Bătăioşi. Ficatul, no problem! Schnaps, bere, whisky, vin de Rin. Achtung, prosit! În sănătatea ta, Hans! Otto, Étienne. Mutre decise la tot şi la toate.

La sosirea gazdei, se mai potolesc şi salută. Dar ştii cum? N-ai să mă crezi! Ghiceşti? Ei bine, fraţilor: à la nazi:

Heil Hitler. Şi excrementul ăsta de vandal, pictorul post-suprasuprarealist le răspunde prompt şi idem.

În epoca noastră, *Heil Hitler!* Credeam că nu se mai aude aşa ceva decât în filme franţuzeşti de serie „B”. Cu Jules Dupont în rolul generalului neamţ.

— Bună vânătoarea azi, domnilor? întreabă în nemţească gotică tunsul, adresându-se cordial întregii adunări.

— Herr Gotter a ucis doi. răspunde cel mai borţos dintre ei, un chel căruia i-a mai rămas, totuşi, o coadă de păr blond-cenuşiu. Cât despre mine, am nimerit cu siguranţă unul, s-au găsit urme de sânge, dar mi-a scăpat, liebe Herr Hotik.

Herr Hotik, noul Magrite[6], îi adresează o privire încărcată de reproşuri amicale.

— Un ochitor ca dumneata, surprinzător… Mă mir Herr Hudy. Dar dumneavoastră, stimate Herr Karegeme?

— Am făcut rahatul praf, mârâie interpelatul, care se ţine cu greu pe picioare, proptit într-un Buddha.

— Ei bine, mâine va fi o zi plină, promite gazda.

— Sper să fie plină într-adevăr, pentru că la preţul safariului…

Herr Hotik se preface că nu observă proasta dispoziţie a clientului său.

— Mâine vă rezerv o surpriză, domnilor, declară el cu emfază (care pare să fie o veche prietenă a casei); veţi avea la dispoziţie doi francezi, dintre care iată-l aici pe cel mai tânăr; aş fi încântat să aflu părerea dumneavoastră, meinen Herren.

Cele trei capete pătrate se rotunjesc de încântare. Paharele par să fie împinse de resorturi către boturile lor rânjite.

— Wunderbar Herr Hotik! exclamă într-un singur glas. Vranţuz sehr, sehr gut!

Pictorul mă bate amical pe umăr şi mă desemnează peonului care ne urmase.

Am dreptul la cravata de piele ţintuită.

---

6 Celebru pictor suprarealist belgian. (n.t.)

Cu bici la gât şi şuturi în spate, sunt condus către temniţa pe care v-am mai descris-o odată.

12

Orice corp ocupă un loc în spaţiu. Această parte de spaţiu este volumul său…

Această definiţie din prima mea carte de geometrie îmi bântuie prin minte.

De ce naiba revin insistent în memorie tot felul de aiureli în momentele cele mai neprielnice? De fapt nici nu cred că există momente prielnice pentru reminiscenţe inutile. *Orice corp ocupă un loc în spaţiu…*

Evoc trupul unei arzoaice în compania căreia am petrecut ore fierbinţi. Apoi pe cel al alteia şi al unei a treia şi încă şi încă… Cohorta de ce numim în mod stupid, „cuceriri!” Ca şi cum cineva ar cuceri într-adevăr pe altcineva vreodată! Să fim serioşi. Sau „altcineva” te părăseşte într-o bună zi, sau vine ziua când, ineluctabil, părăseşti tu respectiva „altcineva”. Toate aceste trupuri de femei străbătute de fiorii poftelor, excitate, ondulatorii, lascive, gata să te strângă între pulpe mătăsoase, ofertante: aceste frumoase corpuri în călduri, adică îndrăgostite, (în cazul de faţă îndrăgostite de mine) mi se îngrămădesc în minte ca sardelele în cutie. Şi le evaluez „volumul”, adică porţiunea de spaţiu pe care o ocupă. Dumnezeule, pe toate astea le-am regulat eu? Această colină enormă? Acest munte de carne proaspătă? Acest masiv de femele cu sfârcuri obraznice şi cururi prodigioase? Cu pântece convulsive? M-am băgat şi mi-am depus icrele în toate aceste fiinţe, în prezent dispersate?

Mă cuprinde o melancolie de impotent. O melancolie de abandon, de renunţare definitivă.

Îmbrăţişând atâtea fete, credeam, fie şi pe termen scurt, cât dura coitul, că strâng în braţe tot universul? Posedându-le (ce eufemism), credeam că-mi posed propria viaţă, că sunt proprietarul ei de-fi-nitiv şi nu un locatar nesigur, ceea ce, de fapt, suntem cu toţii, în pieile noastre, pe o durată imprecisă.

Nu mi-a rămas niciuna dintre ele mie, marii lor iubiri. Au fost doar clipe, fugarele clipe fără nicio altă

semnificaţie decât scurgerea lor perpetuă.

— La ce te gândeşti? murmură Béru în liniştea stătută a nopţii.

Mi-e cald, am capul greu; mi-e foame şi sete, pentru că bravul Herr Hotik pare să fi decis, pentru noi, dietă integrală.

— Arunc o privire în trecutul meu, răspund.

— Atenţie s' n' t-alegi c-ulcior la ochi, ricanează Grasu, ăsta-i rizicu ăl mai baban când' te beleşti pân' gaura dă cheie a memoriei.

Aud gâlgâitul lung şi lugubru care-i cutremură maţele.

— 'R-ar a dracu' dă nenorociţi, mai veninoşi decă' pişatu' dă viperă. Să nu dea nimic dă băga' pe jgheab. Până şi-n Peninsula Gulag are dreptu oamenii la haleală.

Respiră adânc, un fel de a-şi umfla stomacul cu aer în lipsă de altceva mai substanţial.

— Trebuia să'neerci o lovitură dă forţă când' ierai cu marele pleşuv, reproşează Matahala.

— E greu să faci pe cow-boyul când ai ţeava de pistol mitralieră la nivelul celei de a cincea lombară.

— Ce-i povestea astea cu partida dă vânătoare dă care ziseşi cum că participaţionăm?

— M-aş mira să fie o chestie odihnitoare, băieţică. Probabil că ne vor face sau gonaci sau momeală pentru fiare sălbatice.

— Poa' c-ar fi o ocazie s-o ştergem?

— Poate…

Liniştea cade peste noi ca o pânză de cort prost ancorat.

Camarazii noştri thailandezi, cei doi băieţi de etaj, soilesc liniştiţi. Dar trebuie că gândesc totuşi, nu?

— În loc s' te zgâieşti la trecutu' tău, reia Divinul, mai bine direcţionează-ţi periscopu' către viitor, amice, că-n partea aia mergem!

Mereu pertinent, Obezul.

Viitorul! Ce poate reprezenta acesta în conjunctura dată?

— Ştii ce dorinţă obsedantă mă persecută?

— Să haleşti desigur!

— Nu: să mă-nsor cu Marie-Marie.

Ridică o sprânceană, ceea ce-i descoperă un ochi mare cât hubloul cabinei comandantului pachebotului *France*, după ce l-au reparat norvegienii, pe contul lor, de la chilă până-n gabie.

— Ţi s-a defectat rotiţele în bilă? O fată dulce care abia dac-a strâns un buchet dă nouăşpe anişori!

— E vârstă potrivită, nu?

— Să se mărite poa', da' nu cu o pereche dă ouă clocite. Mişto bezalianţă! Un tip care şi-a târât utilaju' pân' toate atelierili din Franţa şi Navara; domnu' nu-şi refuză nimic pen' satisfacerea lui! Douăjdă ani dă diferenţă! Ai citit asta în Laroussul medical, veneric anbulant ce eşti? Ţi-o zic dă la obraz că nu vreau să-mi văd nepoata văduvă în floarea vârstii! Să nu mai vorbim că ce fel dă material păduchios aduci în coşu matrimonial, hm?

Această preocupare sordidă, ţinând de o tradiţie depăşită, mă întoarce pe dos. Săracul unchi Béru! Tutore de şcoală veche, grijuliu s-o situeze pe pupila sa în sferele mirosind a parale, alături de un nume cu particulă.

— Vrei s-o măriţi cu unul din fiii contelui de Paris? Sau te-ar mulţumi descendenţa domnului Dassault?

— Măcar să se mărite c-un tip capab' să-i asigure cotidianu…

— O leafă de comisar special ţi se pare insuficientă?

— Fata asta are gusturi de lucs, dom'le comisar special. Asta nu-i o copiliţă s-o-nţoleşti la preţ redus. Polovărele tre' să fie dă la minimum Galeriile Lafayette. Şi încălţărili? Dă unde scoţi biştari pentru ultimu' răcnet dă modă semnat Louis Jourdan? Fustili dă la Ferdinand Céline. Bluzili dă la măicuţa Courège.

— În regulă, unchiule, să nu mai vorbim. Visam şi eu…

Urmează o linişte de cu totul altă calitate decât precedenta. Seamănă cu o pauză muzicală accidentată de note false scremute în creierul bérureean.

— Toate astea zind fise, are cârlig la tine, năroada. Nu-i în stare să scoată trei vorbe făr' să te amestece în conversaţiune, constată cu voce parcă îndulcită Majestatea Sa.

— Las-o baltă, bătrâne. Florile pe mormânt nu-s genul meu!

Întoarce cu hotărâre foaia:

— Toate câte le 'sei cât priveşte deferenţa dă vârstă, nu-i calamitos. Un vlăjgan trecut prin ciururi şi dârmoane face cât şapte cârlionţaţi cu caş la gură, băgători dă puţe espres…

— Nu-mi fă găuri inutile-n cap, Béru dragă, mi se-ntâmplă şi mie câteodată să bat câmpii.

— N-ai bătut niciun câmp. Te-nşeli, dacă crez că io nu te vreau dă ginere. Nici nu puteam închipui, io şi Bertha, ceva mai mişto, ca să zic aşa. Ne cunoaştem. Ştiu din esperienţă că eşti un bătăios, duci la tăvăleală pă cinstitelea, plin dă asentimente. Ce-i tre' mai mult copilei ca să se scalde-n fericire? O să aveţ copii biutifuli. Parcă-i văz pă ecran lat, dăscurcăreţi şi mintoşi, primii pă şcoală şi la cafteală! E urgent să treci pă la primărie, pretine, cu pisicuţa noastră. Dă când a început să aibă arsuri la curişor, se păstrează pen' tine. Nici n-a trecu' o săptămână dă când' vorbeam cu Berthy pă chestia asta…

Legănat de consimţământul eminentului meu coleg, simt că mă ia somnul.

Necazul e că suntem, deocamdată, în ghiarele unui nebun periculos şi că va trebui să ieşim basma curată fără să ne lăsăm prea jumuliţi, dacă vreau să-i ofer Marie-Mariei un logodnic în stare de funcţionare, fără reparaţii capitale.

Trăncăneala ne-a potolit foamea şi setea, agravându-le în acelaşi timp. Cerc vicios. Înghiţim în sec. Sete, foame, căldură. Şi mai parlamentăm despre căsătorie! Adevărul e că ce ne protejează pe noi, bărbaţii, este inconştienţa noastră.

Un soi de somn dubios ne cuprinde, până la urmă, ajutându-ne să trecem hopul prăpăstios în care ne aflăm.

*
* *

Ne smulge din starea asta un zgomot de paşi. Uşa se deschide cu scârţâieli şi se umple de slugoi înarmaţi.

Desăvârşesc trezirea noastră cu lovituri de bocanc atât în părţile moi, cât şi în părţile tari. Sus! Sus!

Ne ridicăm, pe cât de furioşi, pe atât de neputincioşi.

Herr Hotik ăsta nu duce lipsă de mână de lucru. Sunt pe puţin zece, înarmaţi cu bice plumbuite şi arme de calibre variate.

Aiuriţi de ameţeli dureroase, suntem împinşi afară. Pe culoar, caravanei noastre îi mai sunt aliniaţi doi galbeni îmbrăcaţi în şorturi zdrenţăroase şi suntem grăbiţi, cu şuturi şi pocneli, să ieşim din închisoare. Ceva în genul unui furgon celular staţionează în faţa clădirii. Un vehicul imens înzestrat cu grilaje solide între platformă şi cabină. Pictorul este aşezat pe locul şoferului, îmbrăcat într-un elegant costum de pânză maronie. Pe cap are o caschetă vagamente militară. Fumează o pipă bavareză, din porţelan pictat cu, după câte mi se pare, portretul lui Otto Bismark în mare uniformă prusacă. Din fundul marelui cancelar iese fum de Amsterdamer; cunosc bine mirosul.

Gărzile ne fac vânt între gratiile din spatele vehiculului. Nicio bancă, nicio bară de susţinere, trebuie să faci echilibristică pe propriile picioare, dacă nu vrei să te dai cu capul de pereţi la curbe. Uşile se închid şi sunt asigurate cu un impozant sistem de încuietori. După care gorilele se bulucesc într-un *Jeep* şi pornesc în urma noastră.

Convoiul ocoleşte casa „pictorului”, pe o alee care iese din grădină. În curând ajungem la un grilaj înalt în care se cască altă ieşire. Cele două vehicule trec poarta manevrată de un gardian înarmat.

Ne înscriem şi ne aşternem la drum pustiu, arid, presărat cu arbori mărunţi, cu arbuşti stufoşi şi nenumărate hârtoape. Observ că grilajul împrejmuitor

proprietăţii continuă cât vezi cu ochii, pe foarte multe hectare.

Încerc să ajung, clătinându-mă pe picioare, cât mai aproape de cabina vehiculului.

— Este indiscret să vă întreb unde mergem, Herr Hotik? chestionez printre gratii.

Se întoarce pe jumătate, îşi scoate muştiucul lui Bismark din gură şi-mi zâmbeşte.

— Ai toate drepturile unui invitat la petrecere, zice. Unde vă ducem? Nu prea departe. Vă ducem către centrul terenului de vânătoare.

— Şi tot terenul este înconjurat cu grilajul pe care-l văd?

— Bine înţeles.

— Atunci acest teren de vânătoare e, în realitate, o rezervaţie, din moment ce vânatul nu poate ieşi.

Inventatorul post-suprasuprarealismului îmi concede:

— Da, aşa-i, e o rezervaţie.

— Şi ce animale se vânează aici?

Îşi mângâie pipa cu toată dragostea cuvenită personajului istoric care o înnobilează.

— Oameni, răspunde Hotik cu nonşalanţă.

O hurducăială imprevizibilă a maşinii mă proiectează către cei doi galbeni. Încerc să reprim damful de greaţă care ţâşneşte din maţele goale şi-mi alterează elocuţiunea.

Restabilesc un echilibru aproximativ şi revin la interlocutorul meu.

— Oameni? Ce înţelegeţi prin asta?

— Este vânatul idealul, visul de aur al adevăratului vânător. La noi, în Vaterland, există încă mulţi nostalgici care se dau în vânt să omoare un om. Să ocheşti pieptul unui bărbat viguros, să reuşeşti un glonţ între ochii unuia care pricepe ce se întâmplă, mi se pare mult mai excitant decât să omori o capră sălbatică. Marketingistul meu este obligat să dea numere de ordine şi termene de aşteptare clienţilor, asaltat de cereri plătite anticipat.

Această revelaţie buimăcitoare îmi întunecă minţile. Dintr-odată simt concret că cineva încearcă să

confecţioneze o maioneză cu materia mea cenuşie. Totul mi se răvăşeşte în tărtăcuţă şi devine cleios. Safari uman! Herr Hotik organizează vânători de oameni. Şi preşedinţi de societăţi cotate în bursă, directori generali respectabili, persoane bine crescute care cântă la pian în familie, fac donaţii pentru Crucea Roşie, votează democrat-creştin, rulează în Mercedes 600, domni cu părul alb. supravieţuitori ai cataclismului din anii ’40, se prezintă, înarmaţi cu puşti preţioase, dotate cu lunetă, pentru a omorî alţi oameni.

— Şi unde găsiţi vântul? mai reuşesc să bâlbâi.

— Nimic mai simplu decât asta, aici, dragul meu. În fiecare zi, din Cambodgia sau Vietnam fug tot felul de amărâţi care caută refugiu în Thailanda. Autorităţile au luat şi iau măsuri de refulare, migraţiile astea necontrolate au devenit o adevărată invazie. Excelentul meu amic Sakry Spat a organizat o mică echipă specializată în recuperarea unora dintre ei: oameni în perfectă stare de sănătate, capabili să fugă şi să ţipe pentru a stimula apetitul, clienţilor mei vânători. Moartea lor este nulă şi neavenită. Cine crezi că ţine socoteala unor prăpădiţi de emigranţi clandestini, fără ţară şi fără identitate?

— Superior gândit şi organizat, complimentez.

— Nu-i aşa?

— Trebuie să înţeleg că amicul meu şi cu mine facem parte din vânatul rezervat partidei de astăzi?

— Vai, da, prietene. Nu pot refuza acest serviciu lui Sakry Spat, care a hotărât să vă desfiinţeze; În plus, constituiţi o ofertă excepţională. Este prima dată că ofer vânat alb. Cei trei clienţi ai mei nu-şi mai încap în piele. Judecă şi dumneata: ce albi? Franţuji! Îţi dai seama ce baftă pe ei!

— Îmi dau perfect de bine, seama, Herr Hotik. Dacă nu exagerez cu indiscreţia: e scump un safari pe terenurile dumitale?

— O sută de mii de mărci bucata pusă jos. Fluier.

— Nu te-ncurci cu mărunţişuri!

— Pânzele de maeştri au ajuns la preţuri

vertiginoase, pledează artistul.

— Adevărat. Bănuiesc că, la preţul ăsta, vânătorul are dreptul şi la o mică amintire în formă de cap împăiat?

— Îţi place umorul negru, zice Hotik, împrăştiind un norişor aromat tras din pipă. Nu, aici nu există trofee, ajung senzaţiile îmbătătoare ale vânătorii.

— Nu se-ntâmplă niciodată ca vânatul să scape din rezervaţie?

Izbucneşte în râs.

— Cum crezi c-ar fi posibil? Teritoriul meu este înconjurat de un gard metalic înalt de trei metri şi electrificat. Voltajul care trece prin grilaj ar trăsni un elefant. Informez vânatul înainte de a-i da drumul, altminteri i-am găsi pe toţi lipiţi de fierăriile gardului. Unii, totuşi, de regulă uşor răniţii, îşi asumă, cu inconştienţă, riscul. Se electrocutează şi asta-i tot.

— Întreprinderea dumitale îmi pare impecabil concepută.

— Noi, germanii, suntem metodici: perfecţionişti. Ascultă, îmi eşti simpatic, aşadar îţi dau un sfat: când te vor găsi câinii, nu încerca să te ascunzi, ci dimpotrivă: ieşi cât mai repede în teren descoperit. În felul ăsta poţi fi împuşcat fără suferinţă, clienţii mei sunt trăgători excelenţi.

— Mersi, fac, eşti un adevărat tată pentru mine.

— Să zicem prieten, rectifică Herr Hotik. Ei bine, iată-vă ajunşi. Încântat de cunoştinţă, domnule dragă.

Şi-mi adresează, cu mâna, un mic salut cordial.

13

A fost odată ca niciodată…

Un ficat, doi rinichi, trei motive să înghiţi pilule Contrex.

Am fost odată ca niciodată, Bérurier şi eu. Odată ca niciodată într-o situaţie aiuritor de bizară, plantaţi în compania a patru galbeni mici, pricăjiţi şi uluiţi, într-o savană pierdută la capătul lumii. Înconjuraţi de tufişuri usturătoare, pline de spini, la capătul pământului sterp, căldurii insuportabile şi o pădure de cocotieri buni de pozat în pliante turistice.

După ce-am fost aruncaţi ca nişte mărfuri depreciate din cuşca pe roate, vehiculul a plecat hurducându-se şi ridicând nori de praf oarecum aurii…

Iată-ne livraţi sadismului a trei ultrabogătani puşi pe petrecere: deveniţi ţinte. Nici mai mult, nici mai puţin: şase ţinte. Vai de oasele noastre! Nenorocit sfârşit de vieţi şi cariere! Şi când te gândeşti că pentru a dovedi iscusinţa acestor vânători pătimaşi, erau la fel de bune câteva sticle goale! Ei bine, nu: domniile lor plătesc o sută de mii de mărci, deci, aproape douăzeci şi cinci de milioane franci vechi, la cursul de schimb al zilei în care redactez, pentru a gusta plăcerea inefabilă de a face să explodeze maţele şi restul organelor noastre, să şiroiască sângele nostru. O sută de mii de mărci pentru posibilitatea de a ne separa sufletele de trupuri. Preţ de prieten! Pomană curată, dacă te gândeşti că obţin ceea ce nu încape în cifre. Au imposibilul în bătaia puştii.

Îi rezumasem cu scrupulozitate situaţia Grasului. Băieţii de etaj pricepuseră chestia exact şi o explicaseră vecinilor lor, cambodgienii.

O barieră electrificată. Câinii care vor stârni vânatul. Şi trei ticăloşi cu lunetă la puşcoace, cu burdihanele îndopate de un brikfest substanţial, cu ţigări de foi în gură şi degetul nerăbdător pe trăgaciul armei…

Se aud, încă departe de noi, premizele unei hăituieli sălbatice. Sforăitul maşinii care transportă pe seniori către

dreputrile lor mârşave, lătrăturile javrelor surexcitate. râsete groase…

— Haideţi! ordon apăsat şi englezeşte.

Atât de apăsat încât toţi mă urmează, fără măcar să se-ntrebe dacă mă iubesc. Talentul unui şef veritabil constă nu atât în a comanda cât în a se face ascultat.

Fugim până la păduricea de cocotieri cea mai apropiată. Ajuns la câţiva metri de copaci, iau cuvântul:

— Băieţi, zic, în împrejurarea de faţă, singura alternativă ca să nu fii vânat, este să devii vânător. Voi ăştia, prietenii mei galbeni, voi care sunteţi mult mai supli decât noi, vă veţi sui în copaci. Păstraţi o distanţă de circa trei metri de trunchiuri. Amicul meu şi cu mine vă vom propulsa către cocotieri. Apucaţi-vă de crengi cu ghiarele şi cu dinţii, aburcaţi-vă repede şi ascundeţi-vă sus de tot în frunziş. Câinii nu vor adulmeca trunchiurile copacilor, pentru că voi nu veţi fi călcat în preajma lor. O să alegem patru cocotieri cât mai depărtaţi unul de altul. Prietenul meu şi cu mine. ne vom ascunde în tufele din vârful deluşorului care se vede la două sute de metri. Câinii vor trece pe sub copaci şi vor da buzna automat către tufişuri, întrucât prietenul meu şi cu mine vom face drumul pişându-ne, pentru a le oferi o pistă de neconfundat. Când vânătorii, urmându-şi câinii, vor trece pe sub voi, va trebui să le cădeţi în cap, cu orice preţ, să-i dezarmaţi. singura lor putere li se trage de la blestematele de puşti, băgaţi-vă-n cap că sunt incapabili de luptă, sunt nişte babalâci înecaţi în osânză, ramoliţi de confort. Traduceţi şi colegilor noştri care nu înţeleg engleza!

*

* *

Nu-i rău ticluită, nu?

Bérurier e impresionat de spiritul meu de decizie.

— Bine gândit, amice, aprobă Senioria Sa. Executăm planul meu atât de rapid improvizat. Cei patru băieţi sunt supli ca maimuţele. Le facem „scaunul” unindu-ne mâinile,

Borţosul şi cu mine şi-i expediem, pe fiecare, în direcţia copacului ales. Niciunul nu ratează ţinta. Se lipesc de cocotieri la peste doi metri de sol. Şi să-i vezi cum escaladează aceste catarge lunecoase! Urcă vioi. răbdători, cum ai trece tu pe un trotuar cu curve; ai crede, (practică obişnuită pentru muşte) că verticala devine, pentru ei, în caz de urgenţă, orizontală. În doi timpi şi trei mişcări sunt cuibăriţi în frunzişul copacului. În ce ne priveşte, Bérurache şi eu, ne îndreptam executând conştiincios ce anunţasem mai sus. Bravii copoi vor avea motive să se regaleze.

*
* *

Aşteptarea e întotdeauna o încercare grea; fie că aştepţi o damă la regulat, fie chirurgul să te opereze, fie începutul unui spectacol, sau să moară soacră-ta.

Întinşi pe iarba sărăcăcioasă, cu burţile la pământ, mâinile aripi de avion, aşteptăm câinii şi nemţălăii, privind printre frunzele tufişului.

Îl aud pe Béru clefăind ceva crocant.

Nu-mi dau seama ce-ar putea fi.

— O fo’ o lăcustă mare, explică. Mi-e aţă’ dă foame… Să ştii că nu-i rea deloc. Are puţin gust dă rac şi dă dovlecel crud.

Apucă o a doua gânganie, enormă, verde-bronzat, cu un cap antipatic şi cu labele dindărăt ca pulpele lui Alice Sapricht. De dimensiunea degetului său gros, acest ortopter. O decapitează, aşa cum faci cu un stavrid prăjit înainte de a-l înghiţi şi se apucă să o mestece cu dinţii, (dacă mi se permite să-i numesc aşa, fiindcă cioturile Grohăitorului, ce să mai vorbim? N-ai ce le face nici cu *Colgate*). Şi cei adevăraţi şi cei falşi au devenit de-o veşnicie cioturi, amărâţii de ei, de munci fără pauze şi neglijenţe vinovate.

— Vin! îi suflu tremurat.

Fectiv, *jeepul* Tartarinilor teutoni apare, într-o

apoteoză de pulbere luminoasă. Înaintează până unde am fost aruncaţi noi. Acolo, distinşii domni, coboară cu armele sub braţe. Îi escortează doi câini. Sunt departe de a fi nişte cockeraşi clăpăugi, nişte basseţi din Artois sau alţi specialişti în iepuri sălbatici şi sitari; doi moloşi fioroşi, dresaţi pentru atac la om. Negri şi spumegând de căldură. Încep imediat că cotrobăie, carnasierele Apocalipsului. Fugind de ici până colo, cu nasul la pământ, grăbiţi, feroci, turbaţi, întorcându-se pe propriile lor urme, pentru ca brusc s-o ia iar din loc, conduşi de ordinele misterioase ale instinctului.

Nu le trebuie mult pentru a ţâşni către tufişurile noastre. Ah! scârnăviile… Niciun lătrat. Doar gâfâiala lor aspră şi sacadată. Se învârt printre copaci, umblă din trunchi în trunchi, pretutindeni pe unde am circulat noi.

— Zi că facem ce, când’ vin căţeluşii ăştia? se îngrijorează Grasu.

Extirpez cuţitul, ascuţit prin grija sa, din şoseta mea dreaptă şi din teaca sa improvizată.

— Vom încerca să ne apărăm, răspund.

— Vorbeşti dă tine: da mandea? Ia zi-i, artistule, ma’ ai piperu’?

Sfinte! O idee de milioane! Mă inventariez. Bine înţeles că-l am! Depun pachetul pe iarbă, îl deschid delicat. Ne ajunge fiecăruia câte o raţie zdravănă.

— Nu tre’ să ne ambalăm, recomandă Matahala. Chiar dacă ne lăsăm muşcaţi tre’ să le plasăm piperu fix în bot, să strănute pe crăpatelea, bestiile dracului.

Urmăresc cu atenţie desfăşurarea operaţiunilor. Cele două dihănii părăsesc pădăricea pentru că au descoperit mirosul urmelor noastre. Vin către noi ca două mici tractoare teleghidate. Din păcate, cei trei împuţiţi de safarişti nu intră în pădurice, conform speranţelor mele, rămân la marginea ei.

Dintr-odată ăl mai gras ridică capul şi vede pe unul din cambodgienii de vânătoare. Fără nicio ezitare, acest sac de varză cu cârnaţi pune puşca la ochi şi trage.

— Ploffzimmmm! face glonţul. Îi răspunde un ţipăt.

Apoi micul nostru camarad de mizerie cade de pe craca sa. Amorsează o încercare de a se prinde de ramuri; dar tentativa sa disperată e derizorie şi cade rotindu-se.

Ştii ce urmează? Să îndrăznesc să-ţi spun? Trăgătorul se apropie de el, îşi smulge un şiş din centură şi-l înfige în gâtul omuleţului, în chip de lovitură de graţie.

— Hip, hip, hip, ura! clămpănesc ceilalţi doi amici.

*

* *

Vederea sângelui supraexcită adunătura de gunoaie. Cei trei îşi spun, poate, că şi alţi galbeni l-au imitat pe tipul împuşcat şi s-au refugiat în cocotieri. Avansează în pădurice. Văd pe unul din băieţii de etaj, cocoţat foarte sus şi el, ceea ce-i logic pentru un băiat de etaj! şi-l iau în cătare.

De pe craca sa, nenorocitul începe să urle:

— No! No!

Trei gloanţe îl trimit pe lumea cealaltă. Băiatul cade fără probleme, dintr-o bucată, fulgerat!

Are capul pulverizat: de comun acord, aceşti fini vânători au vizat tărtăcuţa.

Dar să abandonăm o clipă teutonii, reamintiţi-vă că javrele vin către noi în linie dreaptă, cu nasu-n pământ şi coada rectilinie zbârlită. După felul în care nu se opresc o clipă măcar, nici când ne văd, intenţiile lor funeste sunt clare.

— Păzea, recomandă Gravosul.

E de un calm bulversant. Nu-i este teamă nici de cald, nici de frig; nici de câini, nici de pisici; nici de Dumnezeu, nici de diavol.

Fixează apropierea celor două javre blestemate. Nici aici nu iese după socotelile noastre: cei doi câini l-au votat, în unanimitate, victimă, pe Grasu. L-au ales martir de onoare. Onoarea de a fi lichidat primul.

Javrele sunt, însă, dresate. Au fost învăţate să nu omoare vânatul; să-l pună pe fugă doar. Îşi înfig colţii în

ţoalele Teribilului şi începe o zdrenţuială care nu-i pune cărnurile în pericol.

Dolofanul îşi plasează piperul în felinarele unuia din moloşi. Urlet oribil al animalului. Care o şterge în zigzag, înnebunit de durere.

Fac un salt cu şişul în mână şi înfig lama în pieptul celui de-al doilea câine. Fiara este atât de ocupată să-l oblige la striptease pe Béru încât pare să nici nu simtă durerea. Îi operez o a doua lovitură de bisturiu în gât. De rândul acesta încetează să mai sfârtece şi mârâie a suferinţă. Béru profită pentru a-l înşfăca de grumaz, cu amândouă mâinile, mânjindu-se abundent cu sângele care ţâşneşte din răni. E superb, amicul meu. Grandissimo, strangulatorul de fiare; formidabil. Câinele agită tot mai puţin vivace labele.

Supraterestrul încleştează, de efort, dinţii, cască şi mai mult ochii şi dă drumul unei băşini mai sonore decât bubuitura unui puşcoi corsican din vremea vendetelor de odinioară.

Câteva secunde, încă un zvâcnet şi câinele defunctează.

*

* *

Acestea fiind povestite, să ne întoarcem la vânătorii veseli.

Tocmai reuşiseră să descopere şi să-l doboare pe al treilea tip. Atunci al patrulea, cel de-al doilea cambodgian, ultimul supravieţuitor, riscă *the all for the all* cum zic anglo-saxonii şi se aruncă în direcţia vânătorului care îi venea mai la îndemână. Dar supravieţuitorul de la Stalingrad a auzit foşnetul frunzelor şi sare în lături, drept care cambodgianul meu îşi frânge gâtul ca un cur pictat: fără niciun folos. Sper că v-aţi prins la farmecul literaturii mele? Am mereu cuvântul cur la îndemâna gurii şi stiloului pentru că e de neînlocuit şi atât de încărcat de sensuri încât, dacă m-aş asculta, l-aş psalmodia cu un şirag de

mătănii în mână.

Scurt pe doi: operaţia a sărit în aer. Recunosc lipsa ei de realism, disperarea din concept, atâta doar că, pricepeţi şi voi, nu? calul de dar nu se caută la dinţi şi doar cineva care s-a aflat într-o situaţie mai nasoală şi mai încurcată ar avea dreptul să-mi arunce prima piatră, a doua, a treia, eventual a patra.

Bun, am cacarisit-o.

Repet, pentru timpanele Grasului:

— Am cacarisit-o!

— Tre' văzut ce s' vede, îmi replică el.

Fruntea sa taurină e frumoasă ca un platou de brânzeturi. Clară, hotărâtă.

— Pasează-mi scula tăioasă!

— Ce vrei să faci?

— S-o gâdil pe sor-ta la bijboacă. Pasează scula şi lasă întrebările, paştele mă-sii!

Şucărit până la Dumnezeu, îmi smulge cuţitul şiroind de sânge, apoi saltă cadavrul javrei şi-l potriveşte pe umărul său stâng.

— Nu mişca d-acilea tipule. Aşteaptă să-l trimit o carte poştală.

Şi, cu mersul unuia care are treburi de neamânat, iese din spatele tufişului cărând câinele mort, ocolind fiara cealaltă, tăvălită în iarbă, care-şi freacă ochii cu labele încercând să se despipăreze.

— Eşti zdruli! strig.

Nu-i pasă de mine nici cât unui preot răspopit de fosta-i parohie.

Ei bine, nu-i deloc nebun, heruvimul meu gras şi roz!

Un extraordinar psiholog!

E dotat cu simţul profund a tot ce este omenesc, Umflatul!

Îi dezamorsează pe vânători, comportându-se astfel. De obicei vânatul fuge.

El, din contra, se îndreaptă către ei şi le vorbeşte. Le adresează semne mari ţipând:

— Hep! Hello, my herrs! Kome-ici, kome-colo,

schnell! Rapidos, my lords! The dog ist kaput, kome-ici, kome-colea!

Urlând, se apropie de sinistrul trio. Un vânat care vine nesilit către tine, îţi repet, este deconcertant. Şi ideea genială, detaliul care desăvârşeşte opera: să cari cadavrul câinelui.

Ceilalţi au rămas cu gurile căscate. Niciunul n-are reflexul să-l ochească. Un grăsălan care strigă cât îl ţin bojocii, rotofei şi murdar, îţi strigă chestii bolmojite, cărând un animal mierlit. Bun, deci ce vrei să faci? Să-l omori? Oricât ar fi de sadic, *n-ai chef*; cu atât mai mult cu cât şi-au mai astâmpărat poftele cu galbenii. Bérurier, ţăran şiret, a simţit asta, el cu tărtăcuţa lui de belea. A intuit că cei trei nemţi nu vor avea *chef* să-l ţintească. Continuă să meargă către ei, cu pasul greu al ţăranului călcându-şi liniştit pământurile mănoase.

Îl privesc din tufişul meu îndreptându-se şi am gâtul sugrumat, de teamă – desigur – dar mai ales de admiraţie.

Vedeţi voi, ce contemplu eu în acest moment, este un Béru de zile mari, de zile foarte mari.

14

Deci se îndreaptă către ei; purtând pe umăr un cadavru de molos strangulat şi înjunghiat, a cărui limbă violetă atârnă în spatele Grasului. Avansează către trioul groazei. Bérurier-Somptuosul; înaintează sigur de sine, sigur că are universul la picioare, că circumstanţele îi vor fi favorabile şi că evenimentele îşi vor îndoi şira spinării sub mâna sa de bărbat.

Tot apropiindu-se de vânători, continuă să trăncăne pentru amorţirea pornirilor ucigaşe ale acestor trei borâturi ticăloase, acestor bipezi mizerabili, ucigaşi puşi pe isprăvi monstruoase. Bokassişti înnăscuţi, Amindadaişti din înalta societate, buboaie purulente, gunoaie a căror existenţă e o insulă pentru natură în întregul ei. Le lansează:

— The two men au killit your javre, mein herri; aveţ puţintică răbdare. I vă voi explica to you, schnell. But eu know unde sunt nemernicii. Pum! Pum, kaput! Well make for feet ale lor! Don’t mişcaţi, mein herri; don’t mişcaţi, eu convinge!

Şi iată-l între cele trei butoiaşe de bere; aiuriţi apostolii crimei, de către acest personaj ieşit din comun, din normalitate; liniştit, masiv, zâmbăreţ, cumsecade peste Poate, mult deasupra normelor unanim acceptate.

Trebuie să-ţi precizez poziţiile lor, ale acestor notabili de valută liber convertibilia (o sută de mii de mărci capul de pipă).

Doi îşi ţin arma la picior, în poziţia soldatului care se trage-n poză. Capete de ulani, de vite încălţate. Capete care cer palme. Doar unu’ şi-a păstrat puşca-n mâini, dar o ţine „în „braţe, de-a curmezişul pieptului. Matahala l-a ales pe acesta. Îi depune cuţu mort la picioare.

— Priviţi this poor animăluţ, mein herr! zice, îngenunchind alături de animalul defunct; mângâindu-l cu compasiune.

Şi ceilalţi continuă să privească.

Unul din cei cu arma la picior întreabă ce s-a

întâmplat.

În loc să răspundă, Béru acţionează.

Tot îngenuncheat, expediază fulgerător o labă groasă cât o crosă de episcop în organele dintre picioarele bătrânului care strângea puşca la piept. Tăicuţa teutonul scapă un „Aaahhh" strident. Amicul meu n-are decât să culeagă arma. Ceilalţi doi se grăbesc să le ridice pe ale lor. Dar Alexandr-Bennoat a şi tras în pântecul celui mai apropiat din ei, ceea ce provacă o gaură cât o pâlnie prin care maţele pot curge ca lăturile dintr-un hârdău. Fratele Alexandru-Pâlnie-de-Aur s-a hotărât pentru lichidări în serie. Cu o lovitură de crosă (care nu-i deloc episcopală), deghizează craniul celuilalt interlocutor în pastă de modelat. După care, cum vânătorul-cu-ouşoarele-făcute-scrob, trage de la brâu cuţitul de vânătoare (pe care-l folosise deja la înjunghierea primei victime) Matahala ridică arma la ochi şi-i-ordonă să arunce şişul, ceea ce boşorogul se resemnează săi, palid ca moartea.

— Fă-te-ncoace, am făcut menaju'! mă strigă Majestatea Sa Dantescă.

Uşor ruşinat de inacţiunea mea, mă alătur Gravosului. Păduricea de palmieri este ticsită de morţi. Şase cadavre etalate pe solul steril, obligă muştele să treacă la organizarea unui amplu miting în sector.

— Mişto treabă, apreciez; Grasule, iscăleşti acum una din cele mai măreţe fapte de arme.

Dânsul modestizează:

— Nu tre' să egsagerezi, artistule. Trei saci vechi de varză şi bere nemţească, n-ai dă ce să pavoazezi! Dar au meritat-o, când' văz ce măcel făcură din micuţi noşt' canari: scârnăvii fără pereche! După tine ce tre' să fa' cu al treilea vânător (îl numesc treilea pentru că-i ultimul în viaţă). Palid, sub încrengătura de vinişoare vineţii. Părul alb şi puţin i s-a lipit de vârful craniului plat. Are ochelari cu rame de aur. Ne fixează cu o privire lichefiată, înnebunită de spaimă. Aşteaptă.

— Nu-l arunca imediat, Fiule, preconizez, ar putea să mai servească. În timp mă aplec şi culeg una din puştile

morţilor. După care, apuc pălăriile lor verzi-cârtiţă, ornate cu pene de fazan. Împodobesc cu cea mai mare capul lui Béru şi mi-o ofer mie pe cealaltă.

— Ascultă, Herr Tartarin, îi zic prizonierului, du-te şi caută-ne *jeepul* pe care l-aţi lăsat în câmp deschis, acolo. Nu încerca s-o ştergi cu el, dacă nu-ţi doreşti o crăpătură definitivă în cap. Uite de ce sunt capabil. Vezi floarea de cactus din vârful tufei de colo? Ochesc, trag. Floarea dispare.

— O.K., boss? Bun, deci adu-mi *jeepul* fuga-fuguţa. Dacă totul se petrece bine, îţi fac cadou pielea ta puturoasă, fără găuri de aerisire. Go!

Scumpul de el se duce să recupereze *jeepul*. Dacă-l parcurge cumva tentaţia să nu se supună, ştie să-şi frâneze pornirile. Îl aduce, ştii cum? Fără dificultate.

— Rămâi la volan! comand.

Deşi am şi uitat când mi-am făcut stagiul militar, nimeni nu ştie să ordone mai bine decât mine. Sunt comandantul-tip. Mi se-ntâmplă chiar, când sunt în formă, să fac o ordine de zi, să fiu adesea la ordinea zilei; şi, lubric cum mă ştiţi, chem deseori gagicile la ordine.

Dar trecem peste.

Bravul verişor german pilotând, Béru şi eu camuflându-ne sub cipilicile tiroleze, puşca pregătită pentru manevrele de primăvară, ieşim din rezervă.

Mitraliorul de la poartă o deschide larg, văzându-ne. Fără nicio dificultate.

Uf, iată-ne în exteriorul incintei electrificate. Pista conduce către casă.

— Ocoleşte, reordon, ia-o peste câmp!

Neamţul se supune. Tremură tot. Se aude clănţănitul ghiulului său de aur masiv pe plasticul volanului.

Depăşim închisoarea care ne găzduise. Iată-ne într-un imens spaţiu descoperit, limitat, în depărtare, de un lanţ de coline aride.

Jeepul geme din toate arcurile, numărând hârtoapele.

— Accelerează! prescriu.

Nemţoteiul se supune şi vehiculul sforăie furios în

aerul înţepenit de căldura în creştere.

— Crez că p’tem merge aşa până-n pânzele albe? suspină Gravosul.

— Până-n pânzele albe poate că nu, dar în afara bătăii armamentului lui Hotik cu siguranţă. Beleşte ochii în urma noastră, Grăsane: nimeni nu ne urmăreşte, o frecangim ca pe bulevard în luna august.

Efectiv, în spatele ca şi în faţa noastră, totul e de o linişte infinită.

Prezentul ne aparţine.

Poate că şi viitorul, dacă-i dăm o mână de ajutor.

15

Numai că, vezi tu, bătrân canibal pe rotile, în jobul meu nu trebuie să te laşi, niciodată, cucerit de optimism. Euforia e un defect care cere permanent reparaţii curente.

În loc să fi fluierat ca un mierloi, sub pretext că am putut părăsi rezervaţia de vânătoare a lui Herr Hotik ca pe o prăpădită de vespasiană, mai bine aş fi supravegheat şoferul.

Îl consideram neutralizat, docil, la picioarele mele. Dar un neamţ, din generaţia păcătoasă căreia-i aparţine ăsta, e mai periculos decât un cuib de vipere (cu ochelari, în cazul de faţă).

El, bun, pilotează. Se face uitat... *Mergi, mergi, tren al nefericirii*, cum cânta tata.

Dacă închiriam un şofer cu plată, nu eram mai încrezător. În cât îl priveşte pe ăsta, nu-mi făceam nicio grijă.

Şi cu toate astea! Fii atent, trebuie să-ţi povestesc totul în detaliu, bucată cu bucată, *achtung*!

Iată că tot înghiţind kilometri, ajungem undeva, ca întotdeauna, ca de fiecare dată. îţi semnalez că, după opinia mea, stând imobil şi reflectând ajungi mai departe.

Aş vrea să strecor o vorbă, dar am bătături pe limbă. De altfel, sacul-de-cârnaţi nu m-ar lăsa nici să scuip. Urlă sus şi tare că este german (chestie de care ar trebui să-i fie ruşine) Preşedinte-Director-Feld General al Uzinelor Bucigroase din Îl-ucid-pe-tip (pe nemţeşte: Stuttgart) şi că are o reşedinţă cu doisprezece servitori pe Kurvestrasse, că e abonat la Operă, că adoră să mănânce Rehrücken cu Preiselbeeren; decorat cu Crucea de Fier şi membru al coralei Micii Cântăreţi ai Crucii de Fier; patruzeci de ani de căsătorie, patru copii dintre care unul anticar şi altul tot pederast; toată lumea are dreptul la tot curriculumul lui Herr Kareagemut, anunţat cu emoţie. Nu-şi ascunde nicio calitate, arborează toate titlurile. Se rezumă: german, bogat, adult; şi noi, franţuji sugrumători de galbeni, că doar nu Wehrmachtul a torturat în bătrâna Indochină.

Arată către armele noastre! Clamează nelegiuirile noastre: patru galbeni omorâţi în proprietatea prietenului său, Herr Hotik, plus doi buni prieteni de-ai să-i care voiau, curajos, să se interpună: Herr Gotter, fabricant de hărţi la Bremen, Herr Hudy, mare maestru la Laboratoarele Kârnat din Frankfurt. Lume bună, lume aleasă! Iată ce-au omorât aceşti abominabili subfrancezi, despre care nu se poate afirma cu certitudine că nu sunt evrei; să ni se privească puţin puţa, pentru verificare. Poate paria că rabinul Deboha a trecut pe acolo cu senatorul muzical.

Un subofiţer care înţelege englezeşte, înţelege de asemenea că trebuie să ne îmbastilieze.

Strigă ce trebuie şi gorobeţii lui ne leagă mâinile la spate şi ne suie în camion.

— I-o chestie care m’ esplic greu, murmură posomorât Alexandre-Benoît: dă ce-ai cocoţat la volan pă umflatu’ ăsta? Lu’ vita asta, trebuia, cum am ieşit din electrocutări, să-i fi aerisit creierii c-un glonţişor drăguţ în tâmplă; da’ nu, musiu s-a mascat în buna Samariteană; un gogoman ca tine, tre’ să răsfeţe toate jigodiile, le-n temperamentu’ tău, ţ’ fu frică că răceşte şi face guturai. Acu’ tre’ să ne facem iar o situaţie ca lumea; şi cu certificatili pă care le avem în gaura asta, crez că s’tem la şomaj pă multă vreme.

16

Contrar tuturor aşteptărilor, nu mergem prea departe: cel mult zece kilometri. Şi nici măcar kilometri pătraţi, ci simpli kilometri lineari, d-ăia, care se târăsc de la un punct la altul fără să dea bătăi de cap şcolarilor cu înmulţirile. Băgaţi de seamă, şcolarii se vor lăsa din ce în ce bai puţin bătuţi la cap, graţie electronicii. Toţi, sau aproape, posedă deja micul lor calculator. În curând, asta-i profeţia mea, va veni rândul computerului de buzunar să înveţe şi să facă lecţiile, pentru ca, într-un viitor care se profilează deja, să se ajungă la buchetul final: microprocesorul universal.

La zece ani, când îţi vei alege cariera, ţi se va băga-n cur, sau altundeva, nu sunt sectar (numai scatologic), o chestioară minusculă, nu mai mare decât un bob de năut, care va echivala cu treisprezece ani de studii dintr-un singur foc. Tu alegi doar orientarea: ştiinţe-politice, înalte studii comerciale, medicină, politehnică etc.

O grefuşoară mai mică decât un găinaţ, racordată în doi timpi şi trei mişcări la câtă minte ai. Şi trosc: iată-te prevăzut cu un solid bagaj în domeniul ales. Ai să vezi. ai să vezi, nu te hlizi, suntem pe cale, ţi-o pregătim, copiilor tăi nu li se va mai infuza ştiinţă, li se va grefa ştiinţă. Nu vor ieşi de la ASE ci ASE-ul va intra în ei.

În fine, să revenim la noi ăştia, din camion. Nu uit niciodată, vezi? Bat câmpii, mănânc ce ştii, vagabondez, disertez, pisălogesc şi, la momentul optim, stop! Pe aici, baroane! Recade pe platfusul povestirii sale, iubitul nostru Antonio.

Militarii opresc în faţa unei clădiri a poliţiei. Trebuie să înţelegem: ei nu sunt caralii. Dau o puşcă, două, de ajutor, la nevoie, dar nimic mai mult. Bun, ofiţerul care ne-a preluat intră în anticamera puşcăriei. O căsuţă de cantonier, nu mai mare şi încă de linie secundară. Parlamentează câteva minute şi apoi iese însoţit de doi jandarmi cu moace late, ochi bridaţi şi veseli foc că au ceva nou şi interesant de făcut.

Ne preiau cu semnătură şi ne grăbesc către bojdeuca lor oficială cu pumni şi genunchi aplicaţi părţilor sensibile, înjurându-ne birjăreşte. Asta-i damblaua, de o stupiditate nemărginită, a, tuturor curcanilor din lume: să înjure oamenii pe care-i sancţionează. Un motociclist te opreşte pe şosea, pentru exces de viteză; imediat şi-n toate limbile pământului, începe să ragă la tine ca şi cum ai fi călcat zarzavatul grădinii lui proprii, sau i-ar fi regulat nevasta, sau i-ai fi plesnit peste boturi copiii lui nevinovaţi. Absolut de neînţeles. Bun, sunt de acord că-i plătit pentru a face să domnească legea. O.K., dar s-o aplice cu tot ce scrie în hârţoagele lor, în coduri, în regulamente, nu cu urlete. Nu de mult, la noi acasă, pe o autostradă, mă fluieră un motard. Recunosc că depăşisem doza prescrisă pentru viteză, dar să-mi adreseze un pomelnic încheiat cu „asasinule”, asta depăşeşte măsura.

Infracţiunile, în general, nu se comit la adresa persoanei lor, nu? Nu le-am spus în faţă că-s nişte piei de vacă stearpă. Nu-i ofensăm, le asigurăm locuri de muncă. Îi justificăm! Dacă nimeni n-ar mai călca în străchini, idioţii ar culege cartofi sau ar desfunda haznale, sau ar fi benzinari, mă rog, o meserie pe măsura minţii lor. Să termine odată cu sictireala! Stilul ăsta de a zbiera la oamenii care te fac să trăieşti, este totalmente deplasat. Nu-i corect. Mă revolt. N-am nimic împotriva lor, îi găsesc necesari, vezi tu, îndrăznesc s-o spun. Sunt, probabil, printre ultimii tipi care mai au curajul să scrie că poliţia este necesară. Ne-ce-sară! Chiar aşa sclivisiţi, înfipţi pe caii lor de foc, bioutifuli cu bătături la fundurile groase. Dar să termine cu urlatul!

Cei doi poliţiei galbeni fac exact ce-ar face caralii de la noi: ne propulsează, cu şuturi şi răcnete, în postul de poliţie. Herr Kareagemut urmează, foarte demn, sigur de el. Explică că suntem bandiţi periculoşi: şase morţi pe conştiinţă. Franţuji, deci comunişti. Ei confirmă o părere de care aceşti doi domni în uniformă nu par să se îndoiască: TOŢI franţujii sunt comunarzi. Le va spune el, Herr ăsta, ca între prieteni, culmea culmilor, dar îi roagă

să nu mai repete şi altora: până şi Giscard e în partid. Recomandă să fim supravegheaţi îndeaproape. Achtung: very dangerous!

Cei doi majuri ne îmbrâncesc într-un fel de celulă care comunică, printre gratii, cu birourile lor. Cu mare deferenţă îi propun un scaun lui Herr Kutare. Cel mai gradat dintre ei se repede la bigoton pentru a telefona instanţelor superioare.

— Suntem cu boturile'n rahat, nu-i aşa, dom'le duce? suspină Alexandre-Benoît aşezându-se pe jos.

— Da şi? fac eu pe resemnatul.

— Pă' at' cea tre' să ieşim, nu?

— Corect, răspund, ai proteza la tine?

— Este, domnu', este…

— Vreau să spun: în gură?

— Prezent! clamează Umflatul rânjindu-şi labialele.

— Bine, atunci încearcă să mă dezlegi pe şest.

Mă aşez în postura necesară.

Neînfricoşatul activează cu toate cariile, plus proteza.

Inutil să-ţi spun că în scurt timp sunt dezlegat, nu numai de păcatele acestei lumi, dar şi de sforile absurde care-mi răneau încheieturile.

Deci, recuperez uzul mâinilor mele; ceea ce-mi permite să-i acord Mamutului acelaşi avantaj.

Numai că, acum s-ar cuveni să facem să ni se openească *the door* înaintea sosirii vasului amiral, moment în care riscăm să fie prea târziu, pricepi?

— Ai vreo idee? îl întreb pe Gras.

— Mda, răspunde, cu o remarcabilă concizie.

— Care?

— Lasă!

Trebuie să-i dai mână liberă, acestei şunci ambulante. Dacă şi când pune la cale un plan, îl desăvârşeşte singur. Ei bine, să-şi urmeze destinul!

Ce credeţi că face Grasul? Înaintează către grilaj şi prinde cu fiecare mână câte o bară, pentru a arăta clar că s-a liberat de legături.

— Will you execusate-me, gentlemanţi, apostrofează Blajinul, but I have nevoie to go the căcăstoare; it is veridic urgent. Fac pe mine, you can listen…

Şi unind gestul cu vorba, dacă se poate spune (şi ai să vezi, se poate!) trage o băşină care ar scula din somn un azil de surdomuţi.

Poliţiştii se interoghează unul pe altul. Încearcă, să se descurce cu engleza nefericită a Malacului. Dar pârţul (numindu-l aşa îi diminuez nedrept proporţiile sonore şi importanţa olfactivă), a fost mult mai elocvent decât vocabularul său franglez. Mijloacele de exprimare cele mai simple sunt şi cele mai eficicente.

Atunci Herr… Cum dracu' l-am botezat? A, da: Karea gemut, Herr Kareagemut, deci, ticălos de prim ordin, remarcă lipsa legăturilor lui Béru. Semnalează faptul celor doi vardişti, care răspund că în închisoare nu contează că avem mâinile desfăcute sau nu.

— Let me go the căcăstoare, pliiz! imploră Grasu.

Punctează totul cu o mimică potrivită, îşi masează abdomeniul (public) sărind de pe un picior pe celălalt, curbându-se în faţă, repetând, protestând, simulând un rău în stare de criză acută, iminenţa expulzării fecalelor în debandadă, lăcrimând pe bune, ca s-o scurtez, livrându-se unei comedii groteşti, categoric jenante pentru speţa umană căreia avem slăbiciunea să-i aparţinem cu toţii, atât alţii cât şi mandea, cu titluri diferit cotate-n bursă. Neobţinând ceea ce a cerut, Grasu optează pentru mijloace de urgenţă şi-şi dă jos nădragii, marcând prin această acţiune decisivă că nu se va opri, că-şi va ţine promisiunile.

Deodată, cei doi jandari se îngrijorează.

Unul dintre ei urlă „stooop!" Îşi scoate pistolul şi deschide uşa ordonându-i Petomanului să vină.

Ceea ce interpelatul se şi grăbeşte.

Cu pantalonii în vine, mergând cu paşi mici, ca o cucoană inexperimentată, care s-a regulat fără să-şi scoată complet slipul.

Iese.

Şi totul se petrece după cum prespui, după cum

ştiam, după cum trebuia să se petreacă. Tataia se pleacă, ca şi cum ar vrea să-şi ridice izmenele căzute. Cu trunchiul în echer, ţinteşte pântecul jandarmului. O rachetă cosmică compusă din Béru de la cap până la izmene, îl lipeşte pe gorobete de perete, asfixiindu-l cu aceeaşi ocazie. Pricepi bine evoluţia peripeţiilor periferice? În ordine! Bérurier culege suflătoarea de plumbi scăpată din lăbuţa tipului. Pe scurt, e o repetiţie a scenei cu Herr Kareagemut; înlocuiţi-l doar pe bătrânul găozar ochelarist cu un tinerel vioi şi puşca de vânătoare cu un vechi *Robinson swiss* 9 mm lăţime pe 180 lungime, cu dejecţie globulară. În ordine? Bun.

În birou, neamţul sare opărit, precipitându-se să-i ardă Grasului o puternică lovitură la cupolă. Drama teutonului este că-i mai aproape de şaptezeci de ani decât de anul când a recrutat în armata Kaiserului. La vârsta asta nu se mai face impactul. I-ar trebui de şase ori şi jumătate mai puţini ca să-l deranjeze pe Formidabil!

— Ah! mortăciune, zice el. Ah, gestapistul meu drag. de rândul ăsta ţi-ai făcut-o cu mâna ta.

Se ridică şi pum! pum! lipeşte câte o prună în fiecare din lentilele lui Herr Rahatscremut. Nu mă îndoiesc că Béru a vrut să-i spargă doar ochelarii, dar gloanţele merg mult mai departe, cu Herr Kareagemut cu tot.

Îi pulverizează sticlele, de acord, dar continuă traiectoria pentru a se înfige în osânza râncedă care-i ţine loc de creier. Şi P.D.G-ul de dincolo de Rin (cum se zicea pe când Rinul nu era secat şi înlocuit cu autostrada Saint-Gothard-Marea-Nordului) este, pur şi simplu, enucleat ciudat, ochelarii săi fără lentile nu i-au căzut de pe trompă. El rămâne o secundă drept, cu două cascade roşii în dosul monturilor de aur, înainte de a se prăbuşi ca un castel de cărţi de joc.

Béru se şi ocupă de al doilea jandarm, care ridică sus de tot braţele fără să-i facă dificultăţi.

Maiestuosul mă eliberează complet, fără să neglijeze pistolul îndreptat spre caralii. După cum ai fi făcut şi tu, dacă ai fi scris cartea asta, îi închidem pe cei doi arcaşi în

colivia de păsări.

Când sunt acolo, resemnaţi şi tăcuţi, suspin:

— Acuma că l-ai lichidat pe ticălosul de nemţoi de faţă cu martori oficiali, nu mai avem nicio şansă să scăpăm, băiete. Dacă vom părăsi într-o zi această ţară minunată, o vom face în două urne mici, sub formă de cenuşă.

Privirile Bolidului mă transformă în hârtie igienică repetat folosită.

— Ui' cin-se-nfige să-mi fie ginere, bodogăne. Musiu zoaie dă bideu, pă care tre's'l scot din cele mai negre cufureli cu propriili meli sindicate dă iniţiativă!

O ridicare din umeri, zdrobitoare prin dispreţul suveran conţinut, îi încoronează declaraţia.

— Crez că-s ceasurili să constatăm starea vremii şi pân' alte locuri.

Mă iau pe urmele lui.

În ciuda optimismului său dezlănţuit, nu mă simt deloc euforic.

Nu ştiu ce gândeşte lectoratul meu, dar situaţia e într-adevăr atât de sumbră, încât, pentru a reuşi s-o luminezi întrucâtva, ar trebui transportată într-un studio tele.

Ieşim.

Dar unde mama dracului să ne ducem? N-a fost să fie să hotărâm noi.

Cum coboram scările postului de poliţie, un *Land Rover* de culoare verde migdală frânează în trombă.

Poliţiştii aşteptaţi?

Ar fi fost mai convenabil! În locul lor, însă, din bolid ţâşnesc Herr Hotik şi patru peoni, înarmaţi până-n dinţi.

Asta-i bafta noastră!

Să gonească moartea după noi şi să ne găsească fix când schimbăm domiciliul.

Ceasul rău…

Îmi iau picioarele la Moscova, în timp ca Grasu trage în grămadă.

Dar nu mai rămăseseră decât două bomboane în

bătrâna pârţâitoare a jandarmului; şi mă îndoiesc că Majestatea Sa a provocat mari ravagii.

Ne lansăm în plantaţia de cocotieri vecină.

O ploaie de gloanţe ne împroaşcă spaţiul vital, fără a ne devitaliza, din fericire.

Imposibil să mai rămânem în sector.

— Pe aici Grasule!

Zărisem un fel de hangar. Cu viteza unor supersonice fără frâne la aterizare, ne năpustim în hangar. Trântesc uşa după noi.

Închizătoarea e precară: un zăvor de lemn, ca la bunicuţa putorişti ălei a de Scufiţă Red.

Mă grăbesc să inventariez lăcaşul. Conţine instrumente de ştii ce? Gricole. Instrumente agricole, între care o veche grapă triunghiulară, plus o şaretă dezmembrată.

— Ajută-mă, Amigo!

Ridicăm grapa, proţăpind-o de uşă, cu dinţii în lemnul putred. Apoi împingem şareta în spatele grapei. Cam derizorii fleoştificaţiile noastre à la Maginot. De unde nu-i. nici Dumnezeu nu cere!

Au încetat să tragă.

Nicio îndoială că pregătesc asaltul.

Mă apropii de fundul hangarului şi strecor o privire printre două scânduri. Un tip păzeşte, cu mitraliera pregătită.

Pe fiecare din părţile laterale idem.

Atunci mă zgâiesc în partea din faţă a scenei operaţionale. Hotik a păstrat pe cel mai atletic dintre zbiri cu el. Cei doi ţin un mic conciliabul. Solidul încuviinţează din căpăţână. S-a decis: vor conjuga în comun verbul a forţa şi eforturile.

Cei doi plăvani se dau înapoi, au nevoie de luft pentru a lua viteză, se aşază de profil, îşi pun armele de-a latul piepturilor.

Spectacol să-ţi dea fiori.

Scumpul de Bérurier urmăreşte ca şi mine printr-una din numeroasele crăpături ale peretelui.

— Sper s’ nu reziste uşa, şopteşte, le mai putrezită ca cariili mele…

Nu răspund, acaparat de suspens.

Chipurile celor doi gagii sunt crispate de voinţă şi energie. Vor băga tot gazul. Găsesc că e frumos, din partea lui Herr Hotik, să se preteze fără mofturi la munci subalterne.

Acum nu mai e Magritte, ci Taurul furios.

— Ein, zwei, drei! silabiseşte el.

Zi-i şi tu, nu-i haios ca ultimul cuvânt pronunţat de un om de măreţia lui spirituală, să fie cifra trei?

Şi iată-i porniţi la asalt, uniţi frăţeşte în dorinţa comună de a face praf această biată uşă arhaică.

Ceea ce se şi întâmplă.

Lemnul pulverizat produce un zgomot modest. Cât priveşte cele două personaje, acestea se trag în ţeapă în cea mai desăvârşită linişte.

17

Ce le-a dăunat cel mai mult celor doi tembeli a fost propriul lor efort. Şarja intempestivă, gen taur – olé.

Pentru muşchii lor încordaţi, ar fi fost suficientă o simplă îmbrânceală ca să facă praf şi surcele lemnul putred. Mare păcat de ei. Căci acest obstacol minor odată pulverizat, avântul lor devastator i-a pus în contact cu dinţii ruginiţi ai grapei; asta a fost altă gâscă în altă traistă. Fiecare din ei s-a ales cu câte un vârf adânc intrat în umărul drept (sunt dreptaci atât unul cât şi celălalt şi stăpânul şi sclavul, ceea ce mi se pare de o morală democratică); cum însă o grapă are mai mulţi colţi, pe mai multe nivele, rugina superioară le-a pătruns şi tâmplele, chestie mult mai nasoală, din punctul lor vedere. Ai prins mişcarea? Când au întâlnit adevărata rezistenţă, capetele lor au descris o mişcare violentă de înapoi-înainte care le-a fost fatală.

În tâmplă: amândoi. Impresionant! Sau film de groază. Net, impecabil, curat, dacă exceptăm şiroaiele de sânge. S-au auto tras în ţeapă şi-au rămas ţintuiţi într-o impecabilă ţinută verticală. Singurul detaliu oribil este că n-au murit pe loc; Herr Hotik cel puţin, a cărui privire de agonizant continuă să ne măsoare din profil.

— Vezi ce-nseamnă să nu-ţi păstrezi calmul, dragă prietene? îi zic, pe post de discurs prefunebru.

Odată achitaţi de obligaţia acestui ultim accent umanitar, ne fofilăm prin breşa făcută de ei, culegem discret cele două mitraliere scăpate din mâinile lor şi rereintrăm, cum zice Béru, pentru a desăvârşi treaba.

— Începem cu cei doi din părţile laterale, îi şoptesc Mister Borţosului. Îi pipărăm prin interstiţii. Ia-l pe cel din stânga, eu îl operez pe celălalt. Îmi faci semn când eşti gata.

Totul se petrece admirabil, conform instrucţiunilor mele laice şi obligatorii.

O rafală dublă îi ia din scurt pe doi din cei trei pămpălăi rămaşi, care se apucă să moară subit, săracii,

numai că n-aveau decât să-şi aleagă alte ocupaţii în afara banditismului, nu sunteţi de părerea mea? Sunt câte unii care-şi caută necazul cu lumânarea.

A mai rămas al patrulea, cel care păzea spatele hangarului. Se grăbeşte să vină după noutăţi: îi servim. Proaspete, ediţie integral pariziană. Nu-i cad bine la stomac.

Dar toate astea n-au rezolvat decât partea întâia a problemei noastre. Unde ne escamotăm acuma, ce gaură de şarpe ne poate ascunde? Personal aş intra şi-ntr-o gaură de cur, numai să pot evita întrevederile cu autorităţile care fac legea pe aici. Morţi grămadă! Această hecatombă! Cum să te justifici? Chiar şi vinovaţii vor fi lipsă la apel, cine ne-ar putea inocenta?

Fugim la tărăboanţa fostului geniu al plasticei ultramoderne.

Plantaţia de cocotieri e plină de galbeni la pândă. Alertaţi de rafalele recent distribuite, ne observă temători. Privirile lor ascuţite îmi înţeapă ceafa.

Sărim în maşină.

Demarăm în trombă (de elefant).

La patru sute cincizeci şi şase de metri mai jos, încrucişăm o maşină de poliţie, cu toate sirenele funcţionânde; cu siguranţă ajutoarele cerute telefonic de curcănimea locală, înaintea pântecăraiei simulate de Béru.

— N-o să călătorim nici prea departe, nici prea comod, mă asigură Béru. Până o să vază sticleţii tablou' ş-află că cum s-a-ntâmpla' şi or anclanşa dispozitivu' număru uane, bigotoane, baraje şi mă-sa ştie dacă n-au licoptere.

Bine spus, trebuie să conviu. Dar ce-am putea face?

Deocamdată drumul e liber. Apăs *Land Roverul* pe coadă. Ginind o pistă laterală, oblicesc brutal. Ochesc de departe un drum lateral. Dacă tot fugim în necunoscut, măcar să n-o facem pe un drum principal şi supravegheat. Învârt brutal volanul şi, din şoseaua relativ asfaltată, intrăm pe un drum presărat cu gropi cât Tranşeea Baionetelor. Accelerez în continuare, ignorând zdruncinăturile care ne fac băşici la buci şi cucuie-n cap.

— Noroc e’ mi-a trecu’ criza de emoroizi dă s’tămâna trec’tă, apreciază Bayard-ul meu.

Cu maţele croşetate de tensiune, continuu să măresc viteza. Nimic mai nasol decât o câmpie goală, când vrei să te ascunzi. Şi care nu se mai termină.

Dintr-odată, însă, solul pare să nu mai prezinte siguranţă, devine moale.

Ţintesc, drept înaintea noastră, piramide albe.

Beleaua naibii! Ne-am băgat în mlaştinile sărate. Cuprins de elan (cum zic laponii), bag hârbul într-un imens pătrat acoperit de o crustă gri care se tot albeşte în soare.

— Fainã treabă! suspină Béru; afar’ d-asta ce mai şti s’ faci c-un *Land Rover*, tipule?

Mă extrag din cabină. Capota şi cabina sunt al dracului de înclinate către sol, roţile faţă găsindu-se înfundate până la osie. Pentru a smulge vehiculul nostru din acest teren de sare ar trebui o macara.

Mă uit în depărtări. Cred că suntem la trei borne de naţională, deci imposibil să fim văzuţi.

În jur preponderează liniştea.

Şi totuşi se aude un zgomot puternic, ca şi cum cineva ar fi pornit o batoză într-un cavou. Analiza fenomenului indică burta Grasului, care ghiorţăie.

— Îţi atrag atenţia că n-am ciugulit cevaşilea din timpuri imateriale, bombăne Umflatul. Două lăcuste pă zi nu-i nicio scofală!

În timp ce el îşi compătimeşte burta, eu inspectez portbagajul maşinii. Găsesc acolo o ploscă cu alcool şi o cutie de bomboane cu mentă.

— La masă! zic împărţind bomboanele în două părţi perfect egale. Halim dulciurile astea, bem o gură de rachiu, pe urmă ne culcăm, în aşteptarea nopţii.

— Şi mai departe, fătul meu? rânjeşte Redundanţa Sa. Hai, după aia, zice-mi totu’: cu deştu’ sau cu puţa.

Rad un gât formidabil de arde-maţe: alcool de orez cu pronunţat gust de căcat. Aceasta făcând, pentru a biberona, sunt obligat să ridic capul. Ceea ce mă conduce la observarea unui vehicul care vine în direcţia noastră.

— Vine lume! zic.

Grasu-mi smulge plosca pentru a se alăpta la rândul său.

— Ei bine, n-are decă' sa, răspunde.

Şi-şi bate uşor cu palma mitraliera atârnată de umăr.

*

* *

E vorba de un camion.

Vehicul zdrăngănind din toate articulaţiile lipsă şi sforăind mizerabil sub soarele puternic al câmpiei.

Din câte pot să disting: sunt două persoane în cabina din faţă, alte două în picioare pe platforma goală, ţinându-se de acoperişul cabinei.

Muncitori veniţi să lucreze la salină, după siestă, probabil.

Personaje inofensive. Îi privesc apropiindu-se. Salopetele le sunt acoperite cu o crustă de sare, ca şi şepcile lor zdrenţuite.

Mai puţin gogomani decât mine, opresc camionul pe o sfoară de teren ferm şi coboară. Ne-au văzut şi se agită către noi.

— Ascunde-ţi seringa, Grasule, recomand, inutil să le dăm palpitaţii.

Deci cei patru muncitori vin către noi, îngreunaţi de uneltele proprii muncii lor.

Ni se adresează în thai. Poţi să te pişi, la alegere: într-un pian, într-o vioară, un contrabas, o ghitară, o mandolină, un banjo şi ce încă? n-ai decât să adaugi, eu am obosit.

Niciunul dintre ei nu vorbeşte: englezeşte, nemţeşte, franţuzeşte, spaniolă, italiană sau ceva care să semene cu un dialect convenabil, potrivit schimbului de idei, de banalităţi sau de înjurături.

Ne arată *Land Roverul* papagalizând care mai de care.

Eu le mimez confirmarea a ceea ce ei presupun: „Ei

bine da, am venit să ne împotmolim în rahat sărat. Oh, nu, nu-i chip să ne desăreze manual, chiar dacă am munci pe brânci toţi şase; nici vorbă: un *Land Rover* de greutatea asta, înfundat acum până la buşonul radiatorului! Salut! La anu'! Poate să-ncercăm cu ajutorul camionului lor"…

Amabili, găsesc un cablu. Pun Morrishka Diesel în poziţia potrivită. Bietul vehicul, bun de câţiva ani pentru fiare vechi, se împotriveşte. Patinează pe loc. Fumează negru. Tuşeşte, se bâţâie, dar nu clinteşte nimic.

Îi fac semn şoferului să-mi lase locul lui la volan, ceea ce interpelatul consimte cu dragă inimă.

— Desfă cablul, Grasule şi sari pe platformă din spate, o ştergem! avertizez.

Drăguţii de sărari se întreabă ce vrem să facem. După mintea lor, noi vrem să întreprindem o manevră de alt gen, ceea ce nu-i prea departe de adevăr.

De abia când văd piesa de muzeu decolând, cu Béru aşezat în spate, cu picioarele atârnate şi trimiţându-le bezele, realizează amărâţii, că suntem puşi pe zulă.

Încep să galopeze după noi.

Ei fug atât de iute şi camionul atât de încet, că ne-ar fi ajuns cu siguranţă, dacă Matahala n-ar fi avut prezenţa de spirit să le arate mitraliera.

Se opresc imediat şi încep să discute, spunându-şi probabil că pocinogul care li s-a întâmplat nu-i lipsit de sare.

18

Nimic mai dificil pe lume – în afară de ceea ce ştii şi tu – decât să faci viteză cu ajutorul unui vehicul care nu avansează.

Epavă de la cap la coadă şi de la coadă la cap, camionul ăsta! Sper că-şi va găsi locul meritat, în galeria minunilor inexplicabile! Nu stă pe cele patru roţi decât din obişnuinţă. Motorul şi şasiul nu se înţeleg între ele, din toată caroseria mai subzistă o adunătură de flenduri legate cu sfori şi sârme. Fost metalice, jenţile deformate permit cauciucurilor să scrie, extrem de caligrafic, 8888 în praful drumului. Fumegă ca bijboaca unei fufe înghesuite de o clientelă mult prea numeroasă şi produce un zgomot de cratiţe azvârlite pe scări. Şi totuşi rulează încă, asta-i esenţialul.

În încercarea de a ne despotmoli, thailandezul care mă precedase la volan întorsese camionul cu botul către şoseaua asfaltată. Când ajungem în sfârşit la naţională, virez la dreapta ghidat de naso-metru, fără să ştiu unde ne vom trezi; după poziţia soarelui, vârsta arterelor mele şi direcţia indicată de tufele de păr ţâşnind din urechile lui Bérurier, consider că ne digerăm spre Bangkok. Am vrut să spun „ne dirijăm”, dar foamea îmi tulbură minţile. Şi cum tot voiam să ajungem la Bangkok până la următoarea mea pagină albă, e bine să spun că suntem pe drumul către Bangkok, înţelegeţi şi voi meandrele inspiraţiei unui romancier de talie mea, ce dracu’!

Continuăm.

Dar nu multă vreme.

Pentru că, după ce depăşim un sat, la prima intersecţie de drumuri ce credeţi că vedem agitându-se?

O foşcăială de sticleţi cu şepci albe, o furgoneta cu o antenă în vârf şi maşini pe care scrie „police”, în occidentală pe o parte şi în orientală pe alta.

Ce-i de făcut?

Pe unde scoţi cămaşa când eşti alb, cu ochi de culoare deschisă şi nasul acvilin, într-o ţară în care toată

lumea e mică, galbenă cu privirea îngustă, neagră şi nasul turtit. Îţi vine, pur şi simplu, să-ţi bagi cămaşa în gaura pe care ţi-am mai citat-o, când ştii că toată această desfăşurare în forţe poliţieneşti a fost executată în onoarea ta.

Vehicule de toate calibrele sunt oprite în şir indian (deşi ne aflăm în Thailanda).

Copilul Béru se posomorâşte.

— Nu crez că-i caz dă forţă majoră să ne-ntoarcem? murmură.

— Şi cum ai vrea să fac o asemenea manevră cu hardughia asta, fără să atrag atenţia şi să declanşez urmărirea?

— Muşcă-ţi dracu' limba! Şi-un ţânc cu muci la gură ne-ar ajunge p-o tricicletă!

— Ştiu!

Linişte desăvârşită. Abia tulburată de ciripitul zburătoarelor, libere sub cerul albastru, ca-n Auvergne şi rateurile maşinilor la punctul mort.

— Ar tre's' coborâm, preconizează înălţimea Sa; şi dup'aia s' ne luăm picioarele la spinare pă câmpuri.

Încep prin a executa prima parte a planului său; mă ejectez din cabina răsparadită. Dar în loc să-mi iau tălpăşiţa, ridic capota camionului şi, punându-mi la contribuţie, a doua oară în aceeaşi zi, vezica, îmi lansez produsele lichide pe motor. Se degajă o fumăraie de furnal. Fac semn maşinilor oprite în spatele meu să ne depăşească. Se supun.

Are aerul că suntem în pană, opriţi pe marginea drumului, cu capota ridicată şi motorul vomitând.

Matahală, coborât odată cu mine, pricepe şi aprobă manevra.

— 'N regulă, zice, dac-am fi chinezuţi, am avea o şansă s' nu să prinză caralii. Da' cu moacele noastre greu s' te dai matzedungist. Albii le mai rari p-acilea decă' fetele mari la Paris.

Abia-şi termină panseul, acest om de bun simţ, că, efectiv, un motard apare lângă noi, să verifice ce se-

ntâmplă.

Pune un picior pe pământ şi ne interpelează. Curios mai ales să ştie cine suntem.

— Ai mitraliera Grasule? mă interesez printre dinţi.

— La purtător, ’nălţimea voastră, răspunde Bazu I. Se duce să ia scula de pe banchetă. Revine arătând-o elocvent poliţistului. Acesta-şi duce mâna la teaca revolverului.

— Nu! strig.

Şi, iute, Mamutului:

— Mai presus de orice, nu trage!

— Hei! pă ce-s io, asasin? protestează Alexandre-Benoît.

Restul episodului se reglează urgent. Cu ţeava armei lui Béru gâdilându-i nasul, motardul renunţă s-o extirpe pe-a sa.

— Coboară, îi zic.

Îşi propteşte bolidul în pedală şi descalecă.

— Desfă centura şi arunc-o, fără să atingi pistolul. Băiatul pare serviabil. Imediat! Gata.

— Pe cai, Grasule!

Luăm loc pe maşinărie. Cu o lovitură de călcâi, accelerez motorul. Cu o lovitură de cot, Béru expediază excălăreţul demotorizat să facă cercetări în şanţ.

Ţâşnesc ca din puşcă în direcţia din care venisem.

— Bună treabă! îmi spune camaradul meu în timpanul stâng.

Dar nu trec decât câteva momente până când aud, în dreptul, pe un ton mult mai măsurat:

— Arhanghelii mă-sii, reacţionează repede, feciorii ăştia de căţea. Sau şi pus pă urmele noast’. Doi motarzi ş-un jeep. Bagă cărbuni!

Bag. Atâta doar că noi suntem patru bărbaţi pe o motocicletă, (ţinând cont de greutatea pasagerului meu), iar ceilalţi motociclişti sunt cel mult unu şi jumătate (ţinând seama de greutatea lor). Ne vor ajunge, inexorabil.

Gloanţe încep să şuiere pe la clăpăugele noastre. Ştiu cât de greu e să ţinteşti în plină viteză şi ţinând c-o mână ghidonul unei Nagasaki, totuşi spatele Majestăţii Sale,

constituie o ţintă planturoasă. A nu ştiu câta oară, pe ziua de azi, afacerea se reîmpute. Cu atât mai vârtos cu cât ceilalţi se apropie. Atunci? Presimt, mai mult decât văd, o porţiune de taluz joasă. Trag disperat de ghidon (spre dreapta), reuşim ca prin minune să trecem cascadoreşte şanţul şi iată-ne, iar, în plină câmpie.

Urmăritorii, surprinşi, trebuie să frâneze brusc, pentru a se reconverti la noua noastră direcţie.

Profit de scurtul răgaz şi impun motocicletei un regim infernal.

Ajungem la o plantaţie de cocotieri. Încep să şerpuiesc printre copaci. Cel puţin *jeepul* nu poate trece pe aici.

Ei bine, unde crezi că ajungem? Pe malul unui klong. Cum ştiu că stai prost cu memoria, că n-ai minte nici cât o căpuşă strivită de un compresor, îţi amintesc că klongul, în această ţară de klonguri, înseamnă canal. Încerc o manevră savantă pentru a evita apa. Dac derapăm. Şi, vei vedea: asta ne va salva, câteva paragrafe mai jos.

Ne rostogolim împreună. Picaj în cap într-un stufăriş mâlos, garnisit cu broaşte, în timp ce motocicleta poliţiei ţării gazdă plonjează în apă şi se duce la fund.

Câteva clipe după, cei doi poliţişti lansaţi pe urmele noastre, se desfăşoară ca două tunete evitând malul şi pun cap compas către continuarea pădurii de cocotieri. Sunt atât de supravoltaţi că nici n-au avut timpul să observe urmele accidentului. Propriile lor pârţâituri nu le permit să înţeleagă că bolidul nostru a încetat să pârţâie. Noi ne bălăcim în stufăriş, ne scuturăm de mormoloci, ne dezmocirlim felinarele, tuşim ca un sanatoriu de ofticoşi pe timp ploios de toamnă. Totul redevine paşnic, infinit de paşnic.

Eminentul meu camarad, şi eu însumi recuperăm. Mocirloşi, lipicioşi, algoşi, apoşi, semănăm cu Montand şi Vanei în „Salariul Groazei”.

Ne examinăm unul pe altul.

Fraţilor, mă credeţi sau nu, dar ne umflă un râs mai ceva decât puteţi voi să vă imaginaţi, chiar mai ceva decât

pot eu să-mi imaginez pentru voi, deşi intră în obligaţiile meseriei mele. Râdem de soarta bezmetică, de mutrele noastre, de toată tărăşenia. Râdem de viaţă. Râdem!

Sforăiala motoarelor celor doi caralii se estompează, o alta se naşte. Mai măsurată, mai paşnică.

De după un cot al klongului, apare o bătrână thailandeză cuviincioasă, îmbrăcată în negru, cu o pălărie largă şi ascuţită. Este la cârma unei bărcuţe lungi şi înguste, cu motorul acţionând, cum ţi-am mai descris cu alt prilej, un arbore de elice interminabil. Ambarcaţia ei este plină de varză. Simpatice verzele, când nu fermentează într-un stomac teuton. Nimic mai drăguţ, mai puţin contrariant. Dintre toate legumele domestice, varza este preferata mea. Jur că dacă voi mai îmbrăca vreodată smoking, îmi voi înfige o varză la butonieră.

— Hei, madam! îi lansez.

Ne vede mâloşi, uzi fleaşcă, mizeri. I se face milă. Îşi pune morişca la ralanti şi se opropie de mai. Sar la bordul pirogii sale, reuşind performanţa să n-o răstorn. Întind mâna Grasului, care mi se alătură cu delicateţe. Îi dăm de înţeles doamnei Verzişoară că trebuie să debarce, având în vedere că, noi înşine, avem proiecte care n-o privesc, întârzie să înţeleagă. Cum ea s-a dovedit miloasă, în loc s-o azvârl în apă, cum ar fi făcut oricine, o apuc cu amândouă mâinile de fundul slăbănog şi îi fac vânt pe mal.

Bătrâna guiţă, nu-mi dau seama dacă de plăcere. Mă întind şi-i umflu atât baticul cât şi pălăria cu diametru de umbrela englezească larg deschisă.

— Bagă-te sub verze, Grasule! Varza se căleşte cu multă grăsime.

Personal, mă înfăşor cu baticul la gât, îmi pun pălăria pe cap şi îndoi cât pot borul pe faţă. Apoi mă chircesc în spatele gondolei şi trag de sfoara demarorului.

*

* *

Este idilic.

Malurile străjuite de copaci gen salcie plângătoare. flori vii şi infinite în diversitatea lor, colibe consacrate lui Buddha pictate în culori vii, ţipătoare chiar, cu, în interior, luminile tremurătoare! Încântător. Într-o ocazie mai puţin tensionată m-aş simţi ca la Veneţia cea nebună. M-aş instala comod; cu o gagicuţă în braţe, murmurându-i în urechiuşi programul a ce va urma la întoarcere: cu degetele, cu limba, pe sfârcuri, buric şi la subţiori, înaintea asaltului final cu de neînlocuita sculă cutezătoare, aspră şi fudulă.

Îmi trebuie câtva timp pentru a mă familiariza cu manevra acestei ambarcaţii ciudate. Nu-i de glumit cu ea! Comit mai mult stângăcii.

Nu reuşesc să pricep de ce, pe canale atât de înguste, pe klonguri, mă rog, se navighează la bordul unor bărcuţe atât de lungi şi prelungite, în plus, cu un arbore elice de cel puţin trei metri! Nu-i nici întâia oară şi nici întâiul colţ de lume în care constat că se inventează chestiile cele mai aiurite, incomode, dezagreabile chiar. Lucruri care complică viaţa în loc să o simplifice. Sigur, au fost şi multe găselniţe fericite, indiscutabil: roaba, prezervativul, penicilina, patul, chiloţii cu fermoar, bideul, de exemplu. Dar şi multe altele inutile, cum ar fi Turnul Eiffel impozitul pe venit, bridge-ul, steakul tartar, a cărui vedere mă face să borăsc ca un foc de artificii; apropo, dacă tot am ajuns la el: focul, de artificii! Ce poate fi mai idiot? De câte ori în nopţi de vară, mă sâcâie un d-ăsta, îmi zic că-l voi folosi ca termen de comparaţie, că voi scrie în poliţistele mele: „Idiot ca un foc de artificii”. Toată pirotehnia asta s-a inventat pentru idioţi. Să ridice capetele, să belească ochii, să caşte gura. „Oh! uite la ăla albastru”. Le-aş băga în cur, dobitocilor, artificiile astea! Să devină focuri de artifese, toţi nătăfleţii. Spectacol pentru încornoraţi, focul ăsta de artifisc. În timp ce tu faci torticoli zgâindu-te după iluminaţii în norii care se mişcă, gagica-ţi este pipăită, şmecheraşi descurcăreţi îi filează mâna la reşou, drăgălaşei de ea. Vedea-o-aş servită, lângă tine, iepureşte, pe la spate, pe Doamna nevastă-ta. Să-i

înfigă unul o aia maiestuoasă, solidă, în covată de pâine, cât eşti tu ocupat să exalezi „Aaahh”-uri şi „Oooh”-uri, lungi ca orgasmele.

Încerc, totuşi să mă familiarizez cu bărcuţa. Béru nu a urmat *ad litteram* indicaţiile mele: în loc să se ascundă în varză, o haleşte.

Rumegă vorace, erbivor accidental, nevoia face legea, chiar dacă nu te îngraşă. Nu contează.

Brusc, la un viraj al canalului, descoperim una din vestitele pieţe flotante, atât de îmbietoare în afişele turistice. Thailanda şi pieţele flotante cunoşti, cine n-a văzut aşa ceva la telepublicitate? Trebuie să-ţi spun că este colorat, pitoresc, pe scurt, datoresc şi viermuitor.

Klongul se lărgeşte. Pe unul din maluri s-a improvizat o vastă hală de bambus. Un pod cocoşat traversează klongul. Pe apă îmbulzeală de ambarcaţii, bord la bord (ca Borabora). În fiecare dintre ele, femei cu marfă de vânzare: ici legume, colo carne sângerândă, dincolo orez, mai departe păsări sau fructe. Unele propun cafea, cele mai multe vând nuci de cocos.

Hala este concepută pentru articole de bazar. E mai cu ştaif. Se găsesc tot felul de obiecte evazive, capabile să aţâţe poftele turiştilor, eternii cărători de trofee imbecile ale căror criterii dominante sunt inutilitatea şi prostul gust.

Descoperind această mulţime vociferând, pestriţă (în toate descrierile de mulţimi trebuie plasat cuvântul pestriţ dacă eşti un adevărat scriitor), mă cuprinde o dorinţă nebună să fac stânga-mprejur. Cu atât mai abitir cu cât – nu râdeţi de mine că nu-i momentul – cu cât pe arcul podului îi ginesc pe motarzii noştri pândind conştiincios.

Aoleo, măicuţă! Iar se nasuleşte vremea! Pe unde şi cum o mai răsucesc? Cum or fi manevrând barcagii autohtoni pentru a se întoarce acasă la ei? Bărcuţele sunt mult mai lungi decât lăţimea canalelor. Ce fac? Traversează Marea Chinei, apoi Pacificul, o iau prin canalul Panamá, trec prin Atlantic salutând Capul Bunei Speranţe şi pătrund finalmente în golful Bengal? Nu văd

nicio altă cale posibilă…

Cum era de aşteptat, cei doi motociclişti ne văd cât ai zice peşte. Teribili gălbiorii ăştia mititei! Privirea abia vizibilă, dar nu le scapă o muscă! îşi descalecă japonezele şi scot pistoalele. Eu fac ce n-am încetat să fac de azi dimineaţă: bag cărbuni! Solicitată ca-n fostele-i tinereţi, piroga se înfige în piaţa flotantă ca un camion într-o prăvălie de veselă. Carambolajul secolului! Orăcăieli generalizate! Confuzie neagră! Colică galbenă! Ambarcaţiile telescopte se răstoarnă, negustorii cu cracii-n sus şi marfa peste ei. Legumele plutesc pe apa verde. Pălăriile de paie idem! Raţele, încântate de chilipir, înoată scremut, cu ţurloaiele legate.

În tumultul, în bulibăşeala asta, poliţiştii nu pot trage. Béru a încetat să halească varză pentru a ne croi drum de-a lungul pieţei scufundate. Îndepărtează bărcile, loveşte peste mâinile negustoreselor în imersie, care încearcă să se agaţe de ambarcaţiunea noastră. Tună şi fulgeră, Master Béru, mai tare decât toată cacofonia ambiantă.

Ajungem să ne degajăm de epave, mărfuri şi negustorese înecate. Ajungem la klongul liber, băiete, înainte cu mânie. O bifurcare: două canale de apă. Optez pentru cel a cărui scurgere pare umbrită de o luxuriantă vegetaţie semiacvatică.

Stufăriş de cinci metri şaizeci! Manglieri! (de la manglă cum zicea un prieten de-al meu care e la mititica pentru câţiva anişori). Arbori plângăreţi şi când spun plângăreţi vreau să vă asigur că-s inconsolabili!

Bag cărbuni cu încredere. Motarzii nu ne pot urmări prin jungla de pe maluri.

Localizez curând o imensă proprietate înconjurată de grilaj, ca a răposatului Herr Hotik. Sper că nu-i vorba de o nouă rezervaţie de vânătoare? Pentru că, altminteri, locşorul mi se pare potrivit.

Acostez.

După care leg bara cârmei astfel încât să se menţină dreaptă, reglez motorul la ralanti şi anclanşez pe mers

înainte.

Sar pe uscat urmat de Gravos.

Urmăresc cu ochii bărcuţa care pleacă singură spre orizont, pe klongul rectiliniu şi gol. Ducă-se cât mai departe posibil!

În circumstanţe periculoase, trebuie să ştii să trăieşti momentele de respiro. Minut cu minut... Să nu-ţi faci sânge rău pentru viitor.

De altminteri şi viitorul ăsta, ce este el? Prezentul care se precipită în întâmpinarea ta, nu?

Deci trăieşte-ţi prezentul, fătul meu! Şi trăieşte-l cum se cuvine!

19

Bérurier îmi face scară ca să pot escalada grilajul.

Apoi încearcă să se aburce de unul singur. Nu reuşeşte, lucru care mă obligă la vicleşuguri. Sunt simple. Îţi dau reţeta:

Pentru două persoane: se iau două bastoane solide. Se introduce unul la aproximativ un metru douăzeci de sol, printr-un ochi al grilajului şi se susţine aşezându-te de-a-ncălarelea pe extremitatea rămasă în îngrădire (a se plasa cu mare grijă testiculele într-o parte, pentru a nu le face scrob).

Se angajează al doilea baston la un metru de primul şi se ţine ferm, cu mâinile deasupra capului. Se sfătuieşte cealaltă persoană să practice escaladarea folosind cele două trepte astfel improvizate. A se ţine bine între picioare şi cu cele două labe. Se servesc partenerului încurajări în timpul execuţiei.

Şi iată-l pe Gravos alături de mine.

Puternice şi neaşteptate acorduri muzicale ne ghidează paşii.

Ele ne atrag aşa cum un cur gol în soare atrage homosexualii obosiţi.

Traversăm o admirabilă plantaţie de trandafiri.

Muzica devine stridentă. Destul de stridentă cât să regreţi că ai două urechi cu timpane, pavilioane (de vânătoare) şi restul instalaţiilor auditive în stare de funcţionare.

La capătul plantaţiei de trandafiri, descoperim o vastă întindere heterocevreitu, plantată cu arbori şi cu construcţii extremorientale: unele mici şi una, cea din care se aude zdrăngăneala menţionată mai sus, foarte mare. Ne apropiem. Este vorba de un soi de circ. Plin de turişti internaţionali: blonzi, bruni, albi, negri, nelipsiţii japonezi, recognoscibili nu atâta după moacele turtite cât datorită celor şaisprezece aparate foto, cu care fiecare este înhămat, plus materialul adiacent: transfocator, trepied, celulă, scăpărătoare de lungă durată, grand angular, grand

unghiar, grand încoţopenit, totul şi tot restul! Că-ţi trebuie o forţă hercurleeană, pentru a trambala marafeturile astea peste tot, paisprezece ore pe zi, inclusiv zilele de sărbătoare; manie de subîncuiaţi! Să bagi viaţa în conservă. S-o decupezi în imagini. Cu ce-o fi rimând asta în minţile lor avortate?

O să-mi paradesc pitpalacul cu câte damfuri de adrenalină îmi dezlănţuie prostia universală. Tot înfuriindu-te de idioţeniile altora, îţi faci praf propria sănătate.

Dar să revenim. Ştiţi unde este spectacolul, în acest circ thailandez? La apogeu! În acest moment, dansatoare cu unghii false, lungi de cincizeci de centimetri, tremură lent din buric, cu braţele încrucişate pe ţâţele plăpânde, având grijă să nu-şi descumpănească coafurile piramidale. Seamănă între ele, cu acelaşi zâmbet de porţelan tras la xerox.

Ne fofilăm printre spectatori. Încercăm să ne pierdem în mulţime, absorbiţi de ea, mijloc verificat pentru a trece neobservat. Anonimatul aproape garantat, aici albii reprezintă o cantitate majoritară faţă de galbeni.

Ne strecurăm în public şi ne interesăm exclusiv de spectacol. Very pasionant.

Mastodonul este fascinat de unduitoarele făpturi.

— Ui', îmi şopteşte, cu fărăşe[7] d-astea nu m-aş lăsa gâdilat în pantaloni d-o gălbioară d-asta! Are cu ce să-ţi smulgă surorile Brontée.

După dansuri thailandeze, avem dreptul la o luptă de cocoşi. Spectacol de o sălbăticie mult mai intensă decât la corida, după mine: câştigă cocoşul cu pene închise. Apoi se produce dresoarea de crocodili. Noutate absolută!

Imaginează-ţi o muiere de un metru cincizeci, în care sunt înghesuite o sută treizeci de kilograme. O imensă sferă cu membre peste care se suprapune altă sferă, ceva mai mică, prefigurând foarte puţin convingător capul. Lăptăria ei ale o circumferinţă de nouăzeci de centimetri (precizează programul). O apariţie capabilă să-ţi

7 Unghii, în limbaj Bérureean.

transforme dinţii în castagnete foarte active.

Poartă un maiou-garsonieră, adică dintr-o singură piesă, din piele de leopard cusută manual.

Asistenţii-circari aduc un hârdău uriaş, conţinând doi crocodili care n-ar fi încăput nici în dormeza generalului de Gaulle.

Dama, dacă-i putem spune aşa, intră în bazin. Se apleacă, apucă unul din aceste graţioase animale ca pe o halteră şi-l ridică în stilul smuls.

— Poşetă asortată pă măsură, admiră Grasu.

După ce a ridicat enormitatea care dă din coadă şi clămpăne din bot, adorabila creatură o aruncă la picioarele sale, grămadă de rufe murdare şi se drăgăleşte cu al doilea trident, cum zice Béru. Crocodachele-şi deschide fleanca vorace. Ce se vede prin crăpătura asta cosmică, ştiinţifico-fantastică, îţi taie pofta de mâncare, amice. O membrană alb-portocalie, ca interiorul unei portocale proaspăt curăţate, numai că membrana asta-i prevăzută cu nişte colţi fioroşi. Nu-i numai dezgustător, e şi înfricoşător. Femeia obeză îngenunchează, se culcă şi-şi bagă căpăţâna între formidabilele fălci ale reptilei. Animalul nu mişcă. Dresoarea revine la orizontală, teafără şi veselă. Trece la un număr de schi pedestru, cu pensionarii ei. punând pe fiecare bestie câte un picior şi ordonându-le să avanseze, lucru la care aceştia consimt.

— Persoana ’sta are-ntre craci o fofoloancă pă calibru’ meu, constată Admirabilul. Ezact capcana cu ventuze! Îţ haleşte manivela ca p-o scobitoare gresată. Intri-n ea ca-tr-o moară, în trap inglăzesc…

Brav Béru! Faţa lui iradiază pofte. Salivează.

După dama cu saurienii, urmează meci de box thailandez. Să nu-ţi închipui că-ţi povestesc spectacolul ca să trag de timp şi să umplu pagina. Dimpotrivă, ţinând seama de câte mai am să-ţi povestesc ar trebui să merg pe economie. E departe de a fi gata, povestioara asta. Şi cota mea de hârtie este limitată. O sută optzeci şi cinci de pagini fix şi descurcă-te, Sanantonio! Îndeasă! Tasează bine, să intre totul! Scrie mărunt! De ce crezi că stau

aşezat pe literatura mea? Numai şi numai ca s-o compresez. Meandrele acţiunii, previzibile şi imprevizibile, descrieri deocheate, episoade cu ramificaţii, personaje care se impun sau nu. Editorii şi tipografii se şterg la cur cu ele. Înainte de orice, calibrajul! Prioritate absolută. În cariera mea, ceea ce-i interesează nu-i să fie o carte preţioasă, ci preţul de cost al cărţii. Premiul Nobel şi alte premii literare, sunt pentru scriitorii care n-au vânzare. Tirajele pe hârtie fină de asemeni. Calibrajul şi ambalajul sunt cele două mamele cu care mă hrăneşte, editorul.

Scriu la maşină, sunt vândut cu maşina, sunt citit maşinal. Maşinalitatea operei mele sare-n ochi. M-am maşinalizat din cap până-n picioare! Trebuia să iscălesc Maşinistul, dacă aş fi putut prevedea că voi primi cecuri în loc de lauri. Mie nu mi se fac complimente ci viramente. M-am obişnuit. Ferească Dumnezeu de mai rău. Toată această digresiune pentru a-ţi spune că, dacă îţi descriu detaliat spectacolul din acest centru de sport şi cultură, este pentru că-i profesional indispensabil să trecem prin asta. O vei constata, fără a contesta. Deci urmează boxul.

Ai asistat, probabil, la acest gen de fantezie, fie la tembelizor fie la cinema, nu?

Cei doi boxeri îşi fac apariţia. Foarte bine. În nădragi clasici. Sunt desculţi şi labele lor, poţi să mă crezi, n-au cunoscut niciodată produsele Palmolive. Cei doi vajnici combatanţi, au fruntea încinsă cu o coroană de stofă, în spatele căreia se ridică un moţ de pene.

Se prosternează în ţărână înaintea urcării în ring. Apoi escaladează treptele. Pantomima se continuă şi între corzi, îngenunchează şi se roagă nu se ştie cui. Când se ridică, întreprind, fiecare pentru sine, un dans bizar, după ritmurile sincopate ale unei orchestre care, de altfel, ne va călca pe nervi tot timpul luptei. După terminarea abluţiunilor spirituale (arbitrul se rugase la unison cu ei), boxerii îşi scot coroanele şi, gong! Lupta începe. Atunci să vezi distracţie. Ţurloaiele funcţionează mult mai des decât pumnii, ca-n boxul francez. Care din doi reuşeşte o pocneală, schiţează câţiva paşi de dans.

Foarte joyce. Dar monoton. Devine obositor de privit. Plus muzica de rahat, care-ţi macină stomacul.

Lentoarea, ritualul paşilor de dans, îl agasează pe Grăsan.

La un schimb de picioare, se ridică şi vociferează:

— Cu pumnii! Cu pumnii, bandă de ologi!

Un şut cu piciorul, mai bine administrat (sau mai bine primit) decât precedentele, îl face să se împleticească pe cel mai mic dintre boxeri. Majestatea Sa se extrage din rândul nostru pentru a se duce să „manageriere" posibilul învingător.

— Termină-l putoare! îi lansează printre corzi. Arde-l la moacă, bă gioală! Profită dă avantaj, cur dă şobolan! Nu vezi că tipu-i terminat! Suflă-n el şi cade lat! Fi-ţ-ar Budha-l dracu', pune-l jos! Pocneşte-l, vită adormită, că nu-i tac-tu!

Celălalt nu urmează directivele Grasului, oricât de judicioase ar fi ele, din mai multe motive, dintre care primul mă va scuti să enumăr următoarele: nu pricepe o iotă din ce-i spune Béru.

ăl de se clătinase recuperează şi înfige un călcâi al lui Achile în pântecul lui pişpirică, protejatul lui Béru. Urmează alţi paşi de dans, la capătul cărora arbitrul îl declară învingător pe autorul loviturii de călcâi. Sala urlă. Ne mai stăpânindu-se, amicul meu supravoltat escaladează treptele ringului, uitând orice prudenţă şi, fără ca cineva să-i fi putut prevedea gestul, plasează un croşeu în botul arbitrului, care saltă, planează un metru şi cade fleaşcă pe podea, sângerând, cu braţele în cruce, deşi, fundamentul budist.

Turiştii prezenţi cred că e un număr de program şi aplaudă ştii cum? De să-şi rupă palmele. Grasu ridică braţele şi se auto-felicită triumfal. Un triumf care declanşează reîmpuţirea situaţiei. Închipuie-ţi că diavolii de motarzi care ne filau intraseră în sală. Iată doi care-şi câştigă pâinea cu sudoare! Bandă adezivă, nu curcani normali! Încăpăţânaţi: pe jos, cu motocicleta, pe cal, pe elefant, ei urmăresc. Până-n Patagonia! Ce dracu' le-am

făcut noi lor, personal? S-a pus un premiu pe hoiturile noastre? Lacomi de câştig? Ori s-au promis avansări, ceea ce-i tot un fel de şperţ.

Arată distins pe ring, Bérurier, cu cei doi boxangii aiuriţi în corzi şi arbitrul k.o. la picioare! Ah, umflatul! Inconştient în elanurile sale. Spontan până la temeritate. Răspunde cu temeneli vesele ovaţiilor mulţimii. Cred chiar că-l aud, peste vacarmul sălii, băşindu-se de bucurie. Da: a căpiat de satisfacţie sublimă, Heruvimul.

Iar cei doi motarzi îl văd şi năvălesc.

Sunt obligat să intervin.

În felul următor: (două puncte şi de la capăt).

Voltijez până la picioarele practicabilului. Mă reechilibrez şi aplic un pumn bine simţit în ultimul din cei doi curcani. Efect imediat şi colosal. Cade cu nasul pe trepte.

Primul scosese arma şi-l ameninţa pe Béru printre corzi. Îl apuc de o gleznă şi trag vârtos. Îşi telescopează mutra de estradă, hip, hip, hulalalalala.

— O ştergem! îi strig camaradului meu.

Partea agreabilă cu Publicul este că ia de bun tot ce i se propune. Crede mereu, Publicul; în infailibilitatea programului. Un actor în scenă poate să-şi scoată pantalonii, să defecheze în pian sau alte oale, Publicul, el, continuă să aplaude. Bravo, bonno! Încă!

Nu se îndoieşte că nu-i din text, nicio clipă n-are îndoieli, very serious. Nu: aclamă. Viva! La ţanc, supergagurile! Încă! Again! Again!

Dispărem sub ovaţii.

O furcăm, o bifurcăm. Dar vedem o dubă plină ochi de poliţişti. Ne întoarcem, ne destoarcem. Trebuie să găsim o ascunzătoare iute, iuţissimo!

— P-aci îmi strigă Matahala.

A zărit-o pe dresoarea de crocodili aşezată în pragul unei rulote automobil, planturoasă, într-un capot de mătase decorat cu ramuri pe care ciripesc păsările exotice.

Amicul meu se prezintă ceremonios:

— Good după amiază, my bioutiful Mistress! îi păsăreşte. You permite-me să-ntrăm o clipuţă?

Intră. Idem şi eu.

— Să-nchidem uşa, zice, e prea multe muşte.

Obeza pute a rânced, a mosc, a cârnăţăraie ţărănească. Intruziunea noastră o deconcertează.

Béru mă arată, apoi se arată cu pieptul bombat, bătându-şi-l cu pumnul.

— Nuoi are turişti, pretty! Your numerous is very superbus. Canne you ne iscăleşti un ortograf for my collection?

Chestie impetuoasă (am vrut să scriu de negândit, dar mi-a venit cuvântul impetuos şi-mi respect întotdeauna întâiul impuls al inspiraţiei): scumpa de ea înţelege cererea Mamutului.

Ia un bloc de corespondenţă, o pensulă chinezească (nu există pix în Extremul Orient) şi se apucă să traseze: o mică pagoda, o sanie, o sperietoare de ciori stilizată, un steag de procesiune, un panou semnalând drum cu polei, chestii cu moţ deseori admirate în closetele publice, un hipocamp, o altă pagodă, mai spaţioasă decât prima, un post de tele cu antenă cu tot, un cort cu steag în vârf, o bicicletă fără roţi, o baghetă magică, un şliţ de vrăjitor, o tavă încărcată cu sosuri şi semnul pl.

Cu un zâmbet fermecător, asemănător borţii curului văzută pe orizontală, îi întinde textul Grasului.

— Sanchi very muci, mulţumeşte poliglotul. Nu verific dacă le greşeli dă ortografie, inimioară.

Se apropie de subiect şi-l ia de braţ. Femeia este într-atât de surprinsă încât reuşeşte să ridice, rând pe rând, sprâncenele şi pleoapele. O secundă avem privilegiul să-i vedem ochii: doi sâmburi de măsline negre într-o competieră plină de cremă de vanilie.

— Ştii că eşti genul meu, inimioară? susură Calinul.

Mâinile lui o iau razna. Le repartizează pe toate accidentele conturului îmblânzitoarei de poşete Hermes. Una pe crupă, alta pe ţâţe, a treia între coapse, a patra pe gât…

— Presimt că destinu’ ne-a destinat, păpuşico, continuă Masivul. Sana, îl genteleman, băiete, ’întoarce-te, s’ n-o intimidezi: poa’ e încă fată mare, vaca asta, poţi să ştii?

Îl ascult şi mă ascund după perdeluţa micuţei ferestruici a rulotei.

Urmăresc desfăşurarea unei operaţiuni de mare anvergură. Dubele poliţiei nu încetează să curgă şi să fraîneze în centrul parcului.

Curcanii mişună ca furnicile. Patrule cu efectiv complet explorează împrejurimile, vecinătăţile, dimprejururile, metru pătrat cu metru pătrat. Când vor trece la detalii, riscăm să fim cam înghesuiţi în pagoda rulantă a miss-ei Croco.

Din fericire Bérurier este pe punctul de a o cuceri pentru cauza noastră.

20

Suflă greu şi sacadat, Amicul.

Îşi descheie nasturii, prohabul şi scoate la lumina zilei maşina de străpuns virtuţi şi transportat gagicile în paradis. La vederea toroipanului berureean, osânza dresoarei e apucată de tremurici… Prezentatoarea de crocodili îşi comprimă şi exprimă emoţia într-un strigăt prelung. Ce-i prezintă, prezentatoarei, Matahala, este mai mult decât un saurian, o reptilă jucăuşă sau un zimbru adult, este elementul cheie al virilităţii, esenţa vieţii.

Primit, cum vă spuneam mai sus, cu un strigăt, cum nu cred să mai fi auzit de la al doilea război mondial, când Stukassurile se prăbuşeau în picaj asupra trupelor anglo-franco-engleze[8] bulucite la Dunkerque.

Dresoarea cade în genunchi, băgând rulota în tangaj. Gravosul atribuie îngenuncherea unor intenţii franţuzeşti, dar ceea ce urmează este, pur şi simplu, o rugăciune. Prezentatoarea de crocodili aparţine sectei Yasu Lah şi venerează cu fervoare scula scoasă din brăcinari. De altfel, într-un colţ al casei sale rulante, există amenajat un fel de altar consacrat unui falus de lemn. Beculeţe multicolore îi compun un arc de triumf luminos.

Chestia de care vorbesc e din arbore de cauciuc şi de dimensiunea antebraţului meu, cu un cap frumos, pimpant, protejat de ceva asemănător unei căşti helvetico-pontificale.

Acest obiect de cult e un flecuşteţ în comparaţie cu chestia Majestăţii Sale. Îmblânzitoarea cade într-o stare semicataleptică descoperind ce posedă Mister Bigpuţă în izmene.

Se tot prosternează bolborosind litanii Doctorului Sisoe. Apoi riscă s-o pipăie cu două degete de la mijlocul mâinii, cele ale căror simţ tactil e mai puţin dezvoltat, din respect pentru miracolul care se oferă. Se reprosternează şi recită cu pioşenie încă o serie de oraţii.

---

8 Spun anglo-franco-engleze, având în vedere că englezii au Şters-o primii.

Aceste demonstraţii nu-l satisfac pe Rotofei, carele aspiră să se uşureze fără marafeturi. Poruncitor, obligă micuţa adoratoare să se ridice şi-i indică direcţia pat. Finalmente, cu autoritatea unui mascul obişnuit să fie copleşit, o întinde şi-i ia picioarele pe umeri, deschizând astfel cele două batante ale porţii către fericire. Jale şi nenorocire! Enormă din călcâie până-n cap, scumpa de ea are centrul de găzduire de o îngustime tipic thailandeză. Ca şi la începuturile acestei cărţi, lui Béru nu-i rămâne decât să găsească o cârpă pentru a-şi şterge eşecul. Dar tentativa sa generoasă a ridicat la pătrat fervoarea spirituală a Madamei. Reia poziţia în genunchi, invocă, psalmodiază, bolmojeşte cuvinte şi priviri, mângâie onctuos boaşele zeului, recită, afirmă veşnică şi umilită credinţă.

Bérurier suspină:

— Atunci, dacă nu eşti bună dă reg'lat, dă-ne măcar s'halim, copilă!

Traduce în engleză, apoi în gesticulaţie modernă. Păpuşa gonflabilă se grăbeşte să scoată din dulapuri câteva preparate foarte dubioase, foarte feculente, care miros urât, după părerea mea, dar asupra cărora ne năpustim, aflaţi; cum suntem, la limita epuizării.

Ea continuă să ne considere mesageri ai zeului Yasu Lah coborâţi pe pământ. Se revarsă în vivaturi rectale, după metoda Kan: trei pârţuri scurte, unul prelung.

Ne lăsăm divinizaţi şi-i ordonăm să ne ascundă şi să afirme că nu ne-a văzut, când vor veni patrulele de caralii să se informeze despre noi.

Scurt timp după toate astea, se aşază cuminte la volanul circus-carului ei şi ne drivează către Bangkok, aflat, după spusele ei, la o distanţă de şaizeci de kilometri.

*

* *

Mai multe baraje pe drum.

De fiecare dată, marea Dodoloaţă le trece fără să

trebuiască să parlamenteze. Curcănimea, văzând balena la volan, nu manifestă suspiciuni. E probabil cunoscută măicuţa, ca un cal breaz. Plus că sunt chestii scrise pe marginile vehiculului său, care proclamă în mai multe limbi, inclusiv păsărească locală, cum că ea este miss Bibendum, celebra dresoare de crocodili.

Vârâţi sub pat, înghiţim cu poftă kilometrii.

— O'at' ajunşi la Bangoguţ, ce-o sfacem? întrebă Prodigiosul.

Nu-i îngrijorat. Pur şi simplu curios. Curios de cum ne vom folosi timpul; curios, de asemenea, să ştie ce şmecherii voi scoate din mânecă pentru ieşirea din impas.

Întrebarea sa nu trezeşte nimic precis în mine, în afara unui sentiment confuz de angoasă. Am indicat direcţia Bangkok cu gândul la aeroport, dar poate aş face mai bine să încerc să trec frontiera birmană? Sau pe cea a Malaeziei. Cu ce o să ne avantajeze sosirea la Bangkok? Să tragem unde? La cine?

În afară de poliţişti şi de Sakry Spat, nu cunosc pe nimeni. Poate…

Dar desigur! Sigur: micuţa Yami Tzukalu care m-a tras în piept când cu restaurantul şi telefonul… Aş putea încerca să capăt adresa ei, de la jurnalul unde e angajată. Întrebarea-i dacă Sakry Spat a lăsat-o în viaţă, sau măcar în libertate? Şi dacă yes, va consimţi să intre la apă pentru noi, ea pe care o durea în cot de mine?

S-a înnoptat. Intrăm în interminabilele şi minabilele suburbii ale capitalei. Cred că recunosc un pod de mare circulaţie. Apoi o piaţă unde, straniu dar adevărat, a fost instalat un balansoar gigantic, foarte înalt, foarte formidabil, care a şi cauzat moartea mai multor temerari, pare-se. Să te balansezi la douăzeci şi cinci metri de sol, înseamnă să nu te temi de ameţeli!

Nu, hotărât, fătuca Yami Tzukalu nu-i o frecventare recomandabilă. Admiţând că o descoperim, riscăm să ne livreze negustorului de sicrie.

Femeia-tun mi se adresează. Monosilabică din naştere.

— Where? „Unde?”

Laconismul ei mă face şi mai indecis.

— Hotel *Oriental*! mă aud răspunzând.

— Nu, da’ eşti într-o dungă, tresare Grasu. Asta-i tot. Protestele sale se limitează la asta.

Sigur că-s într-o dungă! Altminteri n-aş avea haz. Congenital într-o dungă. Într-o dungă, din vocaţia profundă.

Crocodil-womana manevrează vehiculul greoi pe arterele delirant înşiruite, care cacofonizează de-ţi smulg trompele lui Eustache.

Găsim relativ uşor strada care duce la *Oriental*. O stradă liniştită la început, dacă o compari cu altele.

— Stop!

— Scumpa grăsălană se opreşte. Privesc prin geamurile rulotei. Totul e în ordine, calm, banal.

— Mersi, păpuşă! Matahala îi onorează, cu o labă delicată, lăptăria. Amabil îşi evidenţiază, strângând stofa cu cealaltă, instalaţiile din nădragi. Rezultă un pacheţel considerabil, a cărui importanţă e elocventă. Mastodoanta îşi împreună mâinile, le ridică la nivelul nasului şi se pierde în rugăciuni către Yasu Lah. Grasul, mărinimos, îi vindecă scrofulele, glanda tiroidă şi marele zigomatic lăsând-o, o ultimă oară, să-i palpeze bărbăţia.

Miraculos vindecata mulţumeşte. Dacă ar avea ochi adevăraţi, probabil ar plânge; dar neposedând, pe post de priviri, decât nişte umflături incizate, drăgălaşa femeie, al cărei nume l-am ignorat de la un capăt la celălalt al relaţiilor noastre, rămâne uscată.

*

* *

Căldură sufocantă. De pe fluviu ne parvin tot soiul de rumori, îmbinate cu altele, din centrul oraşului. Hotelul *Oriental* îşi proiectează masa luminată ca un altar. Aripa veche, colonială, în care a dormit Somerset Maugham, pare să se refugieze la picioarele aripii noi, bloc vertical şi

sclipitor. O armată, de slujbaşi îmbrăcaţi în alb se agită în faţa intrării. Caruselul maşinilor, plecăciunile portarului şef, gargariselile tipilor mărunţi din spatele contorului volant, unde se dispecerizează taxiurile, ne apropie de normalitate.

Mă simt, inexplicabil, cuprins de bucuria de a trăi liniştit. Parcă toate pericolele s-ar fi volatilizat pe deasupra scumpelor noastre capete. Suntem aici, turişti inocenţi, doritori să descoperim maximum de folclor în minimum de timp…

Bérurier s-a proţăpit ca în faţa unui bistrou de pe strada Chemin-Vert, cu mâinile în buzunare şi zâmbetul în colţul gurii. Ce bine mă cunoaşte, individul! Ştie că am cerut să fim depuşi aici fără nicio idee preconceputǎ, din instinct, ce mai!

Şi cum are o încredere oarbă în mine, aşteaptă ca acest instinct să traseze soluţiile. Dar ceaţa se ridică greu şi indecizia mea îl amuză.

— Vine, sau e pă vine? termină prin a mă întreba. Inspir o gură de aer pentru a-mi oxigena meningele; pentru a aerisi miasmele. Totul s-a petrecut atât de repede. S-au înlănţuit atâtea şi atâtea evenimente dramatice că sunt, încă, buimăcit.

— Vine, vine.

Îi întorc spatele.

— Fă-te-ncca’!

Mă urmează. Nu-i un efort prea mare: o apuc pe aleea care duce la apartamentul lui miss Suzy Wrong.

De fapt nici nu mă îndoiam că instinctul meu avea ceva în cap.

*

* *

Gongul vibrează, catifelat, într-o linişte măsurată. Vremea trece.

Atunci remarc un bileţel discret, atârnat alături de uşă. E scris în thailandeză, dar n-are importanţă, având în

vedere traducerea britanică existentă dedesubt:

„Casa este provizoriu închisă din motive de restaurare”.

Reparaţii înseamnă, vezi bine, restaurare; nu?

— Am împopistrat-o! oftez.

— Biscotte?

— E închis.

Cu atât mai bine, răspunde Infamul.

Explică-te baroane?

— Dă fapt noi căutăm ce, acu pă loco? Un locşor să ne grijim oasili, nu? Păi ui’ unu’ liber la vânzare. Ai scula ta, Gagiule?

Nu-şi termină fraza că am deja, în mână sesamul meu legendar.

Îl introduc în broască.

21

Apartamentul este cocheţel.

Nu-i cunoscusem decât atelierul „de lucru”.

Încăperile private, garsoniera şi bucătăria, separate de rest printr-un vestibul, sunt mult mai primitoare.

Intimă, agreabilă, odihnitoare, mica vizuină a frumoasei Suzy. Locul în care decretează relaş, odată terminate muncile grele ale zilelor şi nopţilor ei laborioase. Cu fofoloanca spălată şi gura clătită, îţi pui un halat de casă şi te cuibăreşti în „privat”; care garsonieră e copios prevăzută cu bibelouri, pomponele, perniţe, lampioane, statuete, toate frumuşele, perfect orientale, mirosind a nişte parfumuri vomitive pentru nările noastre franţuzeşti, cu un Buddha aşezat în fund, o canapea joasă, păpuşi de stofă cu mutre asiatice, ceainice cutii lăcuite, foşnete, fâşâieli, flecuşteţe de tot felul şi, poze de familie: tata, mama, fratele mai mare, sora mai mică, sub manglieri roz, în trăsurele, pe biciclete, cuminţi şi zâmbitori.

Singura notă falsă este cadavrul lui Suzy. Asta, crede-mă, distruge armonia. De-fi-nitiv.

Ar fi fost mai bine pentru sărăcuţa de ea să fi rămas în spitalul în care-o băgase teribilul membru bérureean. Din păcate n-a făcut decât un scurt sejur, strict necesarul colmatării rupturilor provocate de temerara sa tentativă, biata fată curajoasă, însetată de perfecţiune. O Jehanna d’Arc a curului! Doamna Curry! Peripateticiană eroică, doritoare să meargă până la capătul misiunii sale! Până-n fundul ei! Care şi-a sfârtecat sfincterul (Tracy) vrând să-şi probeze bunele intenţii.

Ei bine asta-i! E decedată, acolo, pe sofaua sa profundă ca un mormânt. Culcată pe burtă, un picior în afara culcuşului, capul dat pe spate pentru a arăta, fără echivoc, un obraz albit de moarte. Crimă de sadic! A fost minuţios împunsă cu pumnalul; un pumnal cu lamă curbată, cu mâner încrustat, care se găseşte lângă cadavru şi care, probabil, îi ornase peretele. Se poate citi pe el „Suvenir din Manilla”. Crimă de sadic, da, pentru că între

picioare, în cel mai intim şi fierbinte centru de primire, i-a fost înfipt receptorul telefonului. Da: a primit un telefon în păsărică, nefericita. Ciomagul Grasului n-a fost decât un prealabil al destinului, un fel de antrenament! A încasat tot receptorul – sau aproape. Abia se mai zăreşte ceva din emiţător. Firul se răsuceşte până în soclu. E branşată la reţea Suzy. *Tiiit tiiitul* aparatului adaugă un surplus de grozăvie acestei imagini; o dramatizează suplimentar.

Deşi, moartă, are ton. Închideţi, aţi format greşit!

Rămânem, provizoriu, muţi; dar firescul îşi reia drepturile şi sfârşesc prin a suspina:

— Ei bine, ce porcărie! La care Grasu adaugă:

— Chiar e căzu' s-o zici… După care declară:

— Ca cum n-am avea destui mierliţi pă cap.

Când mă gândesc câţi indivizi fac scandal că li se întârzie instalarea telefonului!

Biata fetişoară galbenă, atât de drăgălaşă, expertă, vrednică la muncă. De ce oare am sentimentul că abjecţia se dublează c-o înscenare? Au vrut să lase să se creadă că-i o crimă de sadic, dar de fapt este o execuţie cu sânge rece (şi fata-i rece), iscălită Sakry Spat, pariem?

Nu-i mare brânză să ghiceşti… Fata se găsea în camera lui Johannes Brandt. Sakry Spat i-a lichidat pe băieţii de etaj, susceptibili să-i semnaleze prezenţa în momentul pseudo-„sinuciderii" neamţului, cu atât mai mult era prudent să neutralizeze cucerirea de o noapte a acestuia.

— Vezi Grasule, cred că Sakry Spat l-a omorât pe neamţ la o ceartă imprevizibilă. Aveau întâlnire pentru un safari la Herr Hotik, puşca din camera acestuia e o dovadă elocventă. După care lucrurile s-au încurcat. Teutonul l-o fi amenințat pe Sakry Spat că-l toarnă şi ăsta l-a săltat peste balustradă. Apoi a trebuit să cureţe urmele.

— Igzact ce z'ce-am şi io, aprobă Vehementul. Evacuăm garsoniera. Iată-ne într-un apartament-plasă.

Ieşind, ar însemna să mergem în întâmpinarea celor mai mari calamităţi. Rămânând, aşteptăm inevitabilul. Mă fac bine înţeles, în ciuda limbajului meu oarecum sibilin?

Da? Eşti sigur? Mersi.

Acesta-i momentul când se sună la uşă.

Altcineva decât mine, unul din autorii complezenţi, grijulii să respecte tabuurile genului, s-ar grăbi să schimbe capitolul.

Gândeşte: o sonerie în acest punct dramatic al acţiunii, ce naiba! Suntem aici, noi doi, Umflatul şi Mandea, urmăriţi de poliţii, acuzaţi de tot atâtea crime câte a făcut Adolf Hitler, încolţiţi într-un mini-bordel în compania unui cadavru devenit cadavru prin sălbăticie sadică; ai de ce să ţi-o badijonezi cu mercurocrom şi să ţi-o pui în vânzare la solduri, nu crezi?

Ei bine nu, eu nu schimb capitolul, eu anşenez.

Ba chiar mai mult, ştii ce fac? Ei, acum te voi obliga să tresari: deschid uşa.

Dintr-o mişcare! Fără să tergi şi fără să versez! Intraţi, simţiţi-vă ca acasă!

Viaţa-i o continuă luare de la capăt. Mă mir că mai am putere să mă mir.

Cine oare a sunat aici, în timpul primei noastre vizite la Suzy? Îţi aminteşti? Englezul de la *Oriental*? Bravo! Ai o memorie de elefant!

Ei bine, acum, tot el. British din cap până-n picioare, pus la patru ace, cu cărarea impecabil pieptănată şi briantinată, îmbrăcat în albastru închis, cămaşă albă, cravată în culorile clubului său oxfordian, încălţări lustruite oglindă.

Nici măcar o tresărire când ne vede, neraşi, prăfuiţi, sanghinolenţi, cu hainele ude, boţite şi puturoase. Dacă i-ar fi deschis Zabeth II şi-ar fi păstrat seiful, artistul. Intact. Ar fi spus doar „Respectele mele, Majestate”, fără să-şi caşte ocheanele a surpriză. Cu cât lucrurile sunt mai îmbârligate, cu atât genul ăsta de oameni afişează mai apăsat normalitatea.

— Ai picat la ţanc, my dear, îi zic. Intră.

— Miss Wrong nu-i aici? întreabă britishul.

— E la telefon, răspund.

Ceea ce, într-un fel, este purul adevăr. Ne instalăm în

salon.

Englezul murmură:

— *Lovely night indeed!* Aprob.

El adaugă, cu cea mai desăvârşită bună creştere:

— *Well, well, vell, well.*

Ceea ce-i tipic rosbif. Conversaţia, la ei, invariabil „Frumoasă vreme, nu-i aşa?” şi pentru tot restul sejurului: „Well, well, well, well”. Totdeauna în salve de câte patru. Patru *well* dintr-o singură expiraţie.

— Sunteţi în vacanţă? întreb.

Clătinare de cap indicând negativul.

— Afaceri.

— Import-export?

— Şi merge?

— Au fost şi zile mai bune.

— Dar vor fi şi mai rele.

— Mă tem că riscăm şi asta… Edificator dialog.

Hotărăsc brusc că e timpul să folosesc un limbaj pozitiv.

— Ei bine, eu, îi zic, sunt de la poliţia pariziană, ca şi prietenul meu aici prezent.

— Ştiu, zice celălalt, reprimându-şi un căscat; v-am recunoscut.

— Recunoscut?

— Eu sunt de la I.S. Numele meu e Brandson. Maiorul Timothee Brandson.

La flegmă britanică, self-control franţuzesc.

— Sunteţi primul, răspund.

Se abţine să întrebe, dar cum nu-i spun nimic, murmură:

— Primul maior din I.S. pe care l-aţi cunoscut?

— Nu: primul meu Thimothee. Credeam că acest prenume nu există decât în poliţistele Agathei Christie.

— Figurează şi pe certificatul meu de naştere, mă asigură interlocutorul.

Mă uit după Béru. Dispăruse. Dar aromele provenite din bucătărie mă lămuresc. Fără îndoială, haleala oferită de Femeia-Balenă nu-i colmatase eternele goluri din

pântec.

— Vino cu mine, colega!

Îl conduc pe eminentul coleg până la garsoniera privată a regretatei miss Wrong.

— Am descoperit-o aşa, explic, arătându-i moarta. Se apropie şi priveşte netulburat, cu aerul că cercetează o vitrină la Cartier.

Inevitabil, urmează o nouă rafală de „well, well, well, well”.

— Nasol, nu eşti de aceeaşi părere?

— Mai curând, da.

— Te interesai de ea?

— Ca şi dumneata.

— Din aceleaşi motive?

— Probabil.

— Văzuseşi ceva în legătură cu sinuciderea, la hotel?

— Am văzut că nu era vorba de o sinucidere. Am văzut că cineva l-a făcut să basculeze, dar n-am distins persoana în chestie. Speram precizări de la această tânără. Am mai fost o dată, n-a putut să mă primească. Celelalte tentative ale mele s-au lovit de uşa ei închisă.

— Pentru că Sakry Spat a fost mai prompt decât dumneata.

— Aha, el, da, aşa crezi?

— Îl cunoşti?

— După reputaţie. Care reputaţie este a unei persoane amestecate în prea multe afaceri ilicite pentru a spera să bată recordul lui Mathusalem.

— Am să-ţi rezum capitolele precedente, dragă maiorule. vei putea măsura până unde merg afacerile lui Sakry.

— Cine-i amator dă crab cu curry, orez cu creveţi sau porc cu germeni dă soia şi raţă prăjită? întreabă Béru, din bucătărie. Are deja gura plină de toate astea. A mea nu conţine decât cuvinte.

22

Domneşte încrederea.

Ca să vezi, sună ca un titlu valabil pentru una din tâmpeniile mele, nu găseşti?

Ce mă apucă cel mai des sunt titlurile… îmi zic: „Uite o găselniţă”! Şi pe urmă elanul dispare. La o reconsiderare, le găsesc prea moi, ca acest „Domneşte încrederea”. Nu-i suficient de percutant. Altele, dimpotrivă, sunt prea dure. Ca unul pe care-l ador şi de care nu m-am servit niciodată: „Cât vor fi pe lume sule”. Editorul ar refuza. Lui îi place limita justă „… Descalecă şi du-te!”, asta-i lungimea lui de undă maximă. Scabros dar acceptabil. Îl înţeleg. E silit să vegheze la pâinea noastră cea de toate zilele, editorul. Dumnezeu Tatăl. Nu fac un pas, nu scriu un rând, fără permisiunea lui. Uneori mi-o acordă, fără entuziasm. De cele mai multe ori, face fiţe, îşi vidanjază cu zgomot mucoasele, ca şi cum ar avea de gând să scuipe pe podea. „Ahhhr, nu cred că-i o idee bună”. Când nu crede el că-i o idee bună înseamnă în traducere liberă, că pot să mi-o bag unde ţi-am mai spus. Nu se poate trata cu el. Vin unii la mine cu propuneri mirifice: „Dom’le Antonio, v-ar place să scriu (place nu plăcea) o carte despre dumneavoastră?” Într-o zi m-a căutat însuşi profesorul Sauvy, unul dintre puţinele spirite remarcabile ale epocii noastre. Avea chef să scrie o carte despre mine. Ei bine! editorul meu i-a retezat profesorului Sauvy veleităţile. Politicos. „Nu mersi, nu ţin. Sau îmi arăţi textul dumitale în prealabil: voi hotărî ulterior”. Bonjur, Alfred, cu alte cuvinte! O mână de fier într-o mănuşă de fier, editorul meu! Managerul grand-stil. Omul tuturor momementelor, al tuturor circumstanţelor. Consilierul-plătitor. De neîmblânzit. Vigilentează fără pauze. *Să nu scrii cu gura plină!* Îmi zice. Sau „Pune-ţi un maiou, vremea se răceşte”; sau „Mergi prea repede cu Daimlerul tău”; toate astea şi apoi cec şi mat. Este al doilea meu tată. Îl iubesc. Şi el pe mine, n-aş vrea să facă guturai. Ne *avem nevoie, el şi eu*. În doi viaţa e mai uşoară. Domneşte

încrederea, începusem să-ţi povestesc. Între Timothee şi mine, completez. Jucăm cinstit, în timp ce Grasu lichidează toate proviziile disponibile în apartamentul decedatei.

I-am plasat toată tărăşania amicului de la I.S., punct cu punct, oră cu oră, dinte pentru dinte. Pe gratis. Încurcăturile mele cu Sakry Spat; încâlcelile mele cu organizatorul safariului şi clienţii săi. Poliţia care ne urmăreşte…

Merg pe mâna lui. Nu ne-a mai salvat el *the life* o dată? Plus că mă cunoaşte din reputaţie. Santonio, asul aşilor. Cel fără de care Franţa n-ar fi ceea ce este.

Câte aventuri într-un lapsus de timp atât de scurt! Numai nouă ni se puteau întâmpla toate astea: iute. tumultuos! Bang, trosc, pleosc! Mitralieră, cursă pe klonguri, crocodili, femeie-tun, receptorul unde v-am scris! Bună seara, doanelor, bună seara donilor! Semnat San-Antonio.

Uriaş, nu? O să facă-n pantaloni editorul, când i se va povesti cum se galopează prin acest poliţist. Că nu se tărăgănează, că nu facem lectorul să caşte, că-i aruncăm peripeţiile cu excavatorul. Nu-i vina mea dacă am multe de spus, presimt că voi ajunge să scriu cărţi groase. Ţi le vor vinde mai scump, trebuie să-nţelegi, dar îţi vor ocupa tot vikendul.

Impecabilul rosbif, maiorul Brandson, ascultă ca şi cum i-aş citit cursul bursei. Şi nu pe cel al bursei din Londra, ci pe cel din Phirtzlatont. Când termin, oftează:

— Grea situaţie, my friend. Dificilă situaţie.

— Mersi, observasem.

— N-aveţi nicio şansă la o sută de milioane să obţineţi înţelegerea autorităţilor autohtone.

— Nu păcătui prin exces de optimism, maiorule.

Îşi mângâie tâmplele brune, în care înfloresc câteva tufişoare cenuşii.

— Crezi în Dumnezeu, mister comisar?

— Mă prefac, mărturisesc şi sper c-o fac atât de convingător încât Dumnezeu crede că eu cred în el, spre satisfacţia noastră reciprocă.

În acest caz, sunt în măsură să-ţi spun că el însuşi m-a scos în calea dumitale.

— Am acest presentiment.

— Sunt omul de care aveţi nevoie.

— Deci ai putea să ne ajuţi?

— Probabil.

— În ce fel?

— Am nevoie de mână de lucru calificată.

— Pentru?

Clatină capul, scoate din buzunarul său o tabacheră care, deşi aparţine unui tip de la Intelligence Service, nu trage gloanţe, nu proiectează gaze asfixiante şi nici nu emite-recepţionează cifrat. Conţine, pur şi simplu, ţigări al căror miros, consumându-se, pare să fie de Camel[9].

— Vă voi face şi eu nişte confidenţe, my dear (am – adăugat my dear, pentru a-i face cât mai britanic, el mi-a spus „dragul meu", dar în engleză).

— Încrederea dumitale, răspunzând încrederii mele. dovedeşte că suntem legaţi printr-o simpatie reciprocă, i-o întorc.

— Contez, fireşte, pe discreţia dumitale?

— Totală.

— Superiorii mei m-au trimis aici pentru că au fost informaţi de pregătirea unei lovituri extraordinare.

— Complotează să-şi detroneze regele?

Are un zâmbet lugubru, genul condoleanţă îndurerată.

— Ţintesc mai sus decât regele.

— Ei, fir-ar al dracului, pe cine?

— Pe Dumnezeu.

— Ceea?

Timothee îşi scotoceşte buzunarele şi termină prin a descoperi un pliant turistic consacrat minunăţiilor Bangkokului. Îl depliază (dacă tot e vorba de un pliant de ce să ne jenăm?) şi se opreşte la o rubrică răzbifată şi răssubliniată. Rubrica descrie templul *Wat Trimit* care

9 Nu e un apel la consum pentru casa *Cămilă;* eu nu fumez decât *Davidoff number one*

adăposteşte celebrul *Buddha de aur*, faimoasa statuie înaltă de 3 metri, cântărind 5 tone şi jumătate, evaluată la circa 20 de milioane dolari. Această preţioasă mărturie de credinţă a fost descoperită de un bonz, în cursul nu ştiu căror lucrări întreprinse pe malul fluviului. Era acoperit cu un strat gros de ipsos, destinat să-l apere de lăcomia necredincioşilor. Din tâmpenie, din neatenţie (pliantul scrie inspiraţie divină), bonzul a spart o bucată de ipsos. Şi a descoperit aur, aur curat, stând în fund cu braţele încrucişate! Divina statuie a fost debarasată de camuflajul profan şi instalată în templul *Wat Trimit*, în plin cartier chinezesc, alături de crematoriu, morgă seminarul de bonzi Pillat şi alte chestii sfinte…

Returnez broşurica onorabilului coleg şi aştept explicaţii suplimentare.

— Un grup de şmecheraşi a hotărât să-l îmbarce pe Buddha de aur, confirmă el.

— Haios dar incomod, zic. Cinci tone şi jumătate, astea nu se iau la subţioară, învelite în Bangkok Times! Trei metri înălţime.

— Au găsit un vicleşug diabolic…

— Trebuie să fii diavolul, ca să subtilizezi un Buddha. Timothee îmi acordă un zâmbet reflectând esenţialmente convingerile sale laice şi distanţarea sa de aproximaţii misticoide.

— Ce fel de oameni s-ar apuca de o acţiune atât de evident imposibilă?

— Franţuji, dragul meu, deşi n-aş vrea să-ţi displac, asociaţi cu câţiva macaronari şi un turc. Au calculat ştiinţific lovitura, au organizat-o şi o realizează cu ajutorul inevitabilului Sakry Spat.

— Şi cum au ajuns, toate astea, la urechile Intelligence Service-ului?

— Unul din marii pungaşi londonezi, specialist în case de bani, a fost contactat de creierul bandei, un tip numit Numerrge. Omul nostru acceptase să participe la serata dansanta, când a fost arestat pentru altă afacere, care valora şapte ani de temniţă. Cum tipul suferă de

claustrofobie, a negociat informaţia, ceea ce mi se pare omenesc.

— Şi de ce s-a încredinţat Intelligence Service-ului mai degrabă decât Yardului?

— S-a destăinuit Yardului; afacerea ne-a fost transmisă nouă şi eu m-am pricopsit cu ea fiind specialist pentru regiunea asta. Să zicem că e în fieful meu.

Béru apare inopinat, cu buzele grase, gura plină şi pantalonul descheiat.

Auzise ultima replică a maiorului şi-l interpelează:

— Dac' s'teţ specialistru, pân' locurile d'acia, puteţ să-mi ziceţ un' ţin ăştia căcăstorile?

— Este foarte probabil că le veţi găsi la parter, informează Brandson.

Béru îi mulţumeşte cu câteva pârţuri, a căror extremă prudenţă vorbeşte despre urgenţa problemei şi iese, desfăcându-şi cureaua în vederea sublimului abandon.

— Aveţi un colaborator mai curând neobişnuit, nu-i aşa? emite Timothee.

— Putem zice că-i un caz, supralicitez eu. Dar are şi părţi predominant pozitive. Aşadar, *dear friend*, să revenim la operaţiunea „Buddha de aur".

Brandson îşi aprinde o nouă Camel cu aceeaşi dezinvoltură totalmente britanică. Manierele unui gentleman sunt ce admir eu cel mai mult pe această planetă, după conţinutul chiloţilor feminini.

— Îţi pun o problemă, comisare: dacă ai fi hoţ şi ai pune la cale furtul unei statui de aur de cinci tone şi jumătate, înfiptă într-un soclu şi încuiată într-un templu drastic păzit, în ce fel ai proceda.

Ridic din ştii ce? Ai ghicit? Ridic umerii şi răspund:

— Să mă ia naiba, neputând dispune de o macara, aş tăia-o în bucăţele transportabile.

— Bravo. Atâta doar că trebuie mult timp pentru a fărâmiţa un monument ca acesta. Or, templul *Wat Trimit* este în inima unui complex religios forfotind de credincioşi şi turişti toată ziua şi păzit fanatic noaptea.

— Atunci?

— Atunci au trebuit să dea dovadă de geniu şi pungaşii ăştia au destul cât să împrumute şi altora. Acţionează în etape mici, noaptea. Antrepriza-i pusă-n operă de o lună, deja. Ai fost să vizitezi „Buddha de aur”?

— N-am avut încă timp.

— Statuia se găseşte într-un fel de capelă, dacă pot să utilizez acest cuvânt, la care se ajunge urcând câteva trepte. Sakry Spat şi-a oferit serviciile pentru lucrări de Renovare exterioară. Este obiceiul locului. Îţi cumperi locul în paradis restaurând statui sacre sau oferind obiecte de cult. În timpul lucrărilor, s-a străpuns o gaură, în exterior, numai aparent închisă ulterior, încât accesul să nu prezinte dificultăţi. Această gaură, se transformă într-o subterană care ajunge până sub formidabilul soclu al statuii. Mă urmăreşti?

— Târâş-grăpiş, dar urmăresc!

— Deci micii noştri meseriaşi pot pătrunde *în statuie* ca s-o decupeze *din interior*.

— Formidabil, dar ce schimbă asta?

— Totul.

— Care totul, maiorule, finalmente aurul dispare sau nu?

— Da şi nu, pentru că au avut ideea secolului, bătrâne.

— Nu mă mai fierbe fără apă Timothee, dragostea mea.

— Într-o noapte doi specialişti s-au lăsat închişi în templu şi, inspirându-se din şiretenia care a servit la neutralizarea cupidităţii invadatorilor birmani de odinioară, au turnat pe deasupra lui Buddha un strat de plastic aurit, conceput să se solidifice semiinstantaneu. Ei sunt deci pe punctul de a decupa statuia sub *această carapace* care, ea, nu *se* mişcă, înţelegi? Muncă migăloasă, desigur, dar grandioasă ca stil, gândire şi efect. Vor trece ani până să se descopere escrocheria.

Rămân mut. Tăcerea mea este o ridicare admirativă de pălărie la adresa tertipului literalmente diabolic al

jefuitorilor.

— Bine ticluit?

— Admirabil. Ce nu înţeleg este de ce s-a înhămat I.S. la corvada asta? De ce nu puneţi la curent guvernul thailandez cu ceea ce se petrece?

Bradson pare să fi căzut în reverie:

— Lumea are tendinţa să considere că Regatul Unit şi instituţiile sale sunt în plin declin… Am mai păstrat, totuşi, câteva resturi remarcabile.

— Ştiu, zic cu gravitate. Am făcut şi voi mai face multe bancuri pe seama ţării tale dar ştiu că este unică în felul ei şi că nu va deveni niciodată Principatul de Monaco, cum prezic unii.

Îl privesc în fundul ochilor înainte de a continua:

— V-aţi hotărât să-i lăsaţi să scoată castanele din foc, nu-i aşa? Şi apoi să puneţi mâna pe Buddha? Douăzeci de milioane de dolari nu-s de dispreţuit nici la o casă mare.

Timothee emite un zgomot sec şi reprobator.

— N-am ajuns încă să răşpăluim lăzile de gunoi ale criminalilor, amice. Dar ştii că British Museum-ul găzduieşte cele mai frumoase opere de artă veche ale lumii?

— Găzduieşte nu-i termenul cel mai potrivit. E drept c-aţi jefuit tot pământul pe vremea când soarele nu apunea niciodată în vastul vostru imperiu. Deci Buddha de aur este destinat *British Museumului*?

— Întocmai.

— Şi-l veţi instala la rubrica „Obiecte găsite” sau „Donaţia unei bande de spărgători anonimi”?

— Copie a faimosului Buddha de aur din Bangkok, pur şi simplu; ştim să fim modeşti; plecăm de la principiul că-i mai bine să ai în salonul tău un Rembrandt adevărat care trece drept fals, decât unul fals care trece drept adevărat.

Încuviinţez.

— Zi-i, Bradson, nu ţi se pare puţintel dezgustător să privezi de una din comorile ei o ţară în care doar Buddha se lăfăie în aur?

Izbucneşte în râs.

— Dacă n-am fi aflat noi de afacere, această operă de artă ar fi fost topită în loc să rămână în starea de operă de artă…

— Şi cum vor evacua bucăţile băieţii?

— În sicriele lui Sakry Spat, morga fiind vecină cu capela lui Buddha.

— Hotărât lucru, coşciugul este cel mai comod mijloc de transport în oraşul ăsta. Spune-mi, te temi de justiţia divină, colega? Am citit în *Ghidul Bleu* că nicio statuie a lui Buddha nu poate fi smulsă teritoriului de origine.

Bradson clatină capul.

— Sunt creştin comisare, nu budist. Şi dacă n-aş fi creştin, ajunge să fiu englez pentru a realiza această misiune!

Îi fac o reverenţă de muşchetar, salutând cu pălăria pe care n-am purtat-o niciodată.

— Acum, explică-mi în ce fel îţi vom putea fi de folos…

— În momentul interceptării. Dispun de prea puţini oameni: trei. Desigur, vom beneficia de elementul surpriză, dar ceilalţi sunt dublul nostru, chiar fără efectivele lui Sakry Spat, a căror importanţă mi-e imposibil s-o prevăd.

— Înţeleg.

Acesta foarte british: „I see”. Văd, deci sunt. Îmi place sau nu, sunt omul lui. Nicio plăcere.

— Încurcătura este că nu vor aştepta să decupeze toată statuia pentru a o evacua din capelă. O vor scoate în loturi de câte o sută de kilograme fiecare, presupun, ceea ce reprezintă mai multe călătorii. Aceste bucăţi vor fi depozitate undeva, nu ştiu unde.

— Cred că ştiu eu, bunul meu Timothee.

— Indeed!

— Yes. Dacă Sakry Spat e amestecat în afacere, dacă evacuarea se petrece în containere-sicriu, sus-zisele sicrie vor fi depuse cucernic în depozitul individului. Altceva nu ştiu: odată venerabilul *Buddha de aur* şterpelit, cum îl vor scoate din Thailanda?

— Cu vaporul; un yacht particular, sub pavilion olandez, aşteaptă la ancoră nu departe de aici, pe fluviu.

Gongul de la uşă lansează o scurtă melodie dulceagă, care are darul să-l cabreze pe Brandson.

— Colegul meu s-a uşurat şi revine proaspăt, îi spun gentlemanului.

Mă duc să deschid.

Niciodată nu mi-am apreciat reflexele mai mult decât în acest moment decisiv. O miime de secundă şi realizez situaţia. Un ticălos în tea-shirt bleu, cu şapcă bleumarin, ţinteşte un pistol-mitralieră către uşă. Lângă el: o pârlită de cutie de carton din care şi-a scos arma, nu se putea plimba cu seringa la vedere pe street. Mă arunc într-o parte. El împroaşcă în evantai. Tot ce pot face este să reped, din ancadrament, turloiul. Turloiul încălţat cu pantoful la extremitatea căruia meşterise Béru cu fieroteniile, specialitatea casei. Tipului nu-i place ce încasează. Geamăt scurt, urmat de scârţâielile scării şi de o a doua salvă. Apare Béru, cu mitraliera fumegândă într-o mână şi cu pantalonii în alta.

— Gata treaba, anunţă şi nu ştiu dacă vorbeşte despre neutralizarea antagonistului nostru sau despre cufureală. presupun că ambele performanţe au fost reuşite. Într-adevăr, agresorul nostru este lungit definitiv, cu o gaură mare cât un cadran telefonic în mijlocul frunţii.

— Ce baftă că căcăstorile ăstora le pe-afara partamentului, apreciază Bérurier.

Depune arma lângă perete, şi-şi trage solemn izmenele după ce înfăşurase fantasticul său castravete în pulpanele zdrenţuite ale cămăşii.

Îl priveşte pe amicul nostru Thimothee cu un ochi trist.

— Hei, ian te ui’; pare că nu-i cum tre’, rosbifu’ tău. Tipii ăştia dăgeaba halesc chestii dă necrezut, nu po’ s-asimileze şi plumbi.

De fapt Brandson încasase cea mai mare parte din salvă în pântec.

Agonizează în faţa noastră, fără ostentaţie, cu gura

strânsă şi moare fără să fi proferat o silabă. Mirosul de praf de puşcă umple camera. Ameţitor, la început, dar într-atât de acid că nu întârziem să începem să tuşim.

— Gagiu' cine fu? întrebă Grasu, arătând către galbenul cu fruntea găurită.

Nu aşteaptă răspuns; se întrebase pe sine însuţi.

— Un boy-scout al lui Sakry Spat, explic totuşi. Îţi dai seama că, tot scormonind prin sector, Timothee a atras attenţia. Sakry Spat a decis să fie urmărit. Când i s-a spus că se îndrepta către apartamentul micuţei Suzy, de care negustorul nostru de coşciuge tocmai se debarasase, a ordonat curăţenie generală.

— Nu ne rămâne decât s-o întindem, nu? Clar că nu 'stem în cel mai bun pătrar de lună, Suspină Umflatul, chiar acu' când' britişu' era poa' să ne salveze faţa…

— Ne-a salvat, deja, corectez.

— Făcând' ce, dăşteptule?

— Murind. Ceea ce ne lasă mână liberă.

— Nu-nţeleg.

— Nu te-ngrijora, pricep eu totdeauna şi cu jumătăţi de cuvânt. Hai, go!

— Un' ne refugiem?

— Păi… la Oriental, bravul meu Zorro, nu avem acolo două camere excelente şi toate bagajele noastre?

23

— Puţină şampanie, dragă prietene? Şeful poliţiei, excelentul Shirdeku Ruri, mă priveşte cu suspiciune. Se uită pieziş şi la auxiliarul său, drăguţul de Pishe The.

Fără să aştept răspunsul, cer room-serviceului să ne aducă o frapieră cu Dom Perignon şi patru pahare.

Forţa acestor asiatici este self-controlul. Înaltul şef suprem al poliţiei thailandeze n-a ezitat, nici măcar o clipă, să dea curs invitaţiei mele. A apărut punctual, flancat de Pishe The şi patru curcani înarmaţi. L-am primit cu măsurată cordialitate. A ordonat zbirilor săi să aştepte pe culoar. Hăituiţi de importante forţe ale poliţiei subordonate lui Ruri, iată-ne, totuşi, beneficiind de oarecare consideraţie din partea sa.

I-am făcut o relatare amănunţită a incredibilelor noastre aventuri, fără a omite niciun detaliu.

— Dragul meu coleg, reiau, am depus la Ambasada Franţei o comunicare scrisă conţinând toate faptele pe care ţi le-am înşiruit şi dumitale. Dacă nu garantaţi repatrierea noastră în condiţii onorabile, vă expuneţi unui scandal care va fi mondial cunoscut şi te las pe dumneata să-i apreciezi consecinţele. Înainte de orice însă, cer să puneţi capăt activităţilor lui Sakrjy Spat, viu sau mort. Nu-ţi ascund că sunt partizanul ultimei variante, ar fi o nedreptate ca acest individ să mai facă umbră pământului. Crimele sale împotriva umanităţii şi religiei îl fac intolerabil. Cum este de presupus că, de-a lungul execuţiei lor, a trebuit să corupă unele personalităţi din acest respectabil regat, mi se pare că urgentarea acţiunii de închidere definitivă a gurii lui va fi extrem de utilă pentru multă lume. În locul dumitale aş provoca, în chiar seara asta, o reuniune la cel mai înalt nivel şi aş determina decizia ca negustorul dumneavoastră de sicrie s-o termine într-unul din produsele sale de lux. Cunosc marile principii ale religiei dumitale. Sacrilegiul relativ la divinul Buddha de aur este de neiertat. În cât mă priveşte, am făcut câte ceva pentru el, va face şi el, cu siguranţă, ceva pentru

mine, este în tradiţia zeilor să trimită înapoi ascensorul.

Shirdeku Ruri meditează adânc.

Ni se aduce şampania şi o servesc eu însumi, cu eleganţa cea mai pariziană.

— Crezi că Dl. Sakry Spat l-a ucis personal pe acest neamţ? termină prin a murmura terlocutorul meu.

— Indiscutabil. Avea întâlnire cu el. Pentru un motiv X, Brandt şi-a sărit din pepeni, terminând prin a ameninţa că deconspiră toată tărăşenia cu safariurile umane. Celălalt s-a panicat şi s-a debarasat pe loc de acest client incomod.

— Dar de ce să se fi înfuriat germanul?

— Nu ştiu. Şi fiindcă tot veni vorba de teuton, strângea ceva în căuşul palmei chiar şi după aterizare. Colaboratorul meu zelos, aici prezent…

Plecăciune, asortată cu o băşină, a colaboratorului, căruia bucătăria locală îi ocazionează reacţii incontrolabile.

— …a văzut acest mic obiect…

Îmi golesc buzunarele şi găsesc micul disc de jad (vă amintiţi de el, uitucilor? Mi l-a dat Béru când îmi curăţăm pantalonii de creierii neamţului zburător). I-l întind lui Shirdeku Ruri. Care nu-l atinge.

Sper că ce urmează este surpriza finală.

Cu care îţi iau maul…

La vederea rondelei de jad, Shirdeku Ruri se aruncă-n genunchi în faţa mea şi începe să bată mătănii cu o viteză ameţitoare.

Auxiliarul său se grăbeşte să-l imite.

Cum manevra lor. pe lângă perplexitate, îmi provoacă şi ameţeli, decid să-i pun capăt.

— Gata, ordon, repaus! Şampania se va încălzi!

Mai continuă circa un minut să se frângă ca două păpuşi stricate, dar sfârşesc prin a relua poziţia verticală, apoi pe cea aşezată.

Shirdeku Ruri scoate de la piept o batistă de mătase şi, desfăşurând-o, o depune delicat pe discul din palma mea. Îmi obligă încheietura la o mişcare rotativă astfel

încât să culeagă obiectul de jad.

— Despre ce-i vorba, patroane? întreb, nedumerit de sus până jos.

Se bâlbâie:

— Este cheia sfântă a sanctuarului lui Buddha de Smaragd de la Wat Phra Keo. Cu ea se deschide încăperea unde se păstrează veşmintele de aur încrustate cu diamante care înveşmântează statuia în funcţie de anotimp. Sacrilegiu, o divine Buddha! Se organiza furtul tuturor bogăţiilor religioase ale ţării mele! Neamţul nu era vânător de oameni – asta era pentru el o preocupare ocazională – ci vânător de bijuterii! Blestematul Sakry Spat livra patrimoniul thailandez străinătăţii! Îţi mulţumim din adâncul inimilor, glorios comisar San-Antonio. Maiestatea Sa va fi informată despre acţiunea dumitale eroică şi, fără îndoială, te va decora cu Ordinul Blehé No Ragi pentru serviciile aduse naţiunii noastre.

Mă îmbrăţişează, în chip de aconto, şi iese, urmat de Pishe The, ţinând la capătul braţului întins discul de jad în batista de mătase.

*

* *

Citesc ediţia englezească a *Bangkokului Liberat*, sorbind pe marginea piscinei un suc de cocos. Very good. Fructul este în cojile sale verzi, i s-au făcut două împunsături, iar eu sorb băutura dulceagă cu ajutorul unui pai.

Pe scaunul alăturat, Béru face acelaşi lucru, numai că el l-a rugat pe barman să injecteze cincizeci de centilitri de calvados în laptele de cocos pentru a-i diversifica aromele.

— Ştiri proaspete? întreabă Grasu, fără să manifeste prea mult interes.

— Proaspete şi calde, Grasule!

Îi prezint pagina întâia a ziarului, pe care se poate vedea fotografia unei maşini, arzând cu roţile-n sus. Titlu: „Tragic accident de circulaţie: binecunoscutul industriaş

Sakry Spat moare carbonizat în legendarul său Rolls”.

Mi se fâlfâie de articolul care urmează. Literatură. Ceea ce fac eu însumi de dimineaţă până seara. Dar constat că totul e *well* când se sfârşeşte cu *well*, cum ar fi zis nefericitul de Timothee.

În acest moment, megafonul hotelului:

— Domnul San-Antonio este căutat la recepţie. Ce mama dracului mai vor? Mă vor sâcâi până la plecarea avionului?

Bodogănind, mă duc în hol. Şi pe cine credeţi că văd, gigantică, masivă, cu pipa-n gură, la doi paşi de casierie? Cred că ai ghic*it in extremis*, cu isteţimea ta latină: Mrs. Goodyeard, exact. Înţolită în ofiţer de comando din timpul războiului Pacificului: totul kaki, cu epoleţi, buzunare la piept şi fără piept dedesubt.

— Hello! îmi lansează.

Concesiv, răspund tot „hello”.

— Nu erai ieri aici! mă anunţă fecioara cu mustăţi.

— Adevărat, zic, am fost invitat la o partidă de vânătoare.

— Ce oroare! Vânătorii ar trebui ucişi!

— Este exact ceea ce am făcut, certific. Doriţi să-mi spuneţi ceva, scumpă doamnă?

Îşi desface raniţa scorţoasă care-i ţine loc de poşetă. Scoate din ea o tăietură de jurnal.

— În legătură cu anunţul din *Bangkok Soir*, referitor la tipul cu care am călătorit de două ori împreună… L-am găsit datorită pozei.

— Ah, da! deci?[10]

Inima mi se opreşte-n gât. Gâtul îmi ia foc.

— Sunteţi sigură că e vorba de el?

— Ascultă, prietene, eu am ochi.

— Şi unde rătăceşte, după părerea dumitale, această pasăre migratoare?

Îşi ia pipa-n mână, îşi raclează bine gâtlejul şi se duce

---

10 Te rog să admiri originalitatea acestei replici, să remarci concizia care mă carcaterizează. După fraze de felul ăsta se recunoaşte un adevărat stilist. Mersi.

să scuipe la baza soclului de aramă al unui rastel de umbrele.

— Vino cu mine, ţi-l voi arăta!

*

* *

Pilotează cu măiestrie *jeepul* prin bordelul ambulant (am numit circulaţia Bangkokiană), neezitând să „muşte” din trotuare, să basculeze bicicliştii, să tamponeze taxiuri instabile şi nici să cotonogească pietonii aventuroşi.

Nu mai vorbeşte. Încerc să-i pun câteva întrebări, dar mă cheamă, printre dinţi, la ordine:

— Ai răbdare, mister sticlete! Bagă-ţi în cap că n-am obiceiul să torn la poliţie. Fac, doar, un efort să disipez suspiciunile pe care, Dumnezeu ştie de ce, le simt apăsându-mă, de când cu vizita dumitale.

Părăsim oraşul.

Parcurgem, într-un ritm infernal, drumuri înghesuite de camioane care seamănă cu barăci de târg, atât sunt de înzorzonate cu abţibilduri glorificând universul lui Walt Disney, farafastâcuri, fanioane. Şoferii thailandezi se dau în vânt după gadgeturile modei de acum treizeci de ani.

În sfârşit ajungem în junglă, în jungla adevărată, indiscutabilă…

Ei bine, în plină junglă, întâlnim terenuri cultivate cu grijă, îngrădite de copaci înscrişi ambientului, printre care se remarcă construcţii efectiv luxoase.

Îmi privesc ceasul cu oarecare nelinişte.

— Grăbit? îmi aruncă printre două pufăieli de lulea.

— Mai am trei ore până la decolarea avionului de Paris…

— Ne vom întoarce în timp util.

Ghida mea direcţionează maşina către o platformă de pământ mărginită de o barieră – frontieră, pe care un bătrân chior o ridică rapidos, zărindu-ne.

Mrs. Goodyeard frânează în parcarea puţin aglomerată la această oră a zilei. Ia un binoclu din

torpedoul jeepului şi mă târăşte după ea până la terasa a ceea ce este, după toate aparenţele, un club de golf. Urcată pe o bancă înaltă cercetează terenul în lung şi-n lat. Cu binoclul înfipt în ochi, ai zice că-i amiralul Nelson în bătălia de la Trafalgar Square, înainte de a fi împuşcat ca un răcan de rând. Notez, în paranteză, că Nelson, acest imbecil fericit, ar fi putut supravieţui fără probleme în castelul strămoşilor săi. Eu, personal, am detestat şi voi continua să detest marota asta a unora de a vrea să intre în dicţionare cu capul sub braţ!

Fără a-şi asuma aceleaşi riscuri, femeia-pipă sondează terenul, cu ochi de vultur, prelungiţi de lentile care măresc.

Scoate un rânjet.

— Iată omul!

Îmi fâlfâie binoclul arătându-mi doi tipi, aproape de gaura 12: un jucător cu părul alb, îmbrăcat într-un pulover roşu şi un băiat de mingi cu părul negru îmbrăcat într-un bluzon albastru.

Iau binoclul, potrivesc şarful şi mă zgâiesc cu atenţie. Nicio îndoială: e Victor Héatravaire conform tuturor pozelor şi descrierilor de care dispun, un Victor Héatravaire pe punctul de a ajusta o minge, cu crosa ridicată şi picioarele în căutarea poziţiei ideale.

Joacă golf cu aplicaţie şi pasiune în vreme ce, la Paris, toată lumea e-ngrijorată de soarta sa.

Furios, îi dau binoclul colonelului de dragoni şi mă lansez de-a lungul greenului.

*

* *

Mingea albă, dură şi gofrată, se prelinge încetişor, ca o picătură de spermă şi termină prin a intra în gaură.

Pentru mine golful prezintă tot atâta interes cât sexul îngerilor. Se pare că solicită multă mişcare ceea ce ce-i bine pentru sănătate. De acord; dar nu văd necesitatea să faci paşi la iarbă verde, pocnind un rahat mic, de culoare

albă, pentru a-l băga într-o găurică nenorocită. După foc, piatra şlefuită şi roata, omul a inventat sfera. Şi de atunci viaţa s-a mumificat (pardon: modificat) teribil. Există, pe o sferă, omul. Are, în general, încă două care-i atârnă de cur. În plus a mai inventat câteva sfere ca să se distreze.

Aplaud.

— Bravo, D-le. Héatravaire, Thailanda vă reuşeşte, iată o lovitură bună!

Tresare şi se uită la mine.

— Mă cunoşti?

— Până acum, doar din poză.

Îi arăt legitimaţia mea, pe care bine c-au băgat-o în plastic, prea trebuie s-o mângâi des.

— Oh! Oh! Poliţia?

— Foarte oficioasă: o iniţiativă a prietenului dumneavoastră Achile, la cererea fiului dumneavoastră. Sunt îngrijoraţi, la Paris, fără veşti de la dumneavoastră. V-aţi schimbat identitatea?

Victor Héatravaire îi dă bastonul boyului şi-mi pune o mână grea pe umăr. E un tip simpatic, un fel de copil bătrân, răzvrătit, cu pielea aspră şi poroasă. Ochi de om solid care ştie să privească viitorul graţie lor.

— Da, da, îmi închipuiam eu că n-o să fie fără probleme şi că ăştia vor încerca să mă sugă, dacă pot, până la os.

— Care ăştia?

— Păi toţi… Ceilalţi, dumneata, ei, fiul meu, pielea aia de vacă de Clarisse! P-asta o cunoşti?

— Am întrevăzut-o.

— E suficient pentru a-ţi face o idee, nu?

— Totalmente.

— Şi ce părere ai?

— Că-i o cotoroanţă pisăloagă. Izbucneşte în râs.

— Bravo! Îmi placi, băiete. Într-adevăr, o ticăloasă bătrână şi plină de molii, în stare să-ţi facă găuri în cap. L-ai văzut şi pe fiul meu?

— L-am văzut.

— Părerea ta?

— Un căcăcios incapabil.

— Zece din zece! Înţelegi că, ajuns la vârsta mea, înconjurat de oameni acri, leneşi, sau tâmpiţi şi constatând că afacerile se prăbuşesc, îţi vine cheful să-ţi retragi miza din joc şi să crăpi liniştit sub alte ceruri?

— Înţeleg perfect domnule Héatravaire.

— Înseamnă că eşti prea deştept ca să rămâi poliţist. Vezi, puştiule, am început să-mi pun întrebări din ziua în care am agăţat o gagicuţă la drug-storul Saint-Germain şi-am constatat că nu purta nici chiloţi nici sutien. Mi-am zis: „S-a dus dracului Victore, nu mai eşti în circuit cu manufactura ta de lenjerie intimă, va trebui să te reconverteşti. Dar să mă reconvertesc pentru cine? Pentru o bătrână japiţă de care n-am avut curajul să mă debarasez? Pentru pămpălăul puturos care-mi tăvăleşte numele prin baruri? Rahat! Rahat! Rahat! Am început să-mi organizez ieşirea: să realizez cea mai mare sumă de bani care-mi era accesibilă, s-o convertesc în franci elveţieni şi să-mi procur o identitate falsă. Ştii cum mă numesc acum?

— Alphonse Dadet? sugerez.

Marchez un număr sporit de puncte în stima sa.

— La naiba! Cum ai ghicit?

— Nu sunteţi omul care să caute acte false în bistrourile din Montmartre. Pur şi simplu aţi luat identitatea unui tip care trăia cu dumneavoastră, care avea vârsta dumneavoastră şi care era născut în ţara dumneavoastră. Idee genială prin simplitatea ei: lumea îl va căuta pe Victor Héatravaire, nicio clipă pe Alphonse Dadet!

— Ei bine puştiule, îţi merge mintea!

— Da’ de unde, mă prefac doar.

— Nu-ţi poţi da seama ce delicii m-au încercat când, ajuns la Bangkok, mi-am rupt paşaportul adevărat şi-am tras apa după el, la aeroport!

— Îmi imaginez. Şi acum ce proiecte aveţi?

— Să trăiesc. Am reînceput bine. Vezi tu, dacă pun la socoteală încă douăzeci de ani de existenţă, asta-mi dă

treizeci de milioane de franci vechi pe an, pentru nevoile mele. Pentru un tip singur, e corect. Mă voi duce în jurul lumii să cunosc bucătăria şi curvele tuturor ţărilor, voi juca golf, marota mea, ca să mă ţin în formă, pe scurt, voi trăi. Spune, puştiule, n-ai să mă dai de gol? îi vei spune acestui nătăfleţ de Achile că ai eşuat… Contez pe tine?

Mă uit la el. De ce oare o undă de emoţie mă ia de gât, aşa, dintr-odată? De ce oare mă simt fratele acestui bărbat? Atât de apropiat lui; într-un acord nesfârşit cu el! Victor Héatravaire a avut marea revelaţie a solitudinii umane, a ştiut s-o accepte, să şi-o asume. Continuă să se bată, dar altminteri. Să se bată pocnind mingea lui de golf, regulând gagici şi halind languste, căutând, pe ţărmuri inedite, să vadă dacă nu-i cumva pe-acolo! A avut marele curaj să taie toate punţile care-l legau de trecut şi de cotidian. Găsesc că-i un bărbat frumos şi sigur, pe aceste hectare de peluză bine întreţinută, un îndrăzneţ. Puternic, cu pumnii goi şi părul său cărunt, proptit pe bălegarul amintirilor.

— Puteţi conta pe mine domnule… Dadet, îi şoptesc. Iertaţi-mă că v-am deranjat.

OCLUZIE

Mă duc la barul Jumbo-jetului 747, căpiat de sforăielile lui Bérurier.

Găsesc acolo un bătrânel simpatic, cu smocuri de păr în urechi şi un nas cum DI Alfred Fabre-Luce visează că are, în coşmarurile sale.

Bătrânelul conversează singurel cu o sticlă de Bordeaux. Îmi surâde. Mă invită. Îmi mărturiseşte că a şters-o de la locul său în timp ce nevastă-sa vizitează W.C.-ul, căci ea şi doctorii îi interzic alcoolul pe motiv de tensiune jucăuşă.

Se prezintă: Samuel Goldenberg-Levy, bijutier în Marais.

Continuăm conversaţia. Mă întreabă dacă mi-a plăcut Bangkokul. Eu răspund că aşa şi aşa…

Îl simt că vrea să dea din cap, negând sau afirmând, dar este împiedicat de sechelele reumatismului articular cronic.

— Exagerat, exagerat! Îmi spune. Templele lor? fără valoare. Şi vrei să-ţi revelez o chestie? Buddha lor de aur din sanctuarul Wat Trimit? Aiurea, propagandă turistică. Am verificat discret: nu-i de aur!

SFÂRŞIT